

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-36-10

Druk nr 4016

Warszawa, 25 marca 2011 r.

Pan
Grzegorz Schetyna
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej z projektem aktu wykonawczego.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Infrastruktury.

Z poważaniem

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej^{1), 2)}

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa:

- 1) sposób wdrożenia naziemnej telewizji cyfrowej;
- 2) zasady wyłonienia operatora multipleksu I i operatora multipleksu II;
- 3) obowiązki operatora multipleksu I i operatora multipleksu II;
- 4) obowiązki nadawców: Telewizji Polskiej S.A., Telewizji Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizji Puls Sp. z o.o., rozpowszechniających w dniu wejścia w życie ustawy program telewizyjny w sposób analogowy drogą rozsiewczą naziemną, oraz ministra właściwego do spraw łączności, w zakresie kampanii informacyjnej o telewizji cyfrowej.

Art. 2. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) multipleksie – należy przez to rozumieć multipleks w rozumieniu art. 2 pkt 20a ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.³⁾);
- 2) nadawcy – należy przez to rozumieć nadawcę w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2531, z późn. zm.⁴⁾);
- 3) odbiorniku cyfrowym – należy przez to rozumieć odbiornik cyfrowy w rozumieniu art. 2 pkt 23a ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne;

- 4) okresie przejściowym – należy przez to rozumieć okres wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodfuzyjnej w celu równoczesnego rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób analogowy i cyfrowy drogą rozszewczą naziemną;
- 5) operatorze multipleksu – należy przez to rozumieć operatora multipleksu w rozumieniu art. 2 pkt 23b ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne;
- 6) operatorze sieci nadawczej – należy przez to rozumieć operatora sieci nadawczej w rozumieniu art. 2 pkt 23c ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne;
- 7) sygnale multipleksu – należy przez to rozumieć sygnał multipleksu w rozumieniu art. 2 pkt 38a ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne;
- 8) użytkownika – należy przez to rozumieć osobę, która posiada odbiornik cyfrowy w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu telewizyjnego.

Art. 3. 1. Wdrożenie naziemnej telewizji cyfrowej polega na:

- 1) równoczesnym rozpowszechnianiu, w okresie przejściowym, programów telewizyjnych w sposób analogowy i cyfrowy drogą rozszewczą naziemną;
- 2) zakończeniu rozpowszechniania programów telewizyjnych w sposób analogowy drogą rozszewczą naziemną przez nadawców, o których mowa w art. 4 ust. 1.

2. Wdrożenia naziemnej telewizji cyfrowej dokonuje się na poszczególnych obszarach terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zwanym dalej „terytorium RP”, zgodnie z terminami określonymi przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwanego dalej „Prezesem UKE”, nie później niż do dnia 31 lipca 2013 r.

Art. 4. 1. Telewizja Polska S.A. rozpowszechniająca w dniu wejścia w życie ustawy, w sposób analogowy drogą rozszewczą naziemną, programy telewizyjne: „Telewizja Polska I”, „Telewizja Polska II” oraz regionalne programy telewizyjne, a także

Telewizja Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizja Puls Sp. z o.o. rozpowszechniające w dniu wejścia w życie ustawy programy telewizyjne na podstawie koncesji na rozpowszechnianie tych programów w sposób analogowy drogą rozsywczą naziemną, są obowiązani zaprzestać wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodfuzyjnej do tego wykorzystywanych, do dnia 31 lipca 2013 r., z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Nadawca rozpowszechniający w dniu wejścia w życie ustawy program, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany zaprzestać wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodfuzyjnej do tego wykorzystywanych, na poszczególnych obszarach terytorium RP, przed dniem 31 lipca 2013 r., jeżeli termin taki został określony przez Prezesa UKE.

3. Prezes UKE w przypadku zmiany terminu rozpoczęcia i zakończenia okresu przejściowego na poszczególnych obszarach terytorium RP, o którym mowa w art. 3 ust. 2, niezwłocznie informuje o zmianach ministra właściwego do spraw łączności.

4. Minister właściwy do spraw łączności oraz Prezes UKE zamieszczają w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej odpowiednio urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw łączności oraz Urzędu Komunikacji Elektronicznej informacje o terminach, o których mowa w art. 3 ust. 2 i 3, oraz obszarach terytorium RP, na których nadawca rozpowszechniający program telewizyjny w sposób analogowy drogą rozsywczą naziemną, ma zaprzestać wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodfuzyjnej do tego wykorzystywanych.

Art. 5. Nadawanie przez nadawcę programu telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozsywczą naziemną, który uprzednio był nadawany przez tego nadawcę w sposób analogowy drogą rozsywczą naziemną, nie stanowi odrębnego pola eksploatacji w rozumieniu art. 50 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631, z późn. zm.⁵⁾).

Art. 6. 1. Przedsiębiorca, którego działalność polega na sprzedaży odbiorników cyfrowych, może dokonać sprzedaży odbiornika cyfrowego niespełniającego wymagań technicznych i eksploatacyjnych określonych w przepisach wydanych na podstawie

art. 132 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, jedynie w przypadku poinformowania o tym fakcie nabywcy:

- 1) na piśmie, najpóźniej w chwili zawarcia umowy i uzyskaniu od nabywcy potwierdzenia zapoznania się z tą informacją, z zastrzeżeniem pkt 2;
- 2) w przypadku umów sprzedaży zawieranych przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość – przy użyciu środka porozumiewania się na odległość, najpóźniej w chwili złożenia nabywcy propozycji zawarcia umowy i uzyskaniu od nabywcy potwierdzenia zapoznania się z tą informacją.

2. Przedsiębiorca, którego działalność polega na sprzedaży odbiorników cyfrowych, jest obowiązany umieścić informację w miejscu widocznym i łatwo dostępnym dla potencjalnego nabywcy o treści: „Jedynie odbiorniki cyfrowe zgodne z wymaganiami określonymi w przepisach dotyczących wymagań technicznych i eksploatacyjnych dla urządzeń konsumenckich służących do odbioru cyfrowych naziemnych transmisji telewizyjnych umożliwiają odbiór naziemnej telewizji cyfrowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej”.

3. Obowiązki określone w ust. 1 i 2, wygasają z dniem 31 lipca 2014 r.

4. Potwierdzenie, o którym mowa w ust. 1, następuje przez złożenie przez nabywcę oświadczenia zawierającego jego imię i nazwisko. Oświadczenie jest składane:

- 1) w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 – na piśmie;
- 2) w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 – przy użyciu środka porozumiewania się na odległość w sposób zapewniający identyfikację osoby składającej oświadczenie.

5. Przedsiębiorca, którego działalność polega na sprzedaży odbiorników cyfrowych, jest obowiązany przechowywać oświadczenie, o którym mowa w ust. 4, przez okres 2 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym zostało złożone.

Rozdział 2

Operator multipleksu I i operator multipleksu II

Art. 7. 1. Telewizja Polska S.A., na podstawie wydanej przez Prezesa UKE rezerwacji częstotliwości w służbie radiodfyfuzyjnej na cele rozpowszechniania lub

rozprowadzania programów telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozszewcą naziemną, ustalonych w planie zagospodarowania częstotliwości dla multipleksu I na podstawie art. 112 ust. 2 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, wraz z nadawcami programów telewizyjnych, którzy uzyskali koncesje na rozpowszechnianie programów w multipleksie I, są operatorem multipleksu I.

2. Telewizja Polska S.A. rozpowszechnia w multipleksie I programy telewizyjne „Telewizja Polska I”, „Telewizja Polska II” oraz właściwe dla danego regionu programy regionalne na podstawie rezerwacji częstotliwości, o której mowa w ust. 1, do dnia pokrycia sygnałem tych programów terytorium RP, na którym zamieszkuje co najmniej 95 % ludności przy wykorzystaniu częstotliwości ustalonych w planie zagospodarowania częstotliwości dla multipleksu III na podstawie art. 112 ust. 2 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, jednak nie później niż do dnia 27 kwietnia 2014 r.

3. Przewodniczący KRRiT, w terminie do dnia 31 grudnia 2012 r., ogłasza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” informacje o możliwościach uzyskania koncesji na rozpowszechnianie programów telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozszewcą naziemną z wykorzystaniem częstotliwości ustalonych w planie zagospodarowania częstotliwości dla multipleksu I, które wykorzystywane będą w tym multipleksie po terminie, o którym mowa w ust. 2.

4. Ogłaszając informację, o której mowa w ust. 3, Przewodniczący KRRiT bierze pod uwagę w szczególności konieczność zapewnienia różnorodności programowej w ofercie programów telewizyjnych rozpowszechnianych w sposób cyfrowy drogą rozszewcą naziemną.

5. Przepisu art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji nie stosuje się.

Art. 8. Na podstawie wydanej przez Prezesa UKE rezerwacji częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej na cele rozpowszechniania lub rozprowadzania programów telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozszewcą naziemną, ustalonych w planie zagospodarowania częstotliwości dla multipleksu II na podstawie art. 112 ust. 2 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, nadawcy: Telewizja Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A. oraz Telewizja Puls Sp. z o.o., rozpowszechniający w dniu wejścia w życie ustawy programy telewizyjne na podstawie koncesji na rozpowszechnianie

tych programów drogą rozszewczą naziemną w sposób analogowy, są operatorem multipleksu II.

Art. 9. 1. Operator multipleksu I jest obowiązany do zapewniania użytkownikom nieodpłatnego dostępu do programów telewizyjnych:

- 1) na które udzielono nadawcom koncesji na ich rozpowszechnianie w multipleksie I;
- 2) rozpowszechnianych przez Telewizję Polską S.A.: „Telewizja Polska I”, „Telewizja Polska II” i programu regionalnego właściwego dla danego regionu, zgodnie z art. 7 ust. 2.

2. Operator multipleksu II jest obowiązany do zapewniania użytkownikom nieodpłatnego dostępu do programów telewizyjnych rozpowszechnianych lub rozprowadzanych w tym multipleksie.

3. Operator multipleksu I jest obowiązany do zapewnienia najpóźniej do dnia 31 lipca 2013 r. pokrycia sygnałem multipleksu I terytorium RP, na którym zamieszkuje co najmniej 95 % ludności, zgodnie z warunkami określonymi w rezerwacji częstotliwości, o której mowa w art. 7.

4. Operator multipleksu II jest obowiązany do zapewnienia najpóźniej do dnia 31 lipca 2013 r. pokrycia sygnałem multipleksu II terytorium RP, na którym zamieszkuje co najmniej 95 % ludności, zgodnie z warunkami określonymi w rezerwacji częstotliwości, o której mowa w art. 8.

Art. 10. Nadawcy, którzy uzyskali rezerwację częstotliwości w służbie radiodfuzyjnej na cele rozpowszechniania lub rozprowadzania programów telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną, ustalone w planie zagospodarowania częstotliwości dla multipleksu I i multipleksu II na podstawie art. 112 ust. 2 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, powinni zawrzeć umowę o świadczenie usługi transmisji sygnału tych programów telewizyjnych w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 11. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym rozdziale stosuje się przepisy ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne.

Rozdział 3

Kampania informacyjna o telewizji cyfrowej

Art. 12. 1. Nadawcy, o których mowa w art. 4 ust. 1, są obowiązani rozpowszechniać na własny koszt w programach telewizyjnych, o których mowa w art. 4 ust. 1, przekazy dotyczące telewizji cyfrowej, zawierające informacje w zakresie:

- 1) terminu zakończenia rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób analogowy drogą rozszewczą naziemną;
- 2) sposobów dostosowania odbiornika telewizyjnego do odbioru programu telewizyjnego w sposób cyfrowy, w szczególności odbioru programu w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną;
- 3) numeru bezpłatnej infolinii i adresu strony internetowej, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 3, pod którymi użytkownik może uzyskać informacje, w szczególności o sposobie dostosowania odbiornika telewizyjnego do odbioru programu telewizyjnego w sposób cyfrowy, w tym odbioru programu telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną.

2. Telewizja Polska S.A. jest obowiązana rozpowszechniać na własny koszt w regionalnych programach telewizyjnych przekazy informujące o terminach wdrożenia telewizji cyfrowej, określonych przez Prezesa UKE, zgodnie z art. 3 ust. 2, na obszarach terytorium RP objętych ich zasięgiem.

3. Przekazy, o których mowa w ust. 1, są realizowane w formie trzyminutowych audycji rozpowszechnianych raz w tygodniu w godzinach 17:00 – 21:00 oraz ogłoszeń i komunikatów rozpowszechnianych dwa razy każdego dnia w tygodniu w wymiarze po 30 sekund w godzinach 6:00 – 23:00, z zastrzeżeniem ust. 6.

4. Przekazy, o których mowa w ust. 2, są realizowane w formie komunikatów tekstowych przy wydaniach serwisów informacyjnych.

5. Nadawcy, o których mowa w art. 4 ust. 1, są obowiązani rozpocząć rozpowszechnianie przekazów, o których mowa w ust. 1 i 2, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy. Zakończenie rozpowszechniania przekazów następuje nie wcześniej niż z dniem 31 lipca 2013 r.

6. Przewodniczący KRRiT może, w drodze rozporządzenia, określić krótszy niż określony w ust. 3 czas trwania emisji audycji, ogłoszeń lub komunikatów lub zmniejszyć częstotliwość tych emisji określoną w ust. 3, biorąc pod uwagę stan wdrożenia

naziemnej telewizji cyfrowej na terytorium RP, w szczególności w zakresie terminów, o których mowa w art. 3 ust. 2, a także konieczność zapewnienia skutecznej i efektywnej kampanii informacyjnej.

Art. 13. 1. Do przekazów, o których mowa w art. 12, nie stosuje się art. 16 i 16a ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji.

2. Audycji, o której mowa w art. 12 ust. 3, nie przerywa się w celu nadania reklamy lub telesprzedaży.

Art. 14. Minister właściwy do spraw łączności w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania dotyczące treści przekazów, o których mowa w art. 12 ust. 1, mając na względzie konieczność upowszechnienia informacji, wymienionych w tym przepisie, w szczególności wśród osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku albo słuchu, oraz zapewnienie skutecznego wdrożenia telewizji cyfrowej na terytorium RP.

Art. 15. 1. Nadawcy, o których mowa w art. 4 ust. 1, są obowiązani do zamieszczenia w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie ustawy, na ich stronach internetowych adresu strony internetowej, o której mowa w art. 16 ust. 1 pkt 3.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, wygasa z dniem 31 lipca 2013 r.

Art. 16. 1. Minister właściwy do spraw łączności jest obowiązany do przeprowadzenia kampanii informacyjnej o naziemnej telewizji cyfrowej, obejmującej w szczególności:

- 1) popularyzowanie informacji związanych z odbiorem programu telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną, w tym ich publikowanie w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra,
- 2) opracowywanie i wydawanie publikacji popularyzujących wiedzę o odbiorze programu telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną, w tym wydawanie broszur i ulotek,

- 3) zapewnienie bezpłatnej infolinii i strony internetowej w celu udzielania informacji, w szczególności o sposobie dostosowania odbiornika telewizyjnego do odbioru programu telewizyjnego w sposób cyfrowy, w szczególności odbioru programu telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną – z uwzględnieniem użytkowników o specjalnych potrzebach, w szczególności osób niepełnosprawnych.

2. Kampania informacyjna, o której mowa w ust. 1, rozpoczyna się z dniem wejścia w życie ustawy i jest prowadzona do dnia 31 lipca 2013 r.

3. Minister właściwy do spraw łączności z dniem wejścia w życie ustawy ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra numer bezpłatnej infolinii i adres strony internetowej, o której mowa w ust. 1 pkt 3.

Rozdział 4

Kary pieniężne

Art. 17. Podmiot:

- 1) o którym mowa w art. 4 ust. 1, który nie zaprzestał wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodfuzyjnej w celu rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób analogowy drogą rozsiewczą naziemną w terminie określonym w art. 4 ust. 1 lub 2,
- 2) który nie wykonuje obowiązku określonego w art. 9 lub wykonuje go niezgodnie z tym przepisem,
- 3) który nie wykonuje obowiązków określonych w art. 10, art. 12 lub art. 15 lub wykonuje je niezgodnie z tymi przepisami – podlega karze pieniężnej.

Art. 18. 1. Karę pieniężną, o której mowa w:

- 1) art. 17 pkt 1 i 2, nakłada w drodze decyzji administracyjnej Prezes UKE;
- 2) art. 17 pkt 3, nakłada w drodze decyzji administracyjnej Przewodniczący KRRiT.

2. Wysokość kary pieniężnej wynosi do 3 % przychodu podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym i przy jej nałożeniu organy, o których mowa w ust. 1, uwzględniają zakres i stopień szkodliwości naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe.

3. Podmiot obowiązany jest do dostarczenia organowi, o którym mowa w ust. 1, na każde jego żądanie, w terminie 30 dni od dnia otrzymania żądania, danych niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary pieniężnej. W przypadku niedostarczenia danych lub gdy dostarczone dane uniemożliwiają ustalenie podstawy wymiaru kary, organ, o którym mowa w ust. 1, może ustalić w sposób szacunkowy podstawę jej wymiaru, nie mniejszą jednak niż kwota 500 tys. zł.

4. W przypadku gdy okres działalności podmiotu jest krótszy niż rok kalendarzowy, za podstawę wymiaru kary pieniężnej przyjmuje się kwotę 500 tys. zł.

5. Kara pieniężna stanowi dochód budżetu państwa.

Art. 19. 1. Jeżeli przedsiębiorca, którego działalność polega na sprzedaży odbiorników cyfrowych, nie wykonuje obowiązku, o którym mowa w art. 6 ust. 1, 2 lub 5, podlega karze pieniężnej w wysokości od 1 tys. zł do 50 tys. zł.

2. Ustalając wysokość kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy.

3. Karę nakłada w drodze decyzji administracyjnej wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej.

4. Kara pieniężna stanowi dochód budżetu państwa.

Rozdział 5

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 20. W ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2531, z późn. zm.⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 34:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przewodniczący Krajowej Rady, po zasięgnięciu opinii Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej w zakresie

określonym w ust. 1a pkt 3, ogłasza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” informacje o możliwościach uzyskania koncesji na rozpowszechnianie w sposób rozsiewczy naziemny programu radiowego lub telewizyjnego oraz ustala termin, nie krótszy niż 45 dni od dnia ogłoszenia, do składania wniosków o udzielenie koncesji.”,

b) w ust. 1a pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) częstotliwości lub kanały oraz maksymalną moc promieniowaną i lokalizację stacji nadawczych przeznaczonych do rozpowszechniania programu lub obszar, na którym mogą być wykorzystywane częstotliwości, chyba że do rozpowszechniania programu nie jest wymagana rezerwacja częstotliwości;”;

2) w art. 37:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Koncesja określa w szczególności:

- 1) nadawcę, jego siedzibę albo miejsce zamieszkania;
- 2) przedmiot działalności objętej koncesją;
- 3) sposób rozpowszechniania programu (analogowy rozsiewczy naziemny, cyfrowy rozsiewczy naziemny w multipleksie, rozsiewczy satelitarny, w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsiewczego naziemnego lub rozsiewczego satelitarnego) oraz:

– dla rozpowszechniania analogowego rozsiewczego naziemnego:

- a) lokalizację stacji,
- b) wysokość zawieszenia anteny,
- c) maksymalną moc promieniowaną,
- d) charakterystykę promieniowania anteny,
- e) częstotliwość,
- f) polaryzację,

- dla rozpowszechniania cyfrowego rozsiewczego naziemnego w multipleksie:
 - g) określenie multipleksu,
 - h) obszar rozpowszechniania,
 - dla rozpowszechniania rozsiewczego satelitarnego:
 - i) nazwę wykorzystywanego satelity,
 - j) położenie satelity na orbicie,
 - k) częstotliwość,
 - l) lokalizację stacji dosyłowej,
 - dla rozpowszechniania w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsiewczego naziemnego lub rozsiewczego satelitarnego:
 - m) lokalizację stacji głównej,
 - n) obszar objęty siecią telekomunikacyjną;
- 4) rodzaj programu i czas jego rozpowszechniania;
 - 5) datę rozpoczęcia rozpowszechniania programu;
 - 6) termin wygaśnięcia koncesji;
 - 7) udział w programie audycji wytworzonych przez producentów krajowych.”,
- b) ust. 3 i 3a otrzymują brzmienie:
- „3. Koncesja, w zakresie określonym w ust. 1 pkt 3, jest udzielana w porozumieniu z Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej, który zajmuje stanowisko mając na względzie spełnienie warunków określonych w art. 114 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne.
- 3a. Jeżeli do rozpowszechniania programu radiofonicznego lub telewizyjnego jest wymagana rezerwacja częstotliwości, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej dokonuje jej niezwłocznie na rzecz nadawcy, który uzyskał koncesję, chyba że program ten będzie rozpowszechniany przez operatora multipleksu w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną. Do dokonywania, wprowadzania zmian lub

cofania rezerwacji częstotliwości stosuje się przepisy art. 114 i 115 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne oraz nie stosuje się przepisów art. 116 tej ustawy.”;

3) art. 43 otrzymuje brzmienie:

„Art. 43. 1. Podmiot rozprowadzający program w sieci telekomunikacyjnej, z wyłączeniem podmiotu rozprowadzającego program w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną w multipleksie, jest obowiązany do rozprowadzania programów „Telewizja Polska I”, „Telewizja Polska II” i jednego programu regionalnego rozpowszechnianego przez Telewizję Polską S.A. oraz programów rozpowszechnianych w dniu wejścia w życie ustawy z dnia ... o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej (Dz. U. Nr ..., poz. ...) na podstawie koncesji na rozpowszechnianie tych programów w sposób analogowy drogą rozsiewczą naziemną przez Telewizję Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizję Puls Sp. z o.o. W przypadku podmiotu rozprowadzającego programy w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsiewczego naziemnego lub rozsiewczego satelitarnego obowiązek rozprowadzania programu regionalnego dotyczy programu regionalnego właściwego dla danego obszaru.

2. Nadawca, który rozpowszechnia program, wymieniony w ust. 1, nie może odmówić podmiotowi rozprowadzającemu program w sieci telekomunikacyjnej, o której mowa w ust. 1, zgody na rozprowadzanie tego programu, ani też nie może uzależnić udzielenia takiej zgody od uiszczenia jakiegokolwiek wynagrodzenia, w tym w szczególności z tytułu udzielenia licencji za korzystanie z nadania.

3. Przewodniczący Krajowej Rady przeprowadza ocenę realizacji obowiązku, o którym mowa w ust. 1, nie rzadziej niż raz na dwa lata, kierując się interesem społecznym w zakresie dostarczania informacji, udostępniania dóbr kultury i sztuki, ułatwiania korzystania z oświaty, sportu i dorobku nauki i upowszechniania edukacji obywatelskiej.
 4. Wyniki oceny Przewodniczący Krajowej Rady przedstawia ministrowi właściwemu do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, który podejmuje działania konieczne do zapewnienia, aby obowiązki, o których mowa w ust. 1, były proporcjonalne i przejrzyste oraz nakładane jedynie wtedy, gdy jest to niezbędne do realizacji celów określonych w ust. 3.”;
- 4) po art. 43 dodaje się art. 43a w brzmieniu:
- „Art. 43a. 1. Nadawca, który rozpowszechnia program, wymieniony w art. 43 ust. 1, jest obowiązany do nieodpłatnego udostępniania tego programu na wniosek podmiotu, o którym mowa w art. 43 ust. 1, rozprowadzającego program, w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku.
2. Jeżeli nadawca nie wykonał obowiązku polegającego na nieodpłatnym udostępnianiu programu, Przewodniczący Krajowej Rady, na wniosek podmiotu, o którym mowa w art. 43 ust. 1, rozprowadzającego program, wzywa nadawcę do udostępnienia tego programu temu podmiotowi, w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania.
 3. Podmiot, o którym mowa w art. 43 ust. 1, rozprowadzający program, obowiązany jest:
 - 1) rozprowadzać i oferować program, który został mu nieodpłatnie udostępniony;
 - 2) umieszczać w swojej ofercie informację, że program ten jest przeznaczony do powszechnego

i nieodpłatnego odbioru również w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną.”;

5) w art. 53 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli nadawca narusza obowiązek wynikający z przepisów art. 15 ust. 1 – 3, art. 15a ust. 1, art. 16 ust. 1 – 3, art. 16a ust. 1 – 6, art. 16b, art. 16c, art. 17 ust. 1 – 7, art. 18 ust. 1 – 5b, art. 20 ust. 1, art. 20b ust. 1 i 6, art. 43 ust. 2, art. 43a ust. 1 z przepisów wydanych na podstawie art. 15 ust. 4, art. 15a ust. 2, art. 16 ust. 4, art. 17 ust. 8 i art. 18 ust. 6 lub nie zastosował się do wezwania, o którym mowa w art. 43a ust. 2, Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą na nadawcę karę pieniężną w wysokości do 50 % rocznej opłaty za używanie częstotliwości przeznaczonych do nadawania programu, a w przypadku gdy nadawca nie uiszcza opłaty za częstotliwość, karę pieniężną w wysokości do 10 % przychodu nadawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, uwzględniając zakres i stopień szkodliwości naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe.”;

6) po art. 53 dodaje się art. 53a w brzmieniu:

„Art. 53a. 1. Jeżeli podmiot, o którym mowa w:

- 1) art. 43 ust. 1, rozprowadzający program, narusza obowiązek, o którym mowa w tym przepisie,
 - 2) art. 43 ust. 1, rozprowadzający program, narusza obowiązek, o którym mowa w art. 43a ust. 3 – Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą karę pieniężną w wysokości do 10 % przychodu podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, uwzględniając zakres i stopień szkodliwości naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe.
2. W przypadku gdy okres działania podmiotu jest krótszy niż rok kalendarzowy, za podstawę wymiaru kary przyjmuje się kwotę 500 tys. zł.

3. Przewodniczący Krajowej Rady może żądać od podmiotu udzielenia wyjaśnień, przedstawienia dokumentów, w szczególności rocznego sprawozdania finansowego za poprzedni rok podatkowy, w zakresie wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 43 ust. 1 lub art. 43a ust. 3.”.

Art. 21. W ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219 oraz z 2010 r. Nr 182, poz. 1228) w art. 3 po pkt 2b dodaje się pkt 2c w brzmieniu:

- „2c) kontrola przestrzegania przez przedsiębiorców, których działalność polega na sprzedaży odbiorników cyfrowych, przepisów art. 6 ust. 1, 2 i 5 ustawy z dnia ... o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej (Dz. U. Nr ..., poz. ...);”.

Art. 22. W ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2:
 - a) po pkt 20 dodaje się pkt 20a w brzmieniu:
 - „20a) multipleks – zespolony strumień danych cyfrowych, składający się z dwóch lub więcej strumieni utworzonych z danych wchodzących w skład treści programów radiofonicznych lub telewizyjnych, oraz danych dodatkowych, obejmujących w szczególności dane związane z systemem dostępu warunkowego lub usługami dodatkowymi;”
 - b) po pkt 23 dodaje się pkt 23a – 23c w brzmieniu:
 - „23a) odbiornik cyfrowy – urządzenie konsumenckie służące do odbioru cyfrowych transmisji telewizyjnych zawierające co najmniej tuner (obejmujący głowicę wysokiej częstotliwości i demodulator), demultiplekser i dekodery odbieranych usług oraz wyświetlacz obrazu (i DTV) albo niezawierające takiego wyświetlacza obrazu;

- 23b) operator multipleksu – podmiot, który:
- a) uzyskał rezerwację częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej na rozpowszechnianie lub rozprowadzanie programów telewizyjnych lub radiofonicznych w sposób cyfrowy drogą rozświeczną naziemną w multipleksie oraz
 - b) prowadzi działalność telekomunikacyjną i posiada własną infrastrukturę telekomunikacyjną lub zawarł umowę o świadczenie usługi transmisji sygnału multipleksu z operatorem sieci nadawczej;
- 23c) operator sieci nadawczej – przedsiębiorca telekomunikacyjny świadczący usługi transmisji sygnałów radiodifuzyjnych drogą rozświeczną naziemną;”
- c) po pkt 38 dodaje się pkt 38a w brzmieniu:
- „38a) sygnał multipleksu – sygnał radiowy transmitowany z użyciem kanału lub bloku częstotliwościowego w służbie radiodifuzyjnej przenoszący treści zawarte w multipleksie;”;
- 2) w art. 114:
- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rezerwacji częstotliwości dokonuje, zmienia lub cofa Prezes UKE. Rezerwacji częstotliwości na cele rozprowadzania lub rozpowszechniania programów radiofonicznych lub telewizyjnych, Prezes UKE dokonuje, zmienia lub cofa w porozumieniu z Przewodniczącym KRRiT. Niezajęcie stanowiska przez Przewodniczącego KRRiT w terminie 30 dni od dnia otrzymania projektu decyzji w sprawie rezerwacji częstotliwości, jest równoznaczne z uzgodnieniem projektu.”;
 - b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Porozumienie, o którym mowa w ust. 2, nie jest wymagane w przypadku dokonania, zmiany lub cofnięcia rezerwacji częstotliwości na cele rozpowszechniania

programów radiofonicznych lub telewizyjnych w sposób analogowy, na które Przewodniczący KRRiT odpowiednio: udzielił, zmienił lub cofnął koncesję.”;

3) w art. 115:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W rezerwacji częstotliwości przeznaczonych do rozpowszechniania lub rozprowadzania programów w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną lub rozsiewczą satelitarną dokonuje się ponadto:

- 1) określenia programów telewizyjnych lub radiofonicznych umieszczonych w multipleksie;
- 2) uporządkowania w multipleksie programów, o których mowa w pkt 1, zwanych dalej „audiowizualnymi składnikami multipleksu”;
- 3) określenia proporcji udziału w multipleksie jego audiowizualnych składników;
- 4) określenia obszaru, na którym mogą być rozpowszechniane lub rozprowadzane audiowizualne składniki multipleksu;
- 5) określenia wykorzystania pojemności systemów transmisyjnych.”,

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. W rezerwacji częstotliwości przeznaczonych do rozpowszechniania lub rozprowadzania programów w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną dokonuje się ponadto określenia:

- 1) parametrów i standardów technicznych cyfrowej transmisji telewizyjnej w celu zapewnienia pojemności sygnału multipleksu;
- 2) warunków zarządzania przepływnością dla aktualizacji oprogramowania systemowego odbiorników cyfrowych służących do odbioru cyfrowych transmisji naziemnych;
- 3) wykorzystania pojemności sygnału multipleksu.”;

4) po art. 115 dodaje się art. 115a i 115b w brzmieniu:

„Art. 115a. 1. W przypadku zwolnienia części pojemności sygnału multipleksu z powodu rezygnacji użytkownika tego sygnału, pozostali użytkownicy tego sygnału, w terminie 30 dni od dnia tej rezygnacji mogą przedłożyć Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji i Prezesowi UKE, uzgodniony sposób wykorzystania zwolnionej części pojemności sygnału multipleksu, w szczególności umieszczenia w multipleksie nowego programu, pod warunkiem że program ten uzyskał koncesję, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji.

2. W przypadku nieprzedstawienia w terminie, o którym mowa w ust. 1, sposobu wykorzystania zwolnionej części pojemności sygnału multipleksu stosuje się odpowiednio przepisy ustawy w zakresie przeprowadzania konkursu na rezerwację częstotliwości na cele rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych.

3. Jeżeli Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji i Prezes UKE nie wyrażą sprzeciwu do sposobu wykorzystania zwolnionej części pojemności sygnału multipleksu, o którym mowa w ust. 1, w terminie 14 dni od dnia jego otrzymania, uważa się go za uzgodniony.

Art. 115b. W okresie przejściowym, w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia.... o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej (Dz. U. Nr ..., poz. ...), Prezes UKE wskazuje w rezerwacji częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej na cele rozpowszechniania lub rozprowadzania programów telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozświeczną naziemną w multipleksie:

- 1) warunki zarządzania przepływnością w multiplexie;
 - 2) warunki wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej w okresie przejściowym;
 - 3) terminy zakończenia wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej do rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób analogowy drogą rozsiewczą naziemną na obszarze wykorzystania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej;
 - 4) terminy rozpoczęcia wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej do rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną na obszarze wykorzystania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej.”;
- 5) w art. 118 ust. 5 otrzymuje brzmienie:
- „5. Warunki uczestnictwa w konkursie w zakresie dodatkowych obowiązków i zadań przedsiębiorcy dotyczących zawartości programowej, w tym warunków dotyczących transmisji obowiązkowej, określa Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji na wniosek Prezesa UKE, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku, uwzględniając pozaekonomiczne interesy narodowe dotyczące kultury, języka i pluralizmu mediów.”;
- 6) w art. 123:
- a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Niezależnie od przesłanek, o których mowa w ust. 1 lub 2, Prezes UKE może zmienić rezerwację częstotliwości w zakresie, o którym mowa w art. 115b, jeżeli z przyczyn technicznych nie jest możliwe dotrzymanie terminów, o których mowa w tym przepisie.”;
 - b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zmiany warunków wykorzystania lub cofnięcia rezerwacji częstotliwości przeznaczonych do rozpowszechniania lub

rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych Prezes UKE dokonuje w porozumieniu z Przewodniczącym KRRiT.”;

7) po dziale IV dodaje się dział IVa w brzmieniu:

„Dział IVa

Operator multipleksu i dostęp do multipleksu

Art. 131a. 1. Operator multipleksu jest obowiązany do:

- 1) umieszczania w multipleksie oraz rozpowszechniania programów radiofonicznych i telewizyjnych wskazanych w koncesji, jako przeznaczonych do rozpowszechniania lub rozprowadzania w tym multipleksie;
- 2) zapewnienia dostępu do multipleksu nadawcy, który uzyskał koncesję na rozpowszechnianie programu radiofonicznego lub telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną w tym multipleksie na warunkach równych i niedyskryminujących;
- 3) zapewnienia nieprzerwanej cyfrowej transmisji sygnału multipleksu, o której mowa w art. 115, chyba że przerwa nastąpiła z przyczyn technicznych lub nadawca zaprzestał udostępniania programu.

2. Warunki uznane zostają za dyskryminujące, jeżeli operator multipleksu oferuje nadawcy tę samą usługę dostępu na innych warunkach, niż uprzednio oferował ją innemu nadawcy, oraz gdy po stronie operatora multipleksu nie zachodzą żadne uzasadnione powody do zmiany oferty.

Art. 131b. 1. Operator multipleksu jest obowiązany prowadzić negocjacje o zawarcie umowy o dostępie do multipleksu, na wniosek nadawcy, w celu zapewnienia nadawcy dostępu do multipleksu.

2. Informacje uzyskane w związku z negocjacjami mogą być wykorzystane wyłącznie zgodnie z ich przeznaczeniem i podlegają obowiązkowi zachowania poufności.

Art. 131c. 1. Operator multipleksu i nadawca ustalają warunki dostępu do multipleksu i związanej z tym współpracy w umowie o dostępie do multipleksu, zawartej na piśmie.

2. W umowie o dostępie do multipleksu, operator multipleksu zobowiązuje się do zapewnienia nadawcy dostępu do multipleksu za wynagrodzeniem oraz poniesienia wydatków z tytułu świadczenia usługi transmisji sygnału multipleksu, a nadawca zobowiązuje się do współdziałania z operatorem multipleksu, w szczególności przez udostępnienie swojego programu telewizyjnego.
3. Umowa o dostępie do multipleksu, powinna zawierać postanowienia dotyczące co najmniej:
 - 1) warunków technicznych dostępu do multipleksu;
 - 2) rozliczeń z tytułu zapewnienia dostępu do multipleksu;
 - 3) postępowania w przypadku zmiany treści umowy;
 - 4) warunków rozwiązania umowy;
 - 5) okresu obowiązywania umowy;
 - 6) sposobu i wysokości wynagrodzenia operatora multipleksu;
 - 7) wykazu dokumentów, jakie strony umowy obowiązane są uzyskać lub dostarczyć w celu realizacji umowy wraz z podaniem terminów, w jakich powinno to nastąpić.

Art. 131d. 1. Prezes UKE może na pisemny wniosek każdej ze stron negocjacji o zawarcie umowy o dostępie do multipleksu, w drodze postanowienia, określić termin zakończenia negocjacji o zawarcie tej umowy, nie

dłuższy niż 90 dni, licząc od dnia wystąpienia z wnioskiem o zawarcie umowy o dostępie do multipleksu.

2. W przypadku niepodjęcia negocjacji o zawarcie umowy o dostępie do multipleksu, odmowy udzielenia dostępu do multipleksu lub niezawarcia umowy o dostępie do multipleksu w terminie, o którym mowa w ust. 1, lub niezawarcia umowy w terminie 90 dni, licząc od dnia wystąpienia z wnioskiem o zawarcie umowy o dostępie do multipleksu, każda ze stron może zwrócić się do Prezesa UKE z wnioskiem o wydanie decyzji w sprawie rozstrzygnięcia kwestii spornych lub określenia warunków współpracy.
3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, powinien zawierać projekt umowy o dostępie do multipleksu, zawierający stanowiska stron w zakresie określonym w niniejszym dziale, z zaznaczeniem tych części umowy, co do których strony nie doszły do porozumienia.
4. Strony są obowiązane do przedłożenia Prezesowi UKE, na jego żądanie, w terminie 14 dni od dnia otrzymania żądania, swoich stanowisk wobec rozbieżności.

Art. 131e. 1. Prezes UKE podejmuje decyzję w sprawie rozstrzygnięcia kwestii spornych lub określenia warunków współpracy w terminie 90 dni od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w art. 131d ust. 2, biorąc pod uwagę następujące kryteria:

- 1) charakter zaistniałych kwestii spornych oraz praktyczną możliwość wdrożenia rozwiązań dotyczących technicznych i ekonomicznych warunków dostępu do multipleksu;
- 2) obowiązki operatora multipleksu;
- 3) konieczność zapewnienia:

- a) niedyskryminujących i równych warunków dostępu do multipleksu,
 - b) rozwoju konkurencyjnego rynku usług medialnych.
2. Decyzja, o której mowa w ust. 1, w zakresie obowiązków i zadań dotyczących zawartości programowej, w tym transmisji obowiązkowej, wydawana jest w porozumieniu z Krajową Radą Radiofonii i Telewizji, przy uwzględnieniu pozaekonomicznych interesów narodowych dotyczących kultury, języka i pluralizmu mediów.
 3. Decyzja, o której mowa w ust. 1, zastępuje umowę o dostępie do multipleksu w zakresie objętym tą decyzją.
 4. W przypadku zawarcia przez zainteresowane strony umowy o dostępie do multipleksu, decyzja, o której mowa w ust. 1, wygasa z mocy prawa w części objętej umową.

Art. 131f. 1. Prezes UKE, na wniosek strony, może, w drodze decyzji, zmienić treść umowy o dostępie do multipleksu lub zobowiązać strony umowy do jej zmiany, w przypadkach uzasadnionych potrzebą zapewnienia dostępu do multipleksu na warunkach równych i niedyskryminujących.

2. Decyzja, o której mowa w ust. 1, w zakresie obowiązków i zadań dotyczących zawartości programowej, w tym transmisji obowiązkowej, wydawana jest w porozumieniu z Krajową Radą Radiofonii i Telewizji, przy uwzględnieniu pozaekonomicznych interesów narodowych dotyczących kultury, języka i pluralizmu mediów,;”;

8) w art. 132:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. Publiczne sieci telekomunikacyjne używane do cyfrowych transmisji radiofonicznych i telewizyjnych oraz odbiorniki cyfrowe i inne urządzenia używane do odbioru cyfrowych transmisji radiofonicznych i telewizyjnych powinny zapewniać interoperacyjność usług cyfrowych transmisji radiofonicznych i telewizyjnych, w szczególności przez stosowanie otwartego interfejsu programu aplikacyjnego.”,
- b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:
- „2a. Odbiorniki cyfrowe i inne urządzenia używane do odbioru cyfrowych transmisji telewizyjnych powinny umożliwiać:
- 1) odbiór niekodowanych cyfrowych transmisji telewizyjnych;
 - 2) dekodowanie za pomocą jednolitego algorytmu kodowania określonego w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 3, cyfrowych transmisji telewizyjnych kodowanych.
- 2b. Przepisu ust. 2a pkt 1 nie stosuje się do odbiorników cyfrowych, które są przedmiotem najmu lub użyczenia, chyba że strony umowy postanowią inaczej.”,
- c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Minister właściwy do spraw łączności określi, w drodze rozporządzenia, wymagania techniczne i eksploatacyjne dla odbiorników cyfrowych, mając na uwadze zapewnienie ich interoperacyjności oraz ułatwienie dostępu dla osób niepełnosprawnych.”,
- d) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
- „4. Minister właściwy do spraw łączności może określić, w drodze rozporządzenia, wymagania techniczne i eksploatacyjne dla urządzeń konsumenckich służących do odbioru cyfrowych transmisji radiofonicznych, mając na uwadze efektywne wykorzystanie częstotliwości oraz zapewnienie warunków do powszechnego odbioru programów radiofonicznych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;

- 9) po art. 136 dodaje się art. 136a w brzmieniu:
„Art. 136a. 1. W sprawach spornych dotyczących transmisji sygnału multipleksu rozstrzyga Prezes UKE, w drodze decyzji, na wniosek operatora multipleksu lub operatora sieci nadawczej.
2. Prezes UKE może wydać na wniosek jednej ze stron decyzję, w której określa warunki współpracy do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia sporu.”;
- 10) w art. 143 ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Podmiot posiadający rezerwację częstotliwości lub podmiot przez niego upoważniony mogą żądać wydania pozwolenia radiowego dotyczącego wykorzystania zasobu częstotliwości objętego rezerwacją częstotliwości w okresie jej obowiązywania.”;
- 11) w art. 192 w ust. 1 po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:
„6a) rozstrzyganie sporów między operatorem multipleksu a nadawcą, o których mowa w art. 131a – 131f, oraz sporów, o których mowa w art. 136a;”;
- 12) w art. 209 w ust. 1 po pkt 19 dodaje się pkt 19a w brzmieniu:
„19a) nie wypełnia nałożonych na niego obowiązków operatora multipleksu, o których mowa w art. 131a;”.

Rozdział 6

Przepisy przejściowe, dostosowujące i końcowe

Art. 23. Postępowania w sprawie rezerwacji częstotliwości na cele rozpowszechniania programów telewizyjnych w sposób analogowy drogą rozsiewczą naziemną albo jej zmiany, wszczęte i niezakończone w dniu wejścia w życie ustawy decyzją ostateczną, umarza się.

Art. 24. Podmiot rozprawdzający, w dniu wejścia w życie ustawy, program telewizyjny w sieci telekomunikacyjnej może wystąpić z wnioskiem o nieodpłatne udostępnienie przez Telewizję Polską S.A. programów telewizyjnych „Telewizja Polska I”, „Telewizja Polska II”, regionalnego programu telewizyjnego oraz przez nadawców

Telewizja Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizja Puls Sp. z o.o. programów telewizyjnych rozpowszechnianych w dniu wejścia w życie ustawy na podstawie koncesji na rozpowszechnianie tych programów drogą rozszewczą naziemną w sposób analogowy, nie wcześniej niż po upływie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 25. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 132 ust. 3 ustawy, wymienionej w art. 22 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 132 ust. 3 tej ustawy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 36 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, i mogą być zmieniane na podstawie art. 132 ust. 3 i 4 ustawy wymienionej w art. 22 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 26. W przypadku zawarcia przez nadawców, o których mowa w art. 10, umów, o których mowa w tym przepisie, przed dniem wejścia w życie ustawy, uznaje się te umowy za zawarte w trybie tej ustawy.

Art. 27. Nie stwierdza się nieważności, udzielonej na rzecz Telewizji Polsat S.A., TVN S.A., Polskich Mediów S.A. oraz Telewizji Puls Sp. z o.o., koncesji na rozpowszechnianie programów Polsat, TVN, TV4, TV Puls w multipleksie II, jeżeli przed dniem wejścia w życie ustawy rozpoczęto wykorzystywanie częstotliwości w celu rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną. Art. 158 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.⁶⁾) stosuje się odpowiednio.

Art. 28. Pierwszą ocenę realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 43 ust. 3 ustawy wymienionej w art. 20 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, Przewodniczący KRRiT przeprowadza najpóźniej do dnia 31 grudnia 2011 r.

Art. 29. 1. W latach 2011 – 2020 maksymalny limit wydatków budżetu państwa będący skutkiem finansowym ustawy wynosi 8 125 tys. zł, z tym że w:

- 1) 2011 r. – 1 100 tys. zł;
- 2) 2012 r. – 5 925 tys. zł;

- 3) 2013 r. – 1 100 tys. zł;
- 4) latach 2014 – 2020 – 0 zł.

2. W przypadku zagrożenia przekroczenia na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, zastosowany zostanie mechanizm korygujący polegający na ograniczeniu form kampanii informacyjnej o telewizji cyfrowej.

3. Organem właściwym do monitorowania wykorzystania limitów wydatków, o których mowa w ust. 1, oraz wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 2, jest minister właściwy do spraw łączności.

Art. 30. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem art. 6, który wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

-
- ¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów (Dz. Urz. UE L 337 z 18.12.2009, str. 11).
 - ²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się: ustawę z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji, ustawę z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej, ustawę z dnia 26 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne.
 - ³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 163, poz. 1362 i Nr 267, poz. 2258, z 2006 r. Nr 12, poz. 66, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 170, poz. 1217, Nr 220, poz. 1600, Nr 235, poz. 1700 i Nr 249, poz. 1834, z 2007 r. Nr 23, poz. 137, Nr 50, poz. 331 i Nr 82, poz. 556, z 2008 r. Nr 17, poz. 101 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 11, poz. 59, Nr 18, poz. 97 i Nr 85, poz. 716 oraz z 2010 r. Nr 81, poz. 530, Nr 86, poz. 554, Nr 106, poz. 675, Nr 182, poz. 1228, Nr 219, poz. 1443, Nr 229, poz. 1499 i Nr 238, poz. 1578.
 - ⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 91, poz. 874 i Nr 204, poz. 2092, z 2005 r. Nr 17, poz. 141, Nr 85, poz. 728 i Nr 267, poz. 2258, z 2006 r. Nr 83, poz. 574, Nr 133, poz. 935 i Nr 218, poz. 1592, z 2007 r. Nr 61, poz. 411, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 115, poz. 965 i Nr 201, poz. 1540 oraz z 2010 r. Nr 28, poz. 146, Nr 127, poz. 857, Nr 152, poz. 1023 i Nr 182, poz. 1228.
 - ⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 121, poz. 843, z 2007 r. Nr 99, poz. 662 i Nr 181, poz. 1293, z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 oraz z 2010 r. Nr 152, poz. 1016.
 - ⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 49, poz. 509, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 169, poz. 1387, z 2003 r. Nr 130, poz. 1188 i Nr 170, poz. 1660, z 2004 r. Nr 162, poz. 1692, z 2005 r. Nr 64, poz. 565, Nr 78, poz. 682 i Nr 181, poz. 1524, z 2008 r. Nr 229, poz. 1539, z 2009 r. Nr 195, poz. 1501 i Nr 216, poz. 1676 oraz z 2010 r. Nr 40, poz. 230, Nr 182, poz. 1228 i Nr 254, poz. 1700.

UZASADNIENIE

Celem ustawy jest stworzenie formalno-prawnych podstaw, które umożliwią wyłączenie analogowej telewizji naziemnej do dnia 31 lipca 2013 r. i wprowadzenie cyfrowej telewizji naziemnej. Jak wskazano w Planie wdrażania telewizji cyfrowej w Polsce, dokumencie opracowanym w ramach prac Międzyresortowego Zespołu do Spraw Telewizji i Radiofonii Cyfrowej w Polsce, powołanego na mocy zarządzenia nr 3 Prezesa Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 2006 r.¹⁾, proces transformacji analogowo-cyfrowej (tzw. switch-over) jest procesem wieloletnim, a jego długość zależy od wielu czynników. Zadaniem rządu jest – uwzględniając te czynniki – określenie ostatecznego terminu wyłączenia nadawania analogowego (tzw. switch-off). Wprowadzenie telewizji cyfrowej jest przedsięwzięciem w skali globalnej i procesem nieuchronnym. Polska nie może pozostawać w tyle za innymi państwami, które już rozpoczęły proces cyfryzacji, a niektóre zakończyły.

Obecnie brakuje uregulowań prawnych, które umożliwiłyby przeprowadzenie tego procesu w sposób zapewniający powszechną dostępność cyfrowego sygnału telewizyjnego dla gospodarstw domowych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. W szczególności nie są uregulowane prawnie kwestie związane z organizacją i funkcjonowaniem multipleksów, operatorami multipleksów, czy też przeprowadzeniem kampanii dotyczącej telewizji cyfrowej.

Z uwagi na zakres przedmiotowy i podmiotowy ustawy – Prawo telekomunikacyjne, jak i ustawy o radiofonii i telewizji, nie jest także uzasadnione, aby uregulowanie spraw związanych z wyłączeniem analogowej telewizji naziemnej i wprowadzeniem naziemnej telewizji cyfrowej, w tym w szczególności w zakresie organizacji i funkcjonowania multipleksów, nastąpiło wyłącznie w drodze nowelizacji obu ustaw. W szczególności z uwagi na ograniczony czas obowiązywania niektórych z projektowanych regulacji, za uzasadnione należy uznać rozwiązanie polegające na opracowaniu samoistnego aktu prawnego dotyczącego kwestii wdrożenia w Polsce naziemnej telewizji cyfrowej.

Szybkie wejście w życie nowej regulacji prawnej umożliwiającej wyłączenie analogowej telewizji naziemnej i wprowadzenie naziemnej telewizji cyfrowej jest także uzasadnione

¹⁾ ze zmianami wprowadzonymi na mocy zarządzenia nr 74 Prezesa Rady Ministrów z dnia 2 lipca 2008 r.

koniecznością zrealizowania zobowiązań Polski jako państwa członkowskiego Unii Europejskiej. W obecnym stanie faktycznym Polska jest jednym z ostatnich krajów Unii Europejskiej, który wprowadza naziemną telewizję cyfrową i przygotowuje się do wyłączenia analogowej transmisji telewizyjnej. Ostateczny termin wyłączenia nadawania analogowego, zgodnie z Porozumieniem GE06 zawartym w Genewie w 2006 r. w czasie Regionalnej Konferencji Radiokomunikacyjnej ITU, to 17 czerwca 2015 r. Komisja Europejska rekomenduje początek 2012²⁾, przy czym Komisja Europejska decyzję w kwestii ustalenia i realizacji harmonogramu zaprzestania nadawania analogowego pozostawia w gestii państw członkowskich. Większość państw członkowskich UE dokona wyłączenia analogowego w 2012 r. Ostateczny termin wyłączenia nadawania analogowego w Polsce to 31 lipca 2013 r.

Ponadto jak wskazano w Planie wdrażania telewizji cyfrowej w Polsce w ramach realizacji zadania dotyczącego opracowania strategii przejścia z techniki analogowej na cyfrową, w tym określenia warunków wyłączenia emisji analogowej, telewizja cyfrowa z całym otoczeniem i możliwościami, które za sobą pociąga, jest olbrzymią szansą nie tylko poszerzenia oferty programowej niedostępnej dziś dla wielu obywateli z powodów ekonomicznych i technologicznych, ale również szansą uzyskania powszechnego dostępu do informacji, usług, edukacji i rozrywki. Jak wskazano w powyższym dokumencie dodatkowo korzyści z takiego przejścia odniosą głównie nadawcy przez zmniejszenie kosztów nadawania oraz użytkownicy częstotliwości z uwagi na efektywniejsze wykorzystanie widma radiowego i w konsekwencji możliwość wygospodarowania zdecydowanie większych zasobów częstotliwości.

W Planie wdrażania telewizji cyfrowej w Polsce wskazano także na istotny aspekt społeczny dotyczący uruchomienia naziemnej telewizji cyfrowej. Wartość dodana to możliwość tworzenia przy pomocy nadawania cyfrowego społeczeństwa informacyjnego, społeczeństwa opartego na wiedzy, jak również wyzwolenie kreatywności wielu podmiotów mogących uczestniczyć w tworzeniu komercyjnych aplikacji. Uruchomienie interaktywności jest kluczowym elementem tworzenia społeczeństwa informacyjnego zmniejszającym w sposób

²⁾ Communication from the Commission to the Council, the European Parliament, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions on accelerating the transition from analogue to digital broadcasting - COM(2005)204, oraz Communication from the Commission to the Council, the European Parliament, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions: EU spectrum policy priorities for the digital switchover in the context of the upcoming ITU Regional Radiocommunication Conference 2006 (RRC-06) – COM(2005)461.

znacznego wykluczenia cyfrowego. Nasiemna telewizja cyfrowa umożliwi dostęp do informacji dla prawie 100 % ludności Rzeczypospolitej Polskiej przy wykorzystaniu istniejącej infrastruktury analogowej. Ponadto odbiorca naziemnej telewizji cyfrowej z biernego widza może stać się współtwórcą programu i świadomym konsumentem.

W aspekcie ekonomicznym i technologicznym wprowadzanie naziemnej telewizji cyfrowej jest konieczne w szczególności z uwagi na wyczerpanie zasobów częstotliwości potrzebnych do transmisji analogowych, ich zawodność i kosztowność. Jak wskazano w Planie wdrażania telewizji cyfrowej w Polsce, podstawową zaletą nadawania cyfrowego jest – w porównaniu do nadawania analogowego – bardzo duża oszczędność częstotliwości radiowych, co w efekcie przekłada się na możliwość zaoferowania dużo bogatszej oferty programowej o lepszej technicznie jakości oraz dodatkowych usług interaktywnych, które nie są dostępne w technologii analogowej, a także wykorzystanie części zajętych dzisiaj przez telewizję analogową częstotliwości na inne nowoczesne usługi, w szczególności na rozwijanie szerokopasmowych sieci transmisji danych na obszarach wiejskich.

Wdrożenie telewizji cyfrowej będzie stanowić zatem zasadniczy zwrot technologiczny. W chwili obecnej coraz bardziej zauważalne stają się ograniczenia obecnie wykorzystywanych analogowych telewizyjnych systemów transmisyjnych: niedostateczna jakość obrazu i dźwięku, konieczność stosowania wyniesionych anten odbiorczych i dodatkowych wzmacniaczy antenowych, ograniczona możliwość przesyłania danych dodatkowych, brak możliwości interakcji ze strony widza, niewspółmiernie duże (w porównaniu do innych współczesnych systemów łączności radiowej) wykorzystanie zasobów częstotliwości radiowych.

Transmisja cyfrowa eliminuje te niedogodności, w szczególności umożliwiając:

- uzyskanie znaczącej poprawy jakości obrazu (np. HDTV) i dźwięku,
- zwiększenie efektywności wykorzystania widma częstotliwości radiowych. W związku z tym możliwe będzie: zwiększenie oferty programowej, obniżenie kosztów nadawania przypadających na pojedynczy program, wygospodarowanie dodatkowych zasobów częstotliwości do wykorzystania w przyszłości dla rozszerzenia oferty lub dalszego zwiększenia realizmu przekazu (tzw. telewizja wysokiej rozdzielczości HDTV), bądź w innych rodzajach systemów radiokomunikacyjnych, np. kolejnych generacjach systemów łączności ruchomej,

- nadawanie w różnych formatach obrazu (dotychczasowym 4:3 lub panoramicznym 16:9),
- równoległe nadawanie kilku ścieżek dźwiękowych oraz danych dodatkowych (np. napisów).

Wdrożenie naziemnej telewizji cyfrowej pozwoli także na rozwój usług dodatkowych (np. EPG, pay-per-view, VOD, NVOD, Internetu, usług bankowych, e-commerce), w tym o charakterze interaktywnym. Cyfryzacja telewizji umożliwi także konwergencję telewizji z innymi technikami cyfrowymi (np. GSM, UMTS, GPS). Naziemna telewizja cyfrowa umożliwi także dostęp do większej ilości wersji językowych programu telewizyjnego, umieszczanie na ekranie dodatkowych informacji czy wprowadzanie „kodów rodzicielskich”, blokujących dzieciom dostęp do programów przeznaczonych tylko dla widzów dorosłych.

Koszt emisji cyfrowego sygnału programu telewizyjnego będzie także niższy niż obecnie, a przy tym zmiana sposobu emisji (z analogowej na cyfrową) będzie miała pozytywny wpływ na ochronę środowiska (niski poziom promieniowania z uwagi na mniejszą moc stacji nadawczych, co przekłada się na mniejsze zużycie energii elektrycznej, niski poziom zakłóceń interferencyjnych).

Uzasadnienie szczegółowe

Niniejszy projekt w zakresie zastosowanej terminologii zostanie dostosowany do ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw uchwalonej w dniu 4 marca 2001 r., implementującej postanowienia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych, po wejściu w życie tej ustawy.

Tytuł ustawy

Tytuł „ustawa o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej” ma na celu zwięzłe określenie przedmiotu ustawy. Użyte w tytule pojęcie „naziemna telewizja cyfrowa” występuje w ustawie – Prawo telekomunikacyjne, niemniej brakuje prawnych uregulowań, które

pozwalaby na unormowanie stanu faktycznego związanego z wdrażaniem naziemnej telewizji cyfrowej.

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1

W przepisach ogólnych rozdziału pierwszego określony został zakres spraw regulowanych ustawą i podmiotów, których ona dotyczy, a także cele nowych uregulowań prawnych. Zgodnie z art. 1 ust. 1 projektu konieczne jest, aby ustawa ta określała:

- 1) sposób wdrożenia naziemnej telewizji cyfrowej;
- 2) zasady wyłonienia operatora multipleksu I i operatora multipleksu II;
- 3) obowiązki operatora multipleksu I i operatora multipleksu II;
- 4) obowiązki nadawców: Telewizji Polskiej S.A., Telewizji Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizji Puls Sp. z o.o., rozpowszechniających w dniu wejścia w życie ustawy program telewizyjny w sposób analogowy drogą rozsiewczą naziemną, oraz ministra właściwego do spraw łączności, w zakresie kampanii informacyjnej o telewizji cyfrowej.

Podstawowe cele, jakie powinny zostać osiągnięte przez nowe regulacje, to stworzenie warunków do:

- 1) wyłączenia nadawania analogowej telewizji naziemnej i wdrożenia naziemnej telewizji cyfrowej;
- 2) rozpowszechniania lub rozprowadzania programów telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną;
- 3) zapewnienia powszechnej dostępności cyfrowego sygnału telewizyjnego na terenie Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) organizacji multipleksu I i II;
- 5) przeprowadzenia kampanii informacyjnej dla obywateli Rzeczypospolitej Polskiej o wdrożeniu telewizji cyfrowej.

Art. 2

Art. 2 zawiera objaśnienia użytych w ustawie określeń i skrótów.

Zgodnie z założeniami art. 2 zawiera definicje pojęć „okresu przejściowego” oraz „użytkownika”.

W odniesieniu do pojęcia „nadawcy” za celowe uznano odwołanie się do jego rozumienia na gruncie obowiązującej już ustawy o radiofonii i telewizji.

Jeżeli chodzi o pojęcia „multipleksu” „sygnału multipleksu”, „operatora sieci nadawczej”, „odbiornika cyfrowego” oraz „operatora multipleksu”, to z uwagi na fakt, iż wprowadzane definicje nie mają charakteru czasowego, związanego z samym procesem wdrażania w Polsce naziemnej telewizji cyfrowej, należało je na stałe wprowadzić do porządku prawnego przez dokonanie odpowiednich zmian w ustawie – Prawo telekomunikacyjne. W związku z tym w art. 2 umieszczono przy tych pojęciach jedynie stosowne odesłania do konkretnych przepisów ustawy – Prawo telekomunikacyjne, natomiast właściwe definicje zostały zamieszczone w art. 22 zawierającym wprowadzane ustawą zmiany do ustawy – Prawo telekomunikacyjne. W zakresie definicji odbiornika cyfrowego trzeba dodatkowo zaznaczyć, iż występuje ona już w systemie prawnym i została określona w załączniku do rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 18 grudnia 2009 r. w sprawie wymagań technicznych i eksploatacyjnych dla urządzeń konsumenckich służących do odbioru cyfrowych naziemnych transmisji telewizyjnych (Dz. U. Nr 221, poz. 1742), w pkt 3.1.

Art. 3

Przepis ten określa, że wdrożenie naziemnej telewizji cyfrowej polega na równoczesnym rozpowszechnianiu, w okresie przejściowym, programów telewizyjnych w sposób analogowy i w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną i zakończeniu rozpowszechniania programów telewizyjnych w sposób analogowy drogą rozszewczą naziemną przez nadawców: Telewizja Polska S.A., Telewizja Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A. oraz Telewizja Puls Sp. z o.o.

Przepis ten jednocześnie wskazuje, że wdrożenie naziemnej telewizji cyfrowej odbywać się będzie etapami na poszczególnych obszarach terytorium RP. Terminy te określa decyzja

Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwanego dalej „Prezesem UKE”. Jednakże terminy te nie mogą być późniejsze niż dzień 31 lipca 2013 r.

Art. 4

W związku z tym, że niniejszy projekt ustawy powinien określać między innymi termin zaprzestania wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej, wykorzystywanych do rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób analogowy drogą rozszewcą naziemną na terytorium RP, w przepisach ogólnych rozdziału pierwszego jest zawarty również przepis nakładający na Telewizję Polską S.A., rozpowszechniającą w dniu wejścia w życie ustawy program telewizyjny „Telewizja Polska I”, „Telewizja Polska II” oraz regionalne programy telewizyjne w sposób analogowy drogą rozszewcą naziemną, a także na nadawców Telewizja Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizja Puls Sp. z o.o., rozpowszechniających w dniu wejścia w życie ustawy programy na podstawie koncesji na rozpowszechnianie tych programów w sposób analogowy drogą rozszewcą naziemną obowiązek zaprzestania wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej do tego wykorzystywanych, w terminie nie później niż 31 lipca 2013 r. Zakres regulacji dotyczący obowiązku zaprzestania nadawania w sposób analogowy drogą rozszewcą naziemną nie powinien dotyczyć nadawców regionalnych (lokalnych), którzy nadają na stosunkowo niewielkich obszarach.

W związku z powyższym przepis precyzyjnie określa zarówno nadawców, jak i programy telewizyjne rozpowszechniane przez tych nadawców. W przypadku programów telewizyjnych nadawanych przez nadawców Telewizja Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizja Puls Sp. z o.o. niezbędne było określenie ich w sposób opisowy, gdyż nazwy tych programów mogą ulec zmianie. Natomiast nazwy programów telewizyjnych rozpowszechnianych przez Telewizję Polską S.A. zostały wprost wskazane w ustawie z 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji, dlatego możliwe było posłużenie się ich nazwami także w niniejszym projekcie ustawy. Pozostałe przepisy ustawy zawierają wielokrotne odesłania do podmiotów i programów wskazanych w art. 4.

Z uwagi na fakt, iż harmonogram zaprzestania rozpowszechniania programów telewizyjnych drogą rozszewcą naziemną w sposób analogowy jest także określany decyzją Prezesa UKE, należało jednocześnie przewidzieć, iż w przypadku gdy termin zakończenia okresu

przejściowego zostanie określony w decyzji Prezesa UKE, nadawca rozpowszechniający w dniu wejścia w życie ustawy ww. program telewizyjny w sposób analogowy drogą rozszewczą naziemną, jest obowiązany do zaprzestania wykorzystywania wykorzystywanych do tego częstotliwości w tym terminie. Termin zakończenia okresu przejściowego nie może jednak być późniejszy niż 31 lipca 2013 r.

Oznacza to, iż terminem zaprzestania na terytorium RP wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej, wykorzystywanych do rozpowszechniania programu w sposób analogowy drogą rozszewczą naziemną jest co do zasady dzień 31 lipca 2013 r., chyba że wcześniej termin został lub zostanie określony w decyzji Prezesa UKE.

Termin ten umożliwi:

1) dokonanie konwersji z nadawania analogowego na cyfrowe, w trakcie której w okresie przejściowym trwać będzie równoległe nadawanie programów telewizyjnych w sposób analogowy i cyfrowy, przy czym emisje cyfrowe włączane będą stopniowo na terenie Polski, zgodnie z harmonogramem włączeń, określonym w decyzji Prezesa UKE;

2) przygotowanie się mieszkańców Polski do odbioru programów telewizyjnych nadawanych w sposób cyfrowy – w tym czasie odbiorcy zdążą uzupełnić (w przypadku zakupu tzw. set top-boxów) albo wymienić (w przypadku odbiorników zintegrowanych) urządzenia odbiorcze.

Jak wskazano w Planie wdrażania telewizji cyfrowej w Polsce Komisja Europejska na bieżąco monitoruje postępy państw członkowskich w zakresie wdrażania telewizji cyfrowej. Zgodnie z danymi przedstawionymi w dokumencie Komisji Europejskiej ze stycznia 2009 r.³⁾ Polska jest jedynym państwem, które opóźnia się w tym procesie. W połowie lutego 2009 r. Komisja Europejska poinformowała⁴⁾, że prawie wszystkie państwa członkowskie są gotowe dotrzymać terminu 2012 r.

Ponadto, w celu ułatwienia mieszkańcom Polski przygotowania się do odbioru programów telewizyjnych nadawanych w sposób cyfrowy przewidziano, że minister właściwy do spraw łączności oraz Prezes UKE, zamieszczają informacje o okresie przejściowym na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej odpowiednio urzędu obsługującego ministra

³⁾ Information from Member States on switchover to Digital TV (COCOM09-01), styczeń 2009.

⁴⁾ Press release „EU Member States on course for analogue terrestrial TV switch-off”, IP/09/266, 16 lutego 2009 r.

właściwego do spraw łączności (Ministerstwo Infrastruktury) oraz Urzędu Komunikacji Elektronicznej. Przedmiotowy zapis jest konieczny przede wszystkim z tego powodu, że dostęp do treści decyzji administracyjnej mają co do zasady same strony konkretnego postępowania administracyjnego. Z uwagi zatem na fakt, iż ww. harmonogram zaprzestania rozpowszechniania programów telewizyjnych drogą rozsiewczą naziemną w sposób analogowy jest także określany decyzją Prezesa UKE, należało zapewnić powszechny dostęp do informacji w powyższym zakresie. Prezes UKE zostanie ponadto zobowiązany do niezwłocznego informowania ministra właściwego do spraw łączności o zmianach terminów rozpoczęcia i zakończenia okresu przejściowego, tak aby minister był na bieżąco informowany o wszelkich modyfikacjach ustalonego wydanymi już decyzjami harmonogramu.

Art. 5

Zgodnie z art. 50 pkt 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, odrębne pole eksploatacji w zakresie utrwalania i zwielokrotniania utworu stanowi w szczególności wytwarzanie określoną techniką egzemplarzy utworu, w tym techniką drukarską, reprograficzną, zapisu magnetycznego oraz techniką cyfrową. Natomiast zgodnie z art. 50 pkt 3 ww. ustawy odrębne pole eksploatacji w zakresie rozpowszechniania utworu w sposób inny niż określony w pkt 2 – publiczne wykonanie, wystawienie, wyświetlenie, odtworzenie oraz nadawanie i reemitowanie, a także publiczne udostępnianie utworu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i w czasie przez niego wybranym.

Wskutek tego objęte jest ono obowiązkiem zapłaty odpowiedniego wynagrodzenia na rzecz uprawnionych z tytułu korzystania z utworu na odrębnym polu eksploatacji. W projektowanej ustawie zakłada się jednak konwersję technologii analogowej w cyfrową, co oznacza, że domaganie się wynagrodzenia z praw autorskich do utworów utrwalonych uprzednio w technologii analogowej nie jest zasadne. Dlatego należy doprecyzować, że nadawanie programu telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną, który uprzednio był nadawany w sposób analogowy drogą rozsiewczą naziemną, nie stanowi odrębnego pola eksploatacji w rozumieniu art. 50 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Art. 6

Z uwagi na fakt, że nie można wykluczyć sytuacji, w których słuszny interes konkretnego nabywcy będzie przemawiał za zapewnieniem mu możliwości nabycia odbiornika cyfrowego niespełniającego wymagań technicznych, przewidziano, że będzie to możliwe, ale tylko pod warunkiem pisemnego poinformowania o tym fakcie nabywcy przez przedsiębiorcę najpóźniej w chwili zawarcia umowy i pisemnym potwierdzeniu zapoznania się przez nabywcę z tymi informacjami. W przypadku umów sprzedaży zawieranych przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość warunek ten zostanie spełniony w razie poinformowania nabywcy o ww. fakcie przy użyciu środka porozumiewania się na odległość najpóźniej w chwili złożenia mu propozycji zawarcia umowy i potwierdzeniu zapoznania się z tą informacją przez nabywcę.

Należy zauważyć, że art. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176, z późn. zm.) stanowi, że sprzedawca dokonujący sprzedaży w Rzeczypospolitej Polskiej jest obowiązany udzielić kupującemu jasnych, zrozumiałych i niewprowadzających w błąd informacji, wystarczających do prawidłowego i pełnego korzystania ze sprzedanego towaru konsumpcyjnego. W szczególności należy podać: nazwę towaru, określenie producenta lub importera, znak zgodności wymagany przez odrębne przepisy, informacje o dopuszczeniu do obrotu w Rzeczypospolitej Polskiej oraz, stosownie do rodzaju towaru, określenie jego energochłonności, a także inne dane wskazane w odrębnych przepisach.

Przedmiotowe unormowania zostały uzupełnione o regulację zobowiązującą sprzedawców do umieszczania informacji o następującej treści: „Jedynie odbiorniki cyfrowe zgodne z wymaganiami określonymi w przepisach dotyczących wymagań technicznych i eksploatacyjnych dla urządzeń konsumenckich służących do odbioru naziemnych transmisji telewizyjnych umożliwiają odbiór naziemnej telewizji cyfrowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”, w miejscu dla niego widocznym i łatwo dostępnym. Przepis ten ma na celu uświadomienie nabywców, iż sprzedaż odbiorników niespełniających ww. wymagań, może nastąpić jedynie po ich uprzednim powiadomieniu o tym fakcie. Jednocześnie taki zakres informacji wydaje się być wystarczający, albowiem w przypadku, gdyby konkretny odbiornik cyfrowy nie spełniał tych wymagań, przedmiotowe regulacje

nakładają na przedsiębiorcę obowiązek poinformowania o tej okoliczności nabywcy, a tym samym zabezpieczają jego prawa.

W związku z faktem, że obowiązki, o których mowa powyżej, ze swojej istoty powinny być ograniczone w czasie, postanowiono, iż wygasną one z dniem 31 lipca 2014 r. Jednocześnie, z uwagi na fakt, iż wprowadzany obowiązek wiąże się z koniecznością podjęcia określonych działań przez przedsiębiorców, np. odpowiedniego dostosowania stron internetowych, w wyniku przeprowadzonych konsultacji społecznych ustalono 30-dniowy termin *vacatio legis* dla przedmiotowych regulacji.

Ponadto konieczne było doprecyzowanie, co powinno zawierać oświadczenie nabywcy potwierdzające fakt poinformowania go przez sprzedawcę o niespełnianiu przez odbiornik cyfrowy wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 132 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, a także w jakiej formie powinno być złożone oraz w jakim okresie ma być przechowywane przez sprzedawcę. W związku z tym przewidziano, iż oświadczenie powinno zostać złożone na piśmie – w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, albo przy użyciu środka porozumiewania się na odległość w sposób zapewniający identyfikację osoby je składającej – w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, oraz powinno zawierać imię i nazwisko nabywcy. Określono także, iż przedsiębiorca będzie zobowiązany do przechowywania ww. oświadczeń nabywców przez okres 2 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym zostały złożone. W zakresie chwili złożenia oświadczenia przez nabywcę zastosowanie znajdują przepisy części ogólnej Kodeksu cywilnego. Zgodnie bowiem z przepisem art. 61 § 1 Kodeksu cywilnego oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Odwołanie takiego oświadczenia jest skuteczne, jeżeli doszło jednocześnie z tym oświadczeniem lub wcześniej. Zgodnie natomiast z § 2 tego przepisu oświadczenie woli wyrażone w postaci elektronicznej jest złożone innej osobie z chwilą, gdy wprowadzono je do środka komunikacji elektronicznej w taki sposób, żeby osoba ta mogła zapoznać się z jego treścią.

Projektowana regulacja dotyczy jedynie przedsiębiorców, których działalność polega na sprzedaży odbiorników cyfrowych, albowiem w chwili obecnej sprzedaż analogowych odbiorników telewizyjnych stanowi jedynie znikomy margines ogólnej liczby sprzedaży odbiorników służących do odbioru transmisji telewizyjnych.

Rozdział 2

Operator multipleksu I i operator multipleksu II

Art. 7

Przede wszystkim należało uregulować, jakie podmioty wejdą w skład operatora multipleksu I. W związku z tym postanowiono, iż Telewizja Polska S.A., na podstawie wydanej przez Prezesa UKE rezerwacji częstotliwości w służbie radiodfuzyjnej na cele rozpowszechniania lub rozprowadzania programów telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozsiwczą naziemną, ustalonych w planie zagospodarowania częstotliwości dla multipleksu I, oraz nadawcy programów telewizyjnych, którzy uzyskali koncesje, o których mowa w ust. 1 tego przepisu, stają się operatorem multipleksu I.

Natomiast zgodnie z ust. 2 tego artykułu, Telewizja Polska S.A. rozpowszechnia w multipleksie I programy telewizyjne „Telewizja Polska I”, „Telewizja Polska II” oraz programy regionalne właściwe dla danego regionu do dnia pokrycia sygnałem tych programów co najmniej 95 % ludności przy wykorzystaniu częstotliwości ustalonych w planie zagospodarowania częstotliwości dla multipleksu III na podstawie art. 112 ust. 2 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, jednak nie później niż do dnia 27 kwietnia 2014 r.

Przyjęta w tekście ustawy data całkowitego wyłączenia sygnału analogowego, tj. 31 lipca 2013 r. wynika z prognozowanego harmonogramu wdrażania naziemnej telewizji cyfrowej. Narastające opóźnienia realizacji dotychczasowych harmonogramów stawiają jednak pod znakiem zapytania realność pełnego uruchomienia multipleksu III, przeznaczonego w całości na potrzeby Telewizji Polskiej S.A. w planowanym terminie 31 lipca 2013 r. W tej sytuacji niewłaściwe jest wpisanie do ustawy tej daty jako zakończenia nadawania programów TVP S.A. na MUX I, mogłoby to bowiem doprowadzić do całkowitego pozbawienia znacznej części mieszkańców kraju możliwości odbioru programów telewizji publicznej. Jednocześnie wywołuje to sytuację niepewności i brak możliwości racjonalnego planowania w samej Telewizji Polskiej S.A.

Nie kwestionując przyjętej zasady, iż docelowo TVP powinna korzystać z częstotliwości MUX III, należy uznać za uzasadnione zastąpienie „sztywnej” daty określeniem wskazującym na konieczność spełnienia warunku. Jeżeli prognozowane terminy będą dotrzymane, warunek

zostanie spełniony do 31 lipca 2013 r., zmiana przepisu nie powoduje więc odejścia od uzgodnionych zasad.

Ponadto konieczne było uregulowanie kwestii zagospodarowania multipleksu I, gdy w tym multipleksie przestaną być rozpowszechniane wymienione w art. 4 ust. 1 programy Telewizji Polskiej S.A. („Telewizja Polska I”, „Telewizja Polska II” i programy regionalne właściwe dla danego regionu), dla której w całości przeznaczony jest multipleks III. W związku z tym zobowiązano Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, w terminie do dnia 31 grudnia 2012 r., do ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” informacji o możliwościach uzyskania koncesji na rozpowszechnianie programów telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną z wykorzystaniem częstotliwości ustalonych w planie zagospodarowania częstotliwości dla multipleksu I, które wykorzystywane będą do rozpowszechniania w tym multipleksie programów telewizyjnych Telewizji Polskiej S.A., nie później niż do dnia 27 kwietnia 2014 r. Ogłaszając ww. informację, Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji będzie brał pod uwagę w szczególności konieczność zapewnienia różnorodności programowej w ofercie programów telewizyjnych rozpowszechnianych w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną. W przedmiotowym postępowaniu zastosowanie będą mieć przepisy ustawy o radiofonii i telewizji.

Z uwagi na fakt, iż w ramach programów rozpowszechnianych w multipleksie I na podstawie koncesji mogą znaleźć się także inne niż wymienione w art. 4 ust. 1 programy tego nadawcy, postanowiono nie wprowadzać zapisu, w myśl którego Telewizja Polska S.A. będzie wchodzić w skład operatora multipleksu I jedynie do dnia nie późniejszego niż 27 kwietnia 2014 r.

Art. 8

Wobec wydania przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej w dniu 7 lipca 2010 r. decyzji nr DZC-WTV-5157-14/10(91), na rzecz spółki Telewizja Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A. oraz Telewizja Puls Sp. z o.o. w sprawie rezerwacji częstotliwości wykorzystywanych w służbie radiodifuzyjnej na zasadzie współużytkowania – kanałów TV o szerokości 8 MHz z zakresu 470 – 862 MHz, wymienionych w załączniku do tej decyzji w celu rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób cyfrowy rozszewczy naziemny

zgodnie z Decyzją Przewodniczącego KRRiT nr DK-126/2010 w przedmiocie zmiany koncesji, przewidziano, iż ww. podmioty stają się operatorem multipleksu II.

Należy także wskazać na inną decyzję administracyjną, która ma związek z procesem wdrażania naziemnej telewizji cyfrowej na terytorium RP. Na mocy wydanej przez Prezesa UKE decyzji nr DZC-WTV-5157-4/09 (180) z dnia 30 września 2009 r. dokonano rezerwacji częstotliwości wykorzystywanych w służbie radiodfuzyjnej kanałów TV o szerokości 8 MHz z zakresu 470 – 862 MHz w celu rozpowszechniania programu w sposób cyfrowy rozsiewczy. Rezerwacji częstotliwości dokonano na rzecz Telewizji Polskiej S.A., Telewizji Polsat S.A., TVN S.A., Polskich Mediów S.A. oraz Telewizji Puls Sp. z o.o.

Następnie w dniu 11 czerwca 2010 r. Przewodniczący KRRiT wydał decyzję nr DK-126/2010 o zmianie decyzji Przewodniczącego KRRiT nr DK-175/2009 z dnia 31 lipca 2009 r. oraz o wykonaniu Uchwały Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji nr 210/2010 z dnia 24 maja 2010 r.

W dniu 7 lipca 2010 r. Prezes UKE wydał decyzję na rzecz spółki Telewizja Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A. oraz Telewizja Puls Sp. z o.o. w sprawie rezerwacji częstotliwości wykorzystywanych w służbie radiodfuzyjnej na zasadzie współużytkowania – kanałów TV o szerokości 8 MHz z zakresu 470 – 862 MHz, wymienionych w załączniku do tej decyzji w celu rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób cyfrowy rozsiewczy naziemny zgodnie z Decyzją Przewodniczącego KRRiT nr DK-126/2010 w przedmiocie zmiany koncesji.

W dniu 13 lipca 2010 r. zostały przez Prezesa UKE wydane cztery decyzje o następujących numerach: DZC-WTV-5157-4/09 (450), DZC-WTV-5157-4/09 (456), DZC-WTV-5157-4/09 (462), DZC-WTV-5157-4/09 (468).

W pierwszej z wymienionych powyżej decyzji Prezes UKE, na podstawie art. 162 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.) w związku z art. 206 ust. 1 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, po rozpatrzeniu wniosku spółki Polskie Media S.A. w kwestii rezygnacji z uprawnień do dysponowania częstotliwościami udzielonymi decyzją Prezesa UKE nr DZC-WTV-5157-4/09 (180) z dnia 30 września 2009 r., w związku ze zmianami koncesji

dokonanymi w decyzji Przewodniczącego KRRiT nr DK-126/2010 z dnia 11 czerwca 2010 r., stwierdził wygaśnięcie z dniem 18 czerwca 2010 r. ww. decyzji Prezesa UKE z dnia 30 września 2009 r. w części dotyczącej punktu IV oraz w części dotyczącej punktów VI.1 ppkt 9 i 10 oraz VI.4 i VI.5 w stosunku do ww. spółki.

W drugiej z wymienionych powyżej decyzji Prezes UKE, na podstawie art. 162 § 1 pkt 1 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego w związku z art. 206 ust. 1 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, po rozpatrzeniu wniosku spółki Telewizja Puls Sp. z o.o. w kwestii rezygnacji z uprawnień do dysponowania częstotliwościami udzielonymi decyzją Prezesa UKE nr DZC-WTV-5157-4/09 (180) z dnia 30 września 2009 r., w związku ze zmianami koncesji dokonanych w decyzji Przewodniczącego KRRiT nr DK-126/2010 z dnia 11 czerwca 2010 r., stwierdził wygaśnięcie z dniem 18 czerwca 2010 r. ww. decyzji Prezesa UKE z dnia 30 września 2009 r. w części dotyczącej punktu V oraz w części dotyczącej punktów VI.1 ppkt 9 i 10 oraz VI.4 i VI.5 w stosunku do ww. spółki.

W trzeciej z wymienionych powyżej decyzji Prezes UKE, na podstawie art. 162 § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 206 ust. 1 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, po rozpatrzeniu wniosku spółki TVN S.A. w kwestii rezygnacji z uprawnień do dysponowania częstotliwościami udzielonymi decyzją Prezesa UKE nr DZC-WTV-5157-4/09 (180) z dnia 30 września 2009 r., w związku ze zmianami koncesji dokonanych w decyzji Przewodniczącego KRRiT nr DK-126/2010 z dnia 11 czerwca 2010 r., stwierdził wygaśnięcie z dniem 18 czerwca 2010 r. ww. decyzji Prezesa UKE z dnia 30 września 2009 r. w części dotyczącej punktu III oraz w części dotyczącej punktów VI.1 ppkt 9 i 10 oraz VI.4 i VI.5 w stosunku do ww. spółki.

W czwartej z wymienionych powyżej decyzji Prezes UKE, na podstawie art. 162 § 1 pkt 1 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego w związku z art. 206 ust. 1 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, po rozpatrzeniu wniosku spółki Telewizja Polsat S.A. w kwestii rezygnacji z uprawnień do dysponowania częstotliwościami udzielonymi decyzją Prezesa UKE nr DZC-WTV-5157-4/09 (180) z dnia 30 września 2009 r., w związku ze zmianami koncesji dokonanych w decyzji Przewodniczącego KRRiT nr DK-126/2010 z dnia 11 czerwca 2010 r., stwierdził wygaśnięcie z dniem 18 czerwca 2010 r. ww. decyzji Prezesa UKE z dnia 30 września 2009 r. w części dotyczącej punktu II oraz w części dotyczącej punktów VI.1 ppkt 9 i 10 oraz VI.4 i VI.5 w stosunku do ww. spółki.

Projektowany przepis, w myśl którego Przewodniczący KRRiT udziela koncesji na rozpowszechnianie w multipleksie II po jednym dodatkowym programie telewizyjnym, innym niż program telewizyjny, o którym mowa w art. 8, w sposób cyfrowy drogą rozsywczą naziemną na rzecz każdego z nadawców, o których mowa w art. 8, został wykreślony w związku z zakończeniem się postępowania w sprawie rozszerzenia koncesji na rozpowszechnianie programu w sposób rozsywczy satelitarny poprzez przyznanie prawa do rozpowszechniania programu drogą rozsywczą naziemną w sposób cyfrowy w multipleksie II. W wyniku decyzji KRRiT kończącej ww. postępowanie rozszerzenie koncesji na multipleks II uzyskali następujący nadawcy: TVN S.A. (na program TVN siedem), Telewizja Puls Sp. z o.o. (na program TV PULS 2), Telewizja POLSAT S.A. (na program Polsat Sport News) oraz Polskie Media S.A. (na program TV 6).

Art. 9 i art. 11

W projekcie uregulowano obowiązki operatora multipleksu I i operatora multipleksu II, polegające na zapewnieniu użytkownikom nieodpłatnego dostępu do programów telewizyjnych. W przypadku operatora multipleksu I należy rozumieć przez to programy telewizyjne, na które udzielono nadawcom koncesji na ich rozpowszechnianie w tym multipleksie, a także programy „Telewizja Polska I”, „Telewizja Polska II” oraz programy regionalne właściwe dla danego regionu rozpowszechniane przez Telewizję Polską S.A. Obowiązek ten będzie ciążył na operatorze multipleksu do dnia 31 lipca 2013 r. Natomiast operator multipleksu II będzie zobowiązany do zapewnienia użytkownikom nieodpłatnego dostępu do programów telewizyjnych rozpowszechnianych lub rozprowadzanych w tym multipleksie.

Ponadto przewidziano obowiązek operatora multipleksu I i II, polegający na zapewnieniu do dnia 31 lipca 2013 r. pokrycia sygnałem multipleksu na terytorium RP obejmującym minimum 95 % ludności zgodnie z warunkami określonymi w decyzjach, które zostały wydane przez Prezesa UKE.

W odniesieniu do obowiązku zapewnienia pokrycia sygnałem multipleksu na terytorium RP obejmującym minimum 95 % ludności, należy wskazać, że posłużono się kryterium

ludnościowym jako najbardziej adekwatnym i umożliwiającym zweryfikowanie spełnienia przez operatora multipleksu przedmiotowego obowiązku.

Należy zaznaczyć, iż obowiązki te ciążyą na operatorach multipleksów I i II niezależnie od obowiązków ustanowionych innymi przepisami, w szczególności na podstawie wprowadzanego niniejszą ustawą przepisu art. 131a ustawy – Prawo telekomunikacyjne. Wyodrębnienie powyższych obowiązków jest uzasadnione tym, iż w przeciwieństwie do pozostałych, są one integralnie powiązane z procesem wdrożenia w Polsce naziemnej telewizji cyfrowej. W związku z powyższym przewidziano regulację, że w sprawach nieuregulowanych w niniejszym dziale stosuje się przepisy ustawy – Prawo telekomunikacyjne.

Art. 10

Konieczne było uregulowanie, że nadawcy, którzy uzyskali rezerwację częstotliwości w służbie radiodfuzyjnej na cele rozpowszechniania lub rozprowadzania programów telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozsiwczą naziemną w multipleksie I lub II, powinni zawrzeć umowę o świadczenie usługi transmisji sygnału tych programów telewizyjnych w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy.

W praktyce przepis ten wprowadza taki obowiązek w odniesieniu do nadawcy publicznego, albowiem nadawcy koncesjonowani: Telewizja Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., i Telewizja Puls Sp. z o.o. rozpoczęli już emisję swoich programów w ramach multipleksu II. Natomiast Telewizja Polska S.A. posiada już rezerwację częstotliwości na rozpowszechnianie swoich programów w multipleksie I, jednakże transmisja programów jeszcze nie nastąpiła, co stanowi istotną przeszkodę do prawidłowego realizowania przyjętego przez Radę Ministrów Planu wdrażania telewizji cyfrowej w Polsce.

W nawiązaniu do powyższej regulacji należało również przewidzieć odpowiedni przepis przejściowy (art. 26), w myśl którego umowy o świadczenie usługi transmisji sygnału programów telewizyjnych zawarte przed dniem wejścia w życie ustawy, uznaje się za umowy zawarte w trybie tej ustawy.

Rozdział 3

Kampania informacyjna o telewizji cyfrowej

Obowiązki informacyjne nadawców i ministra właściwego do spraw łączności

Jak wskazano w Planie wdrażania telewizji cyfrowej w Polsce proces przejścia z nadawania analogowego na cyfrowe jest procesem, który będzie dotyczył wszystkich obywateli w Polsce. Niezbędne jest więc zorganizowanie kampanii informacyjnej, która podniesie świadomość obywateli o czekającej ich znaczącej zmianie w sposobie odbioru wszystkich programów telewizyjnych. Projektowane regulacje są oparte na założeniu, że w zakresie przeprowadzenia kampanii informacyjnej o telewizji cyfrowej konieczne jest współdziałanie nadawców z ministrem właściwym do spraw łączności.

Art. 12 i 14

W związku z powyższym przepisy nakładają na Telewizję Polską S.A., Telewizję Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizję Puls Sp. z o.o. obowiązek rozpowszechniania, przekazów zawierających informacje dotyczące telewizji cyfrowej, które zostały wyszczególnione w tym przepisie, w następujących programach (odpowiednio): TVP1, TVP2, programach regionalnych Telewizji Polskiej S.A., Polsat, TVN, TV4, TV Puls. Ponadto należy wskazać, iż zgodnie z brzmieniem tej regulacji nadawcy będą zobowiązani również do poniesienia kosztów związanych z wyprodukowaniem i rozpowszechnianiem ww. przekazów.

Przekazy propagujące telewizję cyfrową będą realizowane w formie trzyminutowych audycji i krócej trwających ogłoszeń i komunikatów. Za uzasadnione uznano określenie pory emisji ww. przekazów, ustalając ją na godziny od 6:00 – 23:00, z tym że mając na uwadze konieczność zapewnienia efektywnego przeprowadzenia kampanii informacyjnej, przede wszystkim w zakresie dostarczenia obywatelom wszystkich niezbędnych informacji, postanowiono, iż audycje powinny być emitowane w godzinach 17:00 – 21:00, czyli w porze największej oglądalności. Natomiast ogłoszenia i komunikaty będą rozpowszechniane dwa razy każdego dnia w tygodniu w wymiarze po 30 sekund.

W związku z faktem, iż proces przejścia z nadawania analogowego ma charakter etapowy i regionalny, co oznacza, iż wyłączenia następują kolejno na poszczególnych obszarach

Rzeczypospolitej Polskiej, wykorzystanie telewizji regionalnej ma kluczowe znaczenie dla prawidłowego poinformowania obywateli o trwającym procesie cyfryzacji. Podkreślić należy, że telewizja regionalna pełni niezwykle ważną funkcję informacyjną, tj. dostarczania odbiorcom informacji dotyczących życia lokalnej społeczności oraz prezentowania najważniejszych zjawisk i tendencji z zakresu miejscowej rzeczywistości społecznej, politycznej i gospodarczej. W związku z tym, Telewizja Polska S.A. jest obowiązana rozpowszechniać na własny koszt w regionalnych programach telewizyjnych przekazy informujące o terminach wyłączeń na poszczególnych obszarach. Obowiązek ten realizowany jest w formie komunikatów tekstowych przy wydaniach serwisów informacyjnych. Dodatkowo, wskazać należy, iż Telewizja Polska S.A. na mocy ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji zobligowana jest realizować misję publiczną. Niewątpliwie poinformowanie społeczeństwa o przejściu z nadawania analogowego na cyfrowe mieści się w zakresie misji publicznej. Podkreślając rolę TVP S.A. w przeprowadzeniu kampanii informacyjnej, należy wskazać, że dysponuje ona największym zasięgiem analogowego naziemnego sygnału telewizyjnego, dlatego też dzięki kampanii informacyjnej wiadomość o cyfryzacji będzie mogła dotrzeć do wszystkich zainteresowanych.

Przewodniczący KRRiT może, w drodze rozporządzenia, ustalić krótszy niż określony w tym przepisie dzienny czas emisji audycji, ogłoszeń i komunikatów, jeżeli taka potrzeba będzie wynikała z aktualnego stanu wdrażania naziemnej telewizji cyfrowej. Uzasadniając projektowaną regulację, trzeba wskazać, iż po pewnym czasie prowadzenia kampanii informacyjnej o telewizji cyfrowej, stan wiedzy społeczeństwa polskiego w tym zakresie może osiągnąć wystarczający poziom. W takiej sytuacji dalsze równie intensywne nadawanie przekazów o tej tematyce mogłoby spowodować skutek odwrotny od zamierzonego, w szczególności z uwagi na zmęczenie obywateli wciąż rozpowszechnianymi informacjami o telewizji cyfrowej.

W zakresie szczegółowych wymagań dotyczących treści przekazów o telewizji cyfrowej przewidziano delegację ustawową do wydania rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw łączności w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji.

Art. 13

Z uwagi na fakt, iż pojęcie przekazu jest bardzo szerokie i obejmuje także reklamy za celowe uznano wyłączenie stosowania w tym przypadku art. 16 i 16a ustawy o radiofonii i telewizji dotyczącego reklam. Natomiast w odniesieniu do audycji należało przewidzieć, iż nie można ich przerwać w celu nadania reklamy lub telesprzedaży. W tym przypadku nie byłoby zasadne uzupełnianie art. 16a ust. 6 ustawy o radiofonii i telewizji, zawierającego katalog przekazów, których nie można przerwać w celu nadania reklamy lub telesprzedaży, a to z uwagi na czasowy charakter przepisów niniejszej ustawy, a tym samym także samych audycji o telewizji cyfrowej.

Art.15

Ponadto przewidziano, iż adres strony internetowej, do zapewnienia której zobligowany został minister właściwy do spraw łączności, nadawcy będą obowiązani zamieścić na swoich stronach internetowych w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie ustawy do dnia 31 lipca 2013 r., nawiązującym do terminu ostatecznego zaprzestania wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej, wykorzystywanych do rozpowszechniania lub rozprowadzania programów telewizyjnych w sposób analogowy drogą rozsiewczą naziemną na terytorium RP.

Art.16

Mając na uwadze sprawne przeprowadzenie procesu wdrażania w Polsce naziemnej telewizji cyfrowej, w szczególności w zakresie należytego informowania społeczeństwa o wprowadzanych zmianach w sposobie odbioru programów telewizyjnych, należało także pewne obowiązki w zakresie kampanii informacyjnej nałożyć na ministra właściwego do spraw łączności. W związku z powyższym przewidziano, iż do ww. ministra będzie należało przeprowadzenie kampanii informacyjnej o naziemnej telewizji cyfrowej, obejmującej w szczególności: popularyzowanie informacji związanych z odbiorem programu telewizyjnego w sposób cyfrowy, w tym ich publikowanie w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Ministerstwa Infrastruktury, opracowywanie i wydawanie publikacji popularyzujących wiedzę o odbiorze programu telewizyjnego w sposób cyfrowy, w tym wydawanie ulotek i broszurek, oraz zapewnienie bezpłatnej infolinii i strony internetowej,

dzięki którym użytkownicy będą mogli uzyskać informacje o sposobie dostosowania odbiornika telewizyjnego do odbioru programu telewizyjnego w sposób cyfrowy, w szczególności odbioru programu telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozświeczoną naziemną. Numer bezpłatnej infolinii i adres strony internetowej, o których mowa powyżej, zostaną ogłoszone przez ministra właściwego do spraw łączności na stronie podmiotowej BIP Ministerstwa Infrastruktury. Kampania informacyjna będzie przeprowadzana przez ministra właściwego do spraw łączności do dnia 31 lipca 2013 r.

Kampania informacyjna będzie przede wszystkim skierowana do osób, które nie posiadają wiedzy na temat naziemnej telewizji cyfrowej z uwzględnieniem użytkowników o specjalnych potrzebach, w szczególności osób niepełnosprawnych.

Konieczność podjęcia takich działań jest przede wszystkim uzasadniona tym, że przejście z nadawania analogowego do techniki nadawania cyfrowego stanowi niewątpliwie największą zmianę w dziedzinie mediów elektronicznych od czasu przejścia z telewizji czarno-białej do telewizji w kolorze oraz wprowadzenia stereofonicznej emisji radiowej w paśmie UKF FM. Z tego też względu, do efektywnego przeprowadzenia tego procesu, niezbędne jest podjęcie odpowiednich działań mających na celu należyte poinformowanie społeczeństwa polskiego o korzyściach wynikających z procesu cyfryzacji i jego praktycznych aspektach. Prowadzenie działań w tym zakresie jest niezbędne, gdyż umożliwi dalszą ewolucję społeczeństwa polskiego w kierunku społeczeństwa informacyjnego.

Na marginesie należy wskazać, iż w związku z regulacjami dotyczącymi kampanii informacyjnej o telewizji cyfrowej minister właściwy do spraw łączności w ramach istniejących kompetencji przeprowadzać będzie okresowe badania przygotowania gospodarstw domowych do odbioru naziemnej telewizji cyfrowej, które umożliwią pozyskanie rzetelnych i aktualnych informacji o procesie przejścia z nadawania analogowego na cyfrowe. Takie dane mogą stanowić istotny punkt wyjściowy do podejmowania decyzji o ewentualnej intensyfikacji lub też redukcji działań podejmowanych w ramach procesu cyfryzacji, w szczególności mających na celu poinformowanie obywateli o tym procesie.

Rozdział 4

Kary pieniężne

Niezastosowanie się do obowiązków wynikających z ustawy będzie skutkowało sankcjami w postaci nałożenia kary pieniężnej.

Art. 17

Przepis art. 17 przewiduje kary pieniężne w sytuacji, w której podmiot obowiązany przepisami ustawy:

- 1) nie zaprzestał wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodfuzyjnej w celu rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób analogowy drogą rozszewczą naziemną zgodnie z terminem, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lub 2;
- 2) nie wykonuje obowiązków operatora multipleksu naziemnej telewizji cyfrowej, o których mowa w art. 9, lub wykonuje je niezgodnie z tymi przepisami.

Obowiązek, o którym mowa w pkt 1, dotyczy wyłącznie nadawców, objętych zakresem działania ustawy. Należy wskazać, iż istnieją nadawcy, posiadający obecnie koncesje na rozpowszechnianie programów w sposób analogowy drogą rozszewczą naziemną, którzy nie będą objęci zakresem działania ustawy o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej. Są to następujący nadawcy: Telewizja ODRA Sp. z o.o., posiadająca koncesje na rozpowszechnianie pięciu programów: „ODRA – JELENIA GÓRA”, „ODRA – ZIELONA GÓRA”, „ODRA – ŚWIDNICA, WROCŁAW, OPOLE”, „ODRA – GŁOGÓW, LEGNICA, LUBIN” oraz „ODRA – GÓRZÓW WIELKOPOLSKI”; TELEWIZJA TVT Sp. z o.o., posiadająca koncesję na rozpowszechnianie programu „Telewizja TVT”; TELEWIZJA ŁUŻYCE Sp. z o.o., posiadająca koncesję na rozpowszechnianie programu „ŁUŻYCE” oraz NTL – RADOMSKO, posiadająca koncesję na rozpowszechnianie programu „Niezależna Telewizja Lokalna Radomsko”. Programy rozpowszechniane przez ww. nadawców mają charakter lokalny.

Przepisy ustawy przewidują także sankcję z tytułu niewywiązywania się lub nienależytego wywiązywania się z obowiązków związanych z kampanią informacyjną (określonych w art. 12 i 15), które w istotny sposób będą miały wpływ na należyte poinformowanie społeczeństwa o procesie cyfryzacji, a także obowiązku zawarcia umowy o świadczenie

usługi transmisji sygnału programów telewizyjnych, o której mowa w art. 10, we wskazanym w tym przepisie terminie.

Art. 18

Karę pieniężną, o której mowa we wskazanych powyżej pkt 1 i 2, nakładać będzie Prezes UKE. Karę za niewykonywanie lub wykonywanie niezgodnie z ww. przepisami obowiązków związanych z kampanią informacyjną oraz obowiązku, o którym mowa w art. 10, nakładać będzie Przewodniczący KRRiT. Regulacja ta podyktowana jest ustawowym podziałem kompetencji pomiędzy ww. organami. Wzorem rozwiązań przyjętych na gruncie ustawy – Prawo telekomunikacyjne kara będzie nakładana w wysokości do 3 % przychodu podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. Uzasadnione jest, aby wysokość nakładanej kary pieniężnej była zindywidualizowana, tj. odpowiadała okolicznościom konkretnego przypadku. W związku z tym przy ustalaniu wysokości tej kary, ww. organy uwzględnią będą zakres i stopień szkodliwości naruszenia (co pozwoli na dostosowanie kary do rzeczywistego stopnia szkodliwości naruszenia przepisów), dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe. Podmiot, wobec którego toczyć się będzie postępowanie o nałożenie kary pieniężnej, będzie obowiązany do dostarczenia na żądanie odpowiednio Prezesa UKE lub Przewodniczącego KRRiT, w terminie 30 dni od dnia otrzymania tego żądania, danych niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary pieniężnej. W przypadku niedostarczenia danych lub gdy dostarczone dane uniemożliwiają ustalenie podstawy wymiaru kary, ww. organy będą mogły ustalić podstawę wymiaru kary pieniężnej w sposób szacunkowy, w wysokości nie mniejszej jednak niż kwota 500 tys. zł. W przypadku gdy okres działania podmiotu będzie krótszy niż rok kalendarzowy, za podstawę wymiaru kary przyjmuje się kwotę 500 tys. zł.

Kara stanowić będzie dochód budżetu państwa i będzie podlegać egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, zgodnie z ustawą z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (tekst jednolity: Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954, z późn. zm.).

Art. 19

Ponadto przewidziano sankcję w postaci kary pieniężnej w wysokości od 1 000 zł do 50 000 zł za niewykonywanie obowiązku, o którym mowa w art. 6 ust. 1, 2 lub 5, tj. w zakresie sprzedaży odbiorników cyfrowych niespełniających wymagań określonych w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 132 ust. 3 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, umieszczenia informacji o treści wskazanej w art. 6 ust. 2 w miejscu widocznym i łatwo dostępnym dla potencjalnego nabywcy, a także w zakresie przechowywania oświadczeń nabywców odbiorników cyfrowych, o których mowa w art. 6 ust. 5.

Podobnie jak to miało miejsce w przypadku pozostałych kar pieniężnych, postanowiono, iż wysokość kary pieniężnej powinna być zindywidualizowana. W związku z tym przewidziano, że ustalając wysokość tej kary powinno się uwzględnić stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.

Organem nakładającym karę pieniężną, o której mowa w tym przepisie, będzie wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, co koresponduje z ustawowym zakresem kompetencji tego organu.

Od decyzji w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej z ww. tytułu, przedsiębiorcy będzie przysługiwało prawo wniesienia odwołania do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W tym wypadku nie ma konieczności określania trybu egzekucji kar pieniężnych, ponieważ zgodnie z ustawą o postępowaniu egzekucyjnym w administracji kary pieniężne, określone w art. 19, podlegają egzekucji administracyjnej.

Analogicznie jak w przypadku kar pieniężnych określonych w art.18, kara ta stanowić będzie dochód budżetu państwa.

Rozdział 5

Zmiany w przepisach obowiązujących

Zmiany w ustawie o radiofonii i telewizji

1. Art. 34 ust. 1 i ust. 1a pkt 3

W celu usprawnienia procesu udzielania koncesji doprecyzowano, że Przewodniczący Krajowej Rady, po zasięgnięciu opinii Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej

w zakresie warunków technicznych rozpowszechniania programu, tj. częstotliwości bądź kanałów oraz maksymalnej mocy promieniowanej i lokalizacji stacji nadawczych przeznaczonych do rozpowszechniania programu, ogłasza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” informacje o możliwościach uzyskania koncesji na rozpowszechnianie w sposób rozsiewczy naziemny programu radiowego lub telewizyjnego oraz ustala termin, nie krótszy niż 45 dni od dnia ogłoszenia, do składania wniosków o udzielenie koncesji.

W związku z innymi zmianami w ustawie o radiofonii i telewizji doprecyzowano także przepisy dotyczące zawartości ogłoszenia, o którym mowa powyżej.

2. Art. 37

Zmiany w art. 37 ust. 1, określającym elementy składowe koncesji, są niezbędne z punktu widzenia wprowadzania techniki cyfrowego nadawania w radiofonii i telewizji. W ust. 3 doprecyzowano, iż Prezes UKE będzie zajmował stanowisko, mając na względzie spełnienie warunków określonych w art. 114 ust. 3 ustawy – Prawo telekomunikacyjne. W ust. 3a w art. 37 uregulowano, że Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej nie dokonuje rezerwacji częstotliwości na cele rozpowszechniania programów radiofonicznych lub telewizyjnych na rzecz nadawcy, który uzyskał koncesję, jeżeli program ma być rozpowszechniany lub rozprowadzany w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną. Wówczas bowiem rezerwacja częstotliwości zostanie dokonana na rzecz operatora multipleksu.

3. Art. 43

W związku z tym, iż niniejszy projekt ustawy zawiera unormowania w zakresie tzw. zasady „must offer” (dodawany art. 43a, o którym mowa poniżej), w celu zapewnienia kompleksowej regulacji koniecznym jest jednocześnie unormowanie tzw. zasady „must carry” w sposób odmienny niż ma to obecnie miejsce w ustawie o radiofonii i telewizji. Możliwość wprowadzenia do polskiego porządku prawnego regulacji nakładających uzasadnione obowiązki upowszechniania „must carry” dla transmitowania określonych telewizyjnych i radiowych kanałów i usług nadawczych na przedsiębiorstwa podlegające jurysdykcji danego państwa przewidziana została w art. 31 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami

i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników. Nowe brzmienie tego przepisu zostało nadane dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r. Regulacja ta ma na celu zapewnienie odbioru określonych programów radiowych i telewizyjnych przez osoby korzystające z usług operatorów sieci kablowych i satelitarnych platform cyfrowych. Ponadto, nakładając na przedsiębiorców obowiązki rozprowadzania określonych programów radiowych i telewizyjnych państwa członkowskie powinny kierować się koniecznością zagwarantowania pluralizmu mediów, a także aby takie obowiązki były przejrzyste, proporcjonalne i właściwie określone. Wskazany powyżej przepis dyrektywy stanowi, co następuje:

1. Państwa członkowskie mogą nakładać uzasadnione obowiązki transmisji obowiązkowej związane z nadawaniem określonych kanałów radiowych i telewizyjnych oraz usług uzupełniających, zwłaszcza usług ułatwiających odpowiedni dostęp niepełnosprawnym użytkownikom końcowym, na przedsiębiorstwa, które podlegają ich jurysdykcji i zapewniają sieci łączności elektronicznej wykorzystywane do rozpowszechniania wśród ogółu obywateli kanałów radiowych lub telewizyjnych, w przypadku gdy dla znacznej liczby użytkowników końcowych takie sieci są głównym sposobem odbierania kanałów radiowych i telewizyjnych.

Takie obowiązki nakłada się jedynie wtedy, gdy są one niezbędne do realizacji celów leżących w interesie ogólnym, wyraźnie określonych przez każde państwo członkowskie; obowiązki te są proporcjonalne i przejrzyste.

Obowiązki, o których mowa w pierwszym akapicie, podlegają przeglądowi przeprowadzanemu przez państwa członkowskie najpóźniej w ciągu roku od dnia 25 maja 2011 r., z wyjątkiem przypadków, w których państwa członkowskie przeprowadziły taki przegląd w ciągu dwóch poprzednich lat.

Państwa członkowskie regularnie dokonują przeglądu obowiązków transmisji obowiązkowej.

2. Ani ust. 1 niniejszego artykułu, ani art. 3 ust. 2 dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywa o dostępie) nie naruszają zdolności państw członkowskich do ustalania właściwego wynagrodzenia, jeżeli takie się określa, odnośnie do środków podejmowanych, zgodnie z niniejszym artykułem, jednocześnie zapewniając, że w podobnych okolicznościach przedsiębiorstwa zapewniające sieci łączności elektronicznej są traktowane niedyskryminacyjnie.

Mając powyższe na uwadze w projekcie ustawy przewidziane zostały unormowania nakładające na podmioty rozprowadzające programy za pomocą sieci telekomunikacyjnej, z wyłączeniem podmiotu rozprowadzającego program w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną, obowiązek rozprowadzania programów telewizyjnych: „Telewizja Polska I”, „Telewizja Polska II” i jednego programu regionalnego rozpowszechnianego przez Telewizję Polską S.A. oraz programów rozpowszechnianych w dniu wejścia w życie ustawy o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej na podstawie koncesji na rozpowszechnianie tych programów w sposób analogowy drogą rozsiewczą naziemną przez Telewizję Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizję Puls Sp. z o.o. Regulacja ta dotyczy jedynie programów, które przed rozpoczęciem procesu cyfryzacji rozpowszechniane były w sposób analogowy drogą rozsiewczą naziemną. Ponadto, mając na uwadze pojawienie się nowych sposobów odbioru telewizji (np. IP TV, Internet TV) konieczne było objęcie obowiązkiem must carry nie tylko operatorów sieci kablowych i platform satelitarnych, ale także pozostałych podmiotów rozprowadzających program w sieciach telekomunikacyjnych.

Mając bowiem na uwadze treść art. 31 ww. dyrektywy należało zapewnić, aby programy te w dalszym ciągu były nieodpłatne i dostępne dla znacznej części społeczeństwa. Z uwagi zatem na fakt, iż przedmiotowym obowiązkiem zostało objętych jedynie 7 programów, dostępnych dotychczas bezpłatnie analogowo (tzw. FTA), został spełniony wymóg dyrektywy, aby nakładany przez państwo członkowskie obowiązek był proporcjonalny i przejrzysty. Ponadto zgodnie z ww. dyrektywą przedmiotowy obowiązek nakładany jest na przedsiębiorstwa, które zapewniają sieci łączności elektronicznej wykorzystywane do rozpowszechniania wśród ogółu obywateli kanałów radiowych lub telewizyjnych, w przypadku gdy dla znacznej liczby użytkowników końcowych takie sieci są głównym sposobem odbierania kanałów radiowych i telewizyjnych. W tym miejscu należy zatem przytoczyć wyniki badań z grudnia 2009 r., które zostały przeprowadzone przez PBS DGA na zlecenie Urzędu Komunikacji Elektronicznej (ankiety w formie indywidualnych zestandaryzowanych wywiadów kwestionariuszowych (PAPI) objęły reprezentatywną próbę gospodarstw domowych – 1602 osoby w wieku 15 lat i powyżej), zgodnie z którymi 65,4 % Polaków odbiera telewizję drogą kablową i satelitarną, a 34 % – w sposób analogowy drogą rozsiewczą naziemną. Z badań tych wynika zatem konieczność zapewnienia tej grupie Polaków dostępu do tzw. „odtworzonej telewizji analogowej”.

W przypadku operatorów sieci kablowej przewidziano, iż obowiązek rozpowszechniania programu regionalnego Telewizji Polskiej S.A. dotyczyć będzie programu właściwego dla

danego obszaru. Takie rozwiązanie podyktowane jest tym, iż jedynie w przypadku sieci kablowych technicznie i ekonomicznie możliwa jest regionalizacja sygnału telewizyjnego, który dociera do odbiorcy końcowego.

Ponadto trzeba wskazać, iż zaproponowane w projekcie ustawy rozwiązanie z jednej strony zapewnia możliwość odbioru określonych, różnorodnych programów telewizyjnych przez osoby korzystające z usług podmiotów rozprowadzających programy za pomocą sieci telekomunikacyjnych. Z drugiej strony unormowanie to nie nakłada na te podmioty znacznych obciążeń, w tym finansowych.

Nadawca ww. programów nie może odmówić podmiotowi rozprowadzającemu program za pomocą sieci telekomunikacyjnej, z wyłączeniem podmiotu rozprowadzającego program w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną w multipleksie, zgody na rozprowadzanie tego programu, ani też nie może uzależnić udzielenia takiej zgody od uiszczenia jakiegokolwiek wynagrodzenia, w tym w szczególności z tytułu udzielenia licencji za korzystanie z nadania.

Dodatkowo w celu wypełnienia postanowień art. 31 dyrektywy wprowadzono regulację nakładającą na Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji obowiązek okresowego, nie rzadziej niż raz na dwa lata, przeglądu realizacji obowiązku „must carry”.

4. Art. 43a

Zgodnie z założeniami do projektu ustawy, w celu zapewnienia równej konkurencji przepis art. 43a stanowi, że nadawca, który rozpowszechnia program, który przed rozpoczęciem procesu cyfryzacji rozpowszechniany był w sposób analogowy drogą rozszewczą naziemną, jest obowiązany do nieodpłatnego udostępniania tego programu na wniosek podmiotu rozprowadzającego program za pomocą sieci telekomunikacyjnych, z wyłączeniem podmiotu rozprowadzającego program w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną w multipleksie, w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku. Zgodnie zatem z projektowaną regulacją wszystkie programy, które będą dostępne naziemnie, będą też mogły być dostępne w sieciach kablowych i na platformach satelitarnych, a także w innych sieciach telekomunikacyjnych. Dodatkowo wskazano, że ww. podmioty rozprowadzające programy za pomocą sieci telekomunikacyjnych zobowiązane będą do rozprowadzania i oferowania odbiorcom

programu, który został im udostępniony nieodpłatnie przez nadawcę na podstawie ust. 1 tego przepisu oraz do umieszczania w swojej ofercie informacji, że program ten jest przeznaczony do powszechnego i nieodpłatnego odbioru również w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną. W ten sposób każdy odbiorca będzie poinformowany o tym, że programy te są mu udostępniane bezpłatnie.

Należy także wskazać, iż przepis ten realizuje jednocześnie zasadę tzw. right to access, czyli uprawnienie nadawców programów objętych zasadą „must offer” do żądania od podmiotów rozprowadzających programy, aby taki program był rozprowadzany.

5. Art. 53 ust. 1 oraz art. 53a

Zgodnie z art. 53 Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą na nadawcę karę pieniężną, jeżeli nie wypełnia on obowiązków wskazanych w ustawie. W związku z tym należy w tym przepisie uwzględnić także dodanie w ustawie o radiofonii i telewizji obowiązku must offer zgodnie z art. 43a ust. 1 i 2 oraz obowiązku wynikającego z art. 43 ust. 2. Ponadto w związku ze zmianami przewidzianymi w art. 43, należało jednocześnie przewidzieć karę pieniężną za naruszenie przez podmiot rozprowadzający program za pomocą sieci telekomunikacyjnych obowiązków, o których mowa w tym przepisie (art. 53a). Należy także wskazać, iż Przewodniczący Krajowej Rady może żądać od podmiotu, o którym mowa w art. 43 ust. 1, udzielenia wyjaśnień oraz przedstawienia dokumentów, w szczególności rocznego sprawozdania finansowego za poprzedni rok podatkowy, w celu określenia zakresu naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 43 i 43a, oraz określenia wysokości kary pieniężnej.

Zmiany w ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej.

Art. 3 pkt 2c

W ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219, z późn. zm.) wprowadza się zmianę, w myśl której Inspekcja Handlowa będzie sprawowała kontrolę nad przestrzeganiem przez przedsiębiorców przepisów art. 6 ust. 1, 2 i 5, czyli obowiązku informowania nabywcy o fakcie niespełniania przez odbiornik cyfrowy wymagań wskazanych w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 132 ust. 3 ustawy – Prawo

telekomunikacyjne, obowiązku umieszczenia informacji o treści wskazanej w art. 6 ust. 2 w miejscu widocznym i łatwo dostępnym dla potencjalnego nabywcy, a także obowiązku przechowywania oświadczeń nabywców odbiorników cyfrowych, o których mowa w art. 6 ust. 5.

Zmiany w ustawie – Prawo telekomunikacyjne

1. Art. 2 pkt 20a, 20b, 23a – 23c oraz 38a

Konieczne jest zdefiniowanie następujących pojęć:

– multipleks, który oznacza zespolony strumień danych cyfrowych, składający się z dwóch lub więcej strumieni utworzonych z danych wchodzących w skład treści programów radiofonicznych lub telewizyjnych, oraz danych dodatkowych, obejmujących w szczególności dane związane z systemem dostępu warunkowego lub usługami dodatkowymi,

– odbiornik cyfrowy, który oznacza urządzenie konsumenckie służące do odbioru cyfrowych transmisji telewizyjnych zawierające co najmniej tuner (obejmujący głowicę wysokiej częstotliwości i demodulator), demultiplekser i dekodery odbieranych usług oraz wyświetlacz obrazu (iDTV) albo niezawierające takiego wyświetlacza obrazu. Należy wskazać, iż pojęcia demodulator i demultiplekser są używane już w rozporządzeniu wydanym na podstawie upoważnienia zawartego w art. 132 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne i są to określenia specjalistyczne urządzeń i ich stosowanie w praktyce nie budzi żadnych wątpliwości, wobec czego nie wymagają one zdefiniowania w ustawie,

– operator multipleksu, który oznacza podmiot, który uzyskał rezerwację częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej na rozpowszechnianie lub rozprowadzanie programów radiofonicznych lub telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną oraz prowadzi działalność telekomunikacyjną i posiada własną infrastrukturę telekomunikacyjną lub zawarł umowę o świadczenie usługi transmisji sygnału multipleksu z operatorem sieci nadawczej,

- operator sieci nadawczej, który oznacza przedsiębiorcę telekomunikacyjnego świadczącego usługi transmisji sygnałów radiodfuzyjnych drogą rozsiewczą naziemną,
- sygnał multipleksu, który oznacza sygnał radiowy transmitowany z użyciem kanału lub bloku częstotliwościowego w służbie radiodfuzyjnej przenoszący treści zawarte w multipleksie.

Należy przy tym wskazać, iż konieczne i celowe jest na stałe wprowadzenie ww. pojęć do polskiego porządku prawnego, a zatem przepisy definiujące te pojęcia należało zawrzeć w części ustawy wprowadzającej zmiany do ustawy – Prawo telekomunikacyjne.

2. Art. 114 ust. 2

Zgodnie z tą zmianą rezerwacja częstotliwości na cele rozprowadzania lub rozpowszechniania programów radiofonicznych lub telewizyjnych będzie dokonywana, zmieniana lub cofana przez Prezesa UKE w porozumieniu z Przewodniczącym KRRiT. Termin na dokonanie porozumienia będzie wynosił 30 dni od dnia otrzymania projektu decyzji w sprawie rezerwacji częstotliwości. Niezajęcie stanowiska przez Przewodniczącego KRRiT w ww. terminie będzie równoznaczne z uzgodnieniem projektu. Ponadto przewiduje się regulację, zgodnie z którą przedmiotowe porozumienie nie będzie wymagane w przypadku dokonania, zmiany lub cofnięcia rezerwacji na cele rozpowszechniania programów radiofonicznych lub telewizyjnych w sposób analogowy, na które Przewodniczący KRRiT odpowiednio: udzielił, zmienił lub cofnął koncesję. Powyższe zmiany uzasadnione są koniecznością usprawnienia postępowania administracyjnego w tym zakresie.

3. Art. 115 ust. 3 i 4

W związku z pojawieniem się definicji sygnału multipleksu w art. 2 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, konieczne było dokonanie odpowiednich zmian w art. 115 ust. 3, który posługiwał się pojęciem „sygnał multipleksu”. Ponadto, doprecyzowano, iż w rezerwacji częstotliwości przeznaczonych do rozpowszechniania lub rozprowadzania programów w sposób cyfrowy, drogą rozsiewczą naziemną lub rozsiewczą satelitarną Prezes UKE dokonuje określenia programów telewizyjnych lub radiofonicznych umieszczonych w multipleksie, uporządkowania w multipleksie ww. programów (zwanych „audiowizualnymi składnikami multipleksu”), określenia proporcji udziału w multipleksie jego

audiowizualnych składników, określenia obszaru, na którym mogą być rozpowszechniane lub rozprowadzane audiowizualne składniki multipleksu oraz określenia wykorzystania pojemności systemów transmisyjnych. Natomiast w przypadku rezerwacji częstotliwości przeznaczonych do rozpowszechniania lub rozprowadzania programów w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną w dodanym ust. 4 wskazano, iż Prezes UKE dodatkowo dokonuje określenia: parametrów i standardów technicznych cyfrowej transmisji telewizyjnej w celu zapewnienia pojemności sygnału multipleksu; określenia warunków zarządzania przepływnością dla aktualizacji oprogramowania systemowego odbiorników cyfrowych służących do odbioru cyfrowych transmisji naziemnych oraz określenia wykorzystania pojemności sygnału multipleksu.

4. Art. 115a i 115b

Ponadto konieczne stało się dodanie nowego przepisu art. 115a, w myśl którego, w przypadku zwolnienia części pojemności sygnału multipleksu z powodu rezygnacji użytkownika tego sygnału, pozostali użytkownicy tego sygnału, w terminie 30 dni od dnia tej rezygnacji, mogą przedłożyć KRRiT i Prezesowi UKE, uzgodniony sposób wykorzystania zwolnionej części pojemności sygnału multipleksu, w szczególności umieszczenia w multipleksie nowych programów, pod warunkiem że program ten uzyskał koncesję, zgodnie z przepisami ustawy o radiofonii i telewizji. W przypadku nieprzedstawienia sposobu wykorzystania zwolnionej pojemności sygnału multipleksu w ww. terminie odpowiednie zastosowanie znajdują przepisy ustawy – Prawo telekomunikacyjne w zakresie przeprowadzania konkursu na rezerwację częstotliwości na cele rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych. Sposób wykorzystania zwolnionej pojemności sygnału multipleksu uważa się za uzgodniony, jeżeli KRRiT i Prezes UKE nie wyrażą sprzeciwu w terminie 14 dni od dnia jego otrzymania. Uzasadniając powyższe unormowania, należy wskazać na potrzebę uregulowania procedury postępowania w przypadku zwolnienia części pojemności sygnału multipleksu z powodu rezygnacji użytkownika tego sygnału. Jednocześnie za najbardziej optymalne rozwiązanie uznano sytuację, w której to pozostali użytkownicy tego sygnału będą dokonywali uzgodnienia sposobu wykorzystania zwolnionej części pojemności sygnału multipleksu.

Z uwagi na specyfikę nadawania programu telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną oraz okres równoległego nadawania w sposób analogowy i cyfrowy niezbędne jest wskazanie dodatkowych elementów, jakie powinna zawierać decyzja

w sprawie rezerwacji częstotliwości wykorzystywanych w służbie radiodifuzyjnej zgodnie z art. 114 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne na potrzeby nieodpłatnego rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną. W związku z tym projekt ustawy przewiduje, że w ww. decyzji w sprawie rezerwacji częstotliwości, poza elementami określonymi w art. 115 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, Prezes UKE określa:

- 1) warunki zarządzania przepływnością w multipleksie;
- 2) warunki wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej w okresie przejściowym;
- 3) terminy zakończenia wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej do rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób analogowy drogą rozszewczą naziemną na obszarze wykorzystania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej;
- 4) terminy rozpoczęcia wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej do rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną na obszarze wykorzystania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej.

5. Art. 118 ust. 5

Zdecydowano się wprowadzić zmianę do art. 118 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, która usprawnia procedurę przeprowadzania konkursu, o którym mowa w art. 116 ust. 1 pkt 1. W przypadku przeprowadzania takiego konkursu, którego celem jest wyłonienie podmiotu, na rzecz którego zostanie dokonana rezerwacja częstotliwości na cele rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych, warunki uczestnictwa w takim konkursie, w zakresie dodatkowych obowiązków i zadań przedsiębiorcy dotyczących zawartości programowej, w tym warunków dotyczących transmisji obowiązkowej, będą określane przez KRRiT na wniosek Prezesa UKE. KRRiT będzie określała ww. warunki w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku Prezesa UKE, uwzględniając pozaekonomiczne interesy narodowe dotyczące kultury, języka i pluralizmu mediów.

6. Art. 123 ust. 2a i 3

W ust. 2a wskazano, iż niezależnie od przesłanek zmiany rezerwacji częstotliwości już przewidzianych ustawą – Prawo telekomunikacyjne, Prezes UKE może zmienić rezerwację częstotliwości w zakresie, o którym mowa w art. 115b, czyli elementów dodatkowych decyzji przewidzianych w okresie przejściowym, jeżeli z przyczyn technicznych nie jest możliwe dotrzymanie terminów wskazanych w tym przepisie.

Zmiana ust. 3 polega na dookreśleniu, iż w sytuacji, o której mowa w tym przepisie, chodzi także o rezerwację częstotliwości przeznaczonych do rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych. Ponadto w celu ujednolicenia brzmienia tego przepisu z art. 114 ust. 2 zwrot „w uzgodnieniu” zastąpiono zwrotem „w porozumieniu”.

7. Dział IVa Dostęp do multipleksu

Zgodnie z zaprojektowanym art. 131a operator multipleksu będzie ustawowo obowiązany do umieszczania w multipleksie oraz rozpowszechniania programów radiofonicznych i telewizyjnych wskazanych w koncesji, jako przeznaczonych do rozpowszechniania lub rozprowadzania w tym multipleksie, zapewnienia dostępu do multipleksu nadawcy, który uzyskał koncesję na rozpowszechnianie programu radiofonicznego lub telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną w tym multipleksie, na warunkach równych i niedyskryminujących. Ponadto operator multipleksu powinien zapewnić nieprzerwaną cyfrową transmisję sygnału multipleksu, chyba że przerwa nastąpiła z przyczyn technicznych lub nadawca zaprzestał udostępniania programu.

Warunki uznane zostają za dyskryminujące, jeżeli operator multipleksu oferuje nadawcy tę samą usługę dostępu, na innych warunkach niż uprzednio oferował ją innemu nadawcy i gdy po stronie operatora multipleksu nie zachodzą żadne uzasadnione powody do zmiany oferty. Rozwiązanie to uwzględnia zalecenie Rec(2007)2 Komitetu Ministrów dla państw członkowskich w sprawie pluralizmu w mediach i zróżnicowania zawartości programowej (przyjęte przez Komitet Ministrów 31 stycznia 2007 na 985 spotkaniu Przedstawicieli Ministrów), zgodnie z którym państwa członkowskie powinny zapewnić, że dostawcy zawartości mają uczciwy dostęp do elektronicznych sieci komunikacyjnych.

Obowiązujące przepisy ustawy – Prawo telekomunikacyjne zawierają regulacje dotyczące dostępu telekomunikacyjnego, nie obejmują one jednak swoim zakresem dostępu, jakim jest dostęp do multipleksu. Jeżeli chodzi o uregulowanie kwestii dostępu do multipleksu, to istnieją także istotne różnice w podejściu do tego problemu w państwach członkowskich UE. Problemem jest w szczególności to, iż rynek 18 został usunięty z zalecenia Komisji Europejskiej.

Niemniej warunki dostępu telewidzów i radiosłuchaczy do cyfrowych usług telewizyjnych i radiowych są przedmiotem dyrektywy 2002/19/WE w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń⁵⁾. Zgodnie z jej treścią wszyscy operatorzy systemów warunkowego dostępu, niezależnie od środków przekazu, którzy zapewniają usługi dostępu do cyfrowych usług telewizyjnych i radiowych, i od których są uzależnieni nadawcy w zakresie docierania do wszelkich grup potencjalnych telewidzów i radiosłuchaczy, muszą m.in. zaproponować wszelkim nadawcom na warunkach równych, rozsądnych i niedyskryminujących, zgodnych z regułami wspólnotowego prawa konkurencji, usługi techniczne umożliwiające, aby świadczone przez nich cyfrowe usługi telewizyjne i radiowe były odbierane przez telewidzów albo radiosłuchaczy upoważnionych do tego za pośrednictwem dekodek dostarczonych przez operatorów usług, oraz stosować się do reguł wspólnotowego prawa konkurencji.

Ponadto jeżeli chodzi o dostęp telekomunikacyjny, to nie jest także możliwe rozszerzenie tych regulacji w odniesieniu do kwestii dostępu do multipleksu z uwagi na to, że dostęp ten dotyczy nie tylko przedsiębiorców telekomunikacyjnych, ale nadawców programów telewizyjnych, którzy nie są objęci zakresem podmiotowym ustawy – Prawo telekomunikacyjne. Dlatego też konieczne jest określenie ustawowych zasad dostępu do multipleksu w drodze odrębnych uregulowań, nie zaś odsyłanie w tej materii odpowiednio do przepisów ustawy – Prawo telekomunikacyjne, w tym, jak wskazano w założeniach projektu ustawy, przyznanie kompetencji Prezesowi UKE w zakresie rozstrzygania sporów obejmujących w szczególności ustalanie warunków wzajemnej współpracy, opłat za dostęp do multipleksu, a także zapewnienia dostępu do multipleksu.

Warunki dostępu do multipleksu zostaną określone w umowie. Zawarcie umowy powinno zostać poprzedzone negocjacjami. W umowie o dostępie do multipleksu operator multipleksu zobowiązuje się do zapewnienia dostępu do multipleksu za wynagrodzeniem oraz poniesienia

⁵⁾ (Dz.Urz. UE L 108 z 24.04.2002, str. 7).

wydatków z tytułu świadczenia usługi transmisji sygnału multipleksu, a nadawca zobowiązuje się do współdziałania z operatorem multipleksu, w szczególności poprzez udostępnienie swojego programu telewizyjnego.

Projektowane przepisy określają minimalny zakres postanowień, jakie powinny znaleźć się w umowie o dostępie do multipleksu. Zgodnie z zaprojektowanym przepisem umowa o dostępie do multipleksu powinna zawierać postanowienia dotyczące co najmniej:

- 1) warunków technicznych dostępu do multipleksu;
- 2) rozliczeń z tytułu zapewnienia dostępu do multipleksu;
- 3) postępowania w przypadku zmiany treści umowy;
- 4) warunków rozwiązania umowy;
- 5) okresu obowiązywania umowy;
- 6) sposobu i wysokości wynagrodzenia operatora multipleksu;
- 7) wykazu dokumentów, jakie strony umowy są obowiązane uzyskać lub dostarczyć w celu realizacji umowy wraz z podaniem terminów, w jakich powinno to nastąpić.

Projektowane przepisy ustawy nakładają obowiązki zarówno na operatora multipleksu, jak i nadawców, których programy będą rozprowadzane w multipleksie. Ponadto zapewnienie konsumentom atrakcyjnej oferty programowej wymagać będzie zwłaszcza w pierwszym etapie cyfryzacji przeprowadzenia skutecznych negocjacji między nadawcami prywatnymi a nadawcą publicznym. Wzorem rozwiązań przyjętych na gruncie ustawy – Prawo telekomunikacyjne, przyznaje się Prezesowi UKE kompetencję do określenia terminu zakończenia negocjacji o zawarcie umowy o dostęp do multipleksu. Postanowienie w tym zakresie będzie wydane na pisemny wniosek każdej ze stron negocjacji lub z urzędu. Termin zakończenia negocjacji określony przez Prezesa UKE nie będzie mógł być dłuższy niż 90 dni, licząc od dnia wystąpienia z wnioskiem o zawarcie umowy o dostępie.

W procesie cyfryzacji może zaistnieć sytuacja, w której konieczne będzie zastosowanie rozwiązań, które umożliwią skuteczne rozstrzygnięcie kwestii spornych, jak również ustalenie zasad wzajemnej współpracy podmiotów uczestniczących w tym procesie przez niezależny podmiot. Dlatego też w ustawie zawarte zostały regulacje umożliwiające skuteczne i bezstronne rozstrzygnięcie kwestii spornych. Projektowane przepisy przyznają każdej ze stron negocjowanej umowy o dostępie do multipleksu prawo do wystąpienia do Prezesa UKE z wnioskiem o wydanie decyzji w sprawie rozstrzygnięcia kwestii spornych lub określenia

warunków współpracy (w przypadku niepodjęcia negocjacji o zawarcie umowy o dostępie do multipleksu, niezawarcia umowy w terminie 90 dni, licząc od dnia wystąpienia z wnioskiem o zawarcie umowy o dostępie, niezawarcia umowy o dostępie w terminie określonym jako termin zakończenia negocjacji przez Prezesa UKE w drodze postanowienia lub odmowy udzielenia dostępu do multipleksu).

Zasadne jest także określenie, co powinien zawierać wniosek w przedmiocie rozstrzygnięcia kwestii spornych lub ustalenia warunków współpracy. Wniosek ten powinien zawierać projekt umowy o dostępie wraz ze stanowiskami stron, z zaznaczeniem tych części umowy, co do których strony nie doszły do porozumienia. Prezes UKE będzie także uprawniony do wystąpienia z żądaniem przekazania, w terminie 14 dni od dnia otrzymania żądania, stanowisk stron wobec rozbieżności oraz dokumentów niezbędnych do rozpatrzenia wniosku. Podjęcie przez Prezesa UKE decyzji o dostępie do multipleksu uwarunkowane powinno być następującymi kryteriami, tj.:

- 1) charakter zaistniałych kwestii spornych oraz praktyczną możliwość wdrożenia rozwiązań dotyczących technicznych i ekonomicznych warunków dostępu do multipleksu;
- 2) obowiązki operatora multipleksu;
- 3) konieczność zapewnienia:
 - a) niedyskryminujących i równych warunków dostępu do multipleksu,
 - b) rozwoju konkurencyjnego rynku usług medialnych.

Taka decyzja zastępuje umowę o dostępie do multipleksu w zakresie objętym tą decyzją. Ponadto decyzja ta w zakresie obowiązków i zadań przedsiębiorcy w zakresie zawartości programowej, w tym transmisji obowiązkowej, podejmowana jest w porozumieniu z Krajową Radą Radiofonii i Telewizji, która powinna uwzględnić pozaekonomiczne interesy narodowe dotyczące kultury, języka i pluralizmu mediów. Pojęcie transmisji obowiązkowej, o którym mowa w tym przepisie, należy rozumieć w znaczeniu używanym na gruncie ustawy o radiofonii i telewizji.

W konsekwencji powyższych uregulowań Prezes UKE będzie mógł w drodze decyzji zmienić treść umowy o dostępie do multipleksu lub zobowiązać strony umowy do jej zmiany, w przypadkach uzasadnionych potrzebą zapewnienia dostępu do multipleksu na warunkach równych i niedyskryminujących. Decyzja ta w zakresie zawartości programowej, podejmowana jest w porozumieniu z Krajową Radą Radiofonii i Telewizji.

Postępowanie przed Prezesem UKE toczy się na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Zgodnie z art. 206 ust. 2 pkt 5 ustawy – Prawo telekomunikacyjne stronie niezadowolonej z wyników postępowania będzie przysługiwać odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

8. Art. 132 ust. 1 i ust. 2a – 4

Przepisy art. 22 pkt 8 lit. c i d przewidują zmianę delegacji zawartej w art. 132 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne w ten sposób, że zamiast jednego obligatoryjnego rozporządzenia ministra właściwego do spraw łączności w sprawie wymagań technicznych i eksploatacyjnych dla urządzeń konsumenckich służących do odbioru cyfrowych transmisji radiofonicznych i telewizyjnych byłyby wydawane dwa rozporządzenia:

- obligatoryjne – w sprawie wymagań technicznych i eksploatacyjnych dla odbiorników cyfrowych (w świetle definicji zawartej w ustawie należy przez to rozumieć urządzenia konsumenckie służące do odbioru cyfrowych transmisji telewizyjnych),
- fakultatywne – w sprawie wymagań technicznych i eksploatacyjnych dla urządzeń konsumenckich służących do odbioru cyfrowych transmisji radiofonicznych.

Tego rodzaju zmianę uzasadnia się całkowicie różnym charakterem rynku telewizyjnego i radiofonicznego. Odrębność taka ma wymiar zarówno techniczny, jak i biznesowy. Przejście z nadawania analogowego na cyfrowe w zakresie telewizji naziemnej wymaga podjęcia pilnych działań organizacyjnych i legislacyjnych, podczas gdy w odniesieniu do nadawania radiofonicznego zostaną one podjęte dopiero w perspektywie kilku nadchodzących lat. Dlatego też zrezygnowano z obligatoryjnego charakteru rozporządzenia w sprawie wymagań technicznych i eksploatacyjnych dla urządzeń konsumenckich służących do odbioru cyfrowych transmisji radiofonicznych. W przypadku jego obligatoryjnego charakteru powinno ono zacząć obowiązywać w stosunkowo krótkim okresie po wejściu w życie ustawy. Jednak regulowanie już na obecnym etapie tego segmentu rynku stwarza realne zagrożenie naruszenia interesów konsumentów. Należy bowiem mieć na uwadze, że kierując się regulacjami zawartymi w rozporządzeniu dokonywaliby oni – mimo braku powszechnych emisji cyfrowych sygnału radiofonicznego – zakupu sprzętu odbiorczego zgodnego z wymaganiami określonymi w tych przepisach. Istnieje duże niebezpieczeństwo, iż z uwagi na szybki rozwój techniki oraz dążenie do efektywniejszego wykorzystania widma

częstotliwości radiowych, do czego Rzeczpospolita Polska jest zobligowana również przepisami wspólnotowymi, docelowo może zostać podjęta decyzja o wyborze nowocześniejszego standardu radiofonicznych emisji cyfrowych – niekompatybilnego z rozwiązaniami technicznymi wprowadzonymi w pierwotnej wersji rozporządzenia. Sytuacja taka byłaby bardzo szkodliwa dla wszystkich uczestników rynku: konsumentów, nadawców, operatorów sieci, producentów i dystrybutorów sprzętu.

Sprzedaż odbiorników telewizyjnych po wejściu w życie ustawy.

Niezbędne wymagania techniczne i eksploatacyjne dla odbiorników cyfrowych służących do odbioru cyfrowych naziemnych transmisji telewizyjnych (czyli urządzeń konsumenckich służących do odbioru cyfrowych naziemnych transmisji telewizyjnych zawierających co najmniej tuner (obejmujący głowicę wysokiej częstotliwości i demodulator), demultiplekser i dekodery odbieranych usług oraz wyświetlacz obrazu (iDTV) albo niezawierający takiego wyświetlacza obrazu) reguluje rozporządzenie w sprawie tych wymagań wydane na podstawie upoważnienia zawartego w art. 132 ust. 3 ustawy – Prawo telekomunikacyjne. Powyższe rozporządzenie określa podstawowe parametry, jakie powinny spełniać odbiorniki telewizji cyfrowej, aby poprawnie odbierać i zdekodować sygnały wizji i fonii cyfrowego naziemnego sygnału telewizyjnego nadawanego z terytorium RP. Konsument planujący zakup takich odbiorników cyfrowych, powinni się upewnić, czy sprzęt spełnia wymagania określone w rozporządzeniu, które przewiduje m.in.:

- standard emisji DVB-T,
- dla sygnału wizji obsługę formatu SDTV i HDTV kodowanych w systemie MPEG-4 część 10 (dokładniej H.264/AVC),
- dla sygnału fonii obsługę formatów od mono, poprzez stereo i dwa dźwięki, aż do dźwięku dookólnego 5.1. kodowanych w systemie MPEG-2 Warstwa II albo AC-3 (Dolby Digital) i E-AC-3 (Dolby Digital Plus).

Z powyższego wynika, że standardem kodowania i kompresji będzie MPEG-4 (H.264/AVC), dlatego konieczne jest, aby w możliwie krótkim czasie odbiorcy posiadali właściwe odbiorniki.

W związku z powyższym przewiduje się, iż publiczne sieci telekomunikacyjne używane do cyfrowych transmisji radiofonicznych i telewizyjnych oraz odbiorniki cyfrowe oraz inne urządzenia używane do odbioru cyfrowych transmisji telewizyjnych i radiofonicznych

powinny zapewnić interoperacyjność usług cyfrowych transmisji radiofonicznych i telewizyjnych, w szczególności przez stosowanie otwartego interfejsu programu aplikacyjnego. Natomiast odbiorniki cyfrowe oraz inne urządzenia używane do odbioru cyfrowych transmisji telewizyjnych powinny zapewniać odbiór niekodowanych cyfrowych transmisji telewizyjnych oraz dekodowanie za pomocą jednolitego algorytmu kodowania cyfrowych transmisji telewizyjnych kodowanych. Kwestie te zostały określone w rozporządzeniu wydanym na podstawie upoważnienia zawartego w art. 132 ust. 3 ustawy – Prawo telekomunikacyjne.

W celu uszczegółowienia powyższych regulacji przewidziano delegację ustawową do wydania rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw łączności, w którym zostaną określone wymagania techniczne i eksploatacyjne dla odbiorników cyfrowych, mając na uwadze zapewnienie interoperacyjności konsumenckiego sprzętu cyfrowego, oraz szczególne potrzeby osób niepełnosprawnych.

Powyższe zmiany stanowią istotny element wsparcia procesu cyfryzacji telewizji w Polsce poprzez zapewnienie, w odpowiednich terminach, dostępności na rynku detalicznym odbiorników cyfrowych przeznaczonych do odbioru cyfrowych naziemnych transmisji telewizyjnych, które pozwalałyby na odbiór programów naziemnej telewizji cyfrowej w wysokiej rozdzielczości i w rozdzielczości standardowej dostępnych na terytorium RP, przynajmniej tych bezpłatnych.

Jednocześnie nie można wykluczyć sytuacji, w których słuszny interes konkretnego nabywcy będzie przemawiał za zapewnieniem mu możliwości nabycia odbiornika telewizyjnego lub tunera niespełniającego wymagań technicznych, ale tylko pod warunkiem uprzedniego pisemnego poinformowania o tym fakcie nabywcy przez sprzedawcę najpóźniej w chwili zawarcia umowy i pisemnym potwierdzeniu otrzymania przez nabywcę tych informacji. Taki wymóg został określony w art. 6 ustawy.

Artykuł 132 ustawy – Prawo telekomunikacyjne stanowi implementację załącznika VI dyrektywy 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) zmienionej dyrektywą 2009/136/WE zmieniającą dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze

łączości elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów. Przepis ten ma na celu promowanie tworzenia rynku dla szeroko dostępnych produktów i usług oferujących rozwiązania dla niepełnosprawnych użytkowników odbiorników cyfrowych, zgodnie z treścią dyrektywy 2009/136/WE.

9. Art. 136a

Prezes UKE będzie właściwy w sprawach spornych dotyczących umowy o świadczenie usługi transmisji sygnału multipleksu. Sprawy te będą rozstrzygane na wniosek operatora multipleksu lub operatora sieci nadawczej. Postępowanie wskazane powyżej wymagać będzie odpowiedniego czasu potrzebnego do podjęcia właściwego rozstrzygnięcia przez Prezesa UKE. Powyższe nie może jednak mieć negatywnego wpływu na rozpowszechnianie lub rozprowadzanie programów w multipleksie, a w konsekwencji na konsumentów, którzy w tym czasie powinni mieć zapewniony dostęp do telewizji cyfrowej. Dlatego też Prezes UKE będzie mógł wydać na wniosek jednej ze stron sporu postanowienie, w którym określi warunki współpracy do czasu ostatecznego jego rozstrzygnięcia.

10. Art. 143 ust. 4

Zgodnie z projektowanym przepisem podmiot posiadający rezerwację częstotliwości będzie mógł upoważnić inny podmiot do żądania wydania pozwolenia radiowego dotyczącego wykorzystania zasobu częstotliwości objętego rezerwacją częstotliwości w okresie jej obowiązywania. Rozwiązanie to jest konieczne ze względu na wprowadzenie możliwości świadczenia usługi transmisji sygnału przez operatora sieci nadawczej na rzecz operatora multipleksu.

11. Art. 192

W związku z wprowadzeniem przepisów związanych z dostępem do multipleksu i rozstrzyganiem sporów między operatorem multipleksu a nadawcą konieczne jest poszerzenie kompetencji Prezesa UKE o rozpatrywanie tychże sporów.

12. Art. 209 ust. 1

Zmiana w art. 209 ust. 1 polegająca na dodaniu pkt 19a ma na celu zapewnienie należytego wykonywania obowiązków operatora multipleksu oraz obowiązków w zakresie dostępu do multipleksu.

Rozdział 6

Przepisy przejściowe i przepis końcowy

Przepisy przejściowe

Za niezbędne należy uznać uregulowanie w projektowanej ustawie kwestii postępowań będących w toku, a dotyczących rozpatrywania wniosków o dokonywanie rezerwacji częstotliwości lub zmian parametrów technicznych istniejących telewizyjnych stacji analogowych. W związku z tym przewiduje się regulację, iż postępowania te zostaną umorzone. W świetle projektowanych przepisów takie rozwiązanie należy uznać za najbardziej zasadne i racjonalne.

W związku z istotnymi zmianami w zakresie obowiązku „must carry” należało przewidzieć przepis przejściowy, zgodnie z którym nadawca, który rozpowszechnia program „Telewizja Polska I”, „Telewizja Polska II”, regionalny program telewizyjny rozpowszechniany w przypadku Telewizji Polskiej S.A., a także program Polsat, TV Puls oraz TV4, obowiązany jest nieodpłatnie udostępnić program na wniosek podmiotu rozprowadzającego program za pomocą sieci telekomunikacyjnej, który może wystąpić z takim wnioskiem nie wcześniej niż po upływie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy.

Ponadto konieczne było wprowadzenie przepisu przejściowego ze względu na potrzebę utrzymania w mocy przepisów wykonawczych wydanych na podstawie zmienianego przepisu art. 132 ust. 3 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, jednak nie dłużej niż przez 36 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

W odniesieniu do udzielonej na rzecz Telewizji Polsat S.A., TVN S.A., Polskich Mediów S.A. oraz Telewizji Puls Sp. z o.o. koncesji na rozpowszechnianie programu Polsat, TVN, TV4 oraz TV Puls w multipleksie II postanowiono, iż nie będzie można stwierdzić

nieważności tej decyzji, jeżeli przed dniem wejścia w życie ustawy rozpoczęto wykorzystywanie częstotliwości w celu rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną. W takim przypadku odpowiednie zastosowanie znajdzie przepis art. 158 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Projektowana regulacja wiąże się z faktem wydania w dniu 11 czerwca 2010 r. przez Przewodniczący KRRiT koncesji na ww. programy telewizyjne i jest uzasadniona koniecznością zapewnienia sprawnego procesu wdrażania telewizji cyfrowej na terytorium RP. Proces ten jest na tyle zaawansowany, iż ryzyko ewentualnego stwierdzenia nieważności decyzji stanowiłoby zbyt duże zagrożenie dotrzymania terminów wynikających z zawartych przez RP porozumień międzynarodowych.

Regulacja ta dotyczy wyłącznie ww. programów telewizyjnych: Polsat, TVN, TV4 oraz TV Puls, rozpowszechnianych w multipleksie II, albowiem programy telewizyjne Telewizji Polskiej S.A., które będą rozpowszechniane w multipleksie I, nie wymagają uzyskania koncesji, a postępowanie na dodatkowe programy telewizyjne rozpowszechniane w tym multipleksie nie zostało na obecną chwilę zakończone.

Dodatkowo wskazano, że pierwszą ocenę realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 43 ust. 4 ustawy, o której mowa w art. 20, czyli przeglądu realizacji obowiązku „must carry” Przewodniczący Krajowej Rady przeprowadzi najpóźniej do dnia 31 grudnia 2011 r.

Przepis końcowy

Projektowane regulacje wejdą w życie z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem art. 6, który wejdzie w życie po upływie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy. Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2010 r. Nr 17, poz. 95) w uzasadnionych przypadkach, jeżeli wymaga tego ważny interes państwa i zasady demokratycznego państwa prawnego nie stoją temu na przeszkodzie, akt normatywny może wejść w życie z dniem ogłoszenia tego aktu w dzienniku urzędowym. W związku z tym, iż proces wdrażania naziemnej telewizji cyfrowej jest znacznie opóźniony, a ponadto konieczność wyłączenia nadawania sygnału analogowego wynika z zawartych przez Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych, za uzasadnione uznano przyjęcie rozwiązania, zgodnie z którym ustawa

wejdzie w życie z dniem ogłoszenia. Dodatkowo należy wyjaśnić, że już w chwili obecnej w Ministerstwie Infrastruktury prowadzone są działania mające na celu przygotowanie społeczeństwa polskiego do przejścia z nadawania analogowego na cyfrowe.

W trakcie prac nad projektem nie było zgłoszeń podmiotów zainteresowanych tymi pracami w trybie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337).

Na podstawie dyrektywy 98/34/WE, zmienionej dyrektywą 98/48/WE z dnia 20 lipca 1998 r. (dalej jako „dyrektywa”) państwa członkowskie są zobowiązane powiadamiać Komisję i pozostałe państwa członkowskie o każdym projekcie przepisów technicznych dotyczącym produktów i usług społeczeństwa informacyjnego, zanim zostanie przyjęty w prawodawstwie krajowym. Dyrektywa ta została implementowana do polskiego prawa rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm., dalej jako „rozporządzenie”). Projekty aktów prawnych podlegają procedurze notyfikacji jeżeli dotyczą: produktu lub usługi społeczeństwa informacyjnego.

Mając na uwadze powyższe, nie ma konieczności poddawania procedurze notyfikacji ustawy o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej, ponieważ nie zawiera przepisów technicznych, których notyfikacja jest obowiązkowa.

Ponadto należy wskazać, iż artykuł 132 ustawy – Prawo telekomunikacyjne stanowi implementację załącznika VI dyrektywy 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) zmienionej dyrektywą 2009/136/WE zmieniającą dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów. W związku z powyższym na podstawie art. 38 ust. 3 dyrektywy powstaje obowiązek przekazania Komisji tekstu

przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej dyrektywą (tj. współdziałanie konsumenckiego sprzętu cyfrowego) oraz wszelkich zmian w tych przepisach.

Projekt zostanie przedstawiony Komisji Europejskiej zgodnie z § 12a uchwały nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. Nr 13, poz. 221, z późn. zm.).

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje projektowana regulacja

Do podmiotów, na które oddziałuje projektowana regulacja, należą nadawcy programów telewizyjnych, operatorzy sieci kablowych, podmioty rozprowadzające program drogą rozszewczą satelitarną z wykorzystaniem systemów dostępu warunkowego albo w sposób cyfrowy rozszewczy naziemny w multipleksie oraz inne podmioty rozprowadzające programy za pomocą sieci telekomunikacyjnych, przedsiębiorcy telekomunikacyjni, producenci sprzętu RTV, konsumenci, organy administracji publicznej – w szczególności Prezes UKE i Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, a także właściciele wielorodzinnych budynków mieszkalnych i użyteczności publicznej korzystający z antenowych instalacji zbiorowych (AIZ).

2. Wyniki konsultacji społecznych

W ramach konsultacji społecznych projekt ustawy został przesłany do: Krajowej Izby Gospodarczej Elektroniki i Telekomunikacji, Polskiej Izby Komunikacji Elektronicznej, Polskiej Izby Informatyki i Telekomunikacji, Konfederacji Pracodawców Polskich, Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych, Stowarzyszenia Budowniczych Telekomunikacji, Krajowej Izby Gospodarczej Budownictwa Telekomunikacyjnego, Federacji Związków Pracowników Telekomunikacji, Stowarzyszenia Inżynierów Telekomunikacji oraz Stowarzyszenia Elektryków Polskich, Amerykańskiej Izby Handlowej, Polskiego Związku Krótkofalowców, Związku Importerów i Producentów Sprzętu Elektrycznego i Elektronicznego Branży RTV i AGD, Instytutu Łączności, Centrum Zaawansowanych Technologii TIFORA, Polskiej Izby Radiodiffuzji Cyfrowej, Związku Pracodawców Mediów Publicznych, IMPALA Przedstawicielstwo w Polsce, Telewizji Polskiej S.A., Telewizji Polsat S.A., TVN S.A., Telewizji Puls, TP Emitel sp. z o.o., Polskich Sieci Nadawczych sp. z o.o., INFO-TV-FM sp. z o.o. Ponadto projekt ustawy został zamieszczony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Infrastruktury.

W ramach konsultacji społecznych wypowiedziały się następujące podmioty: Sekcja Krajowa Pracowników Telekomunikacji, Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji, Stowarzyszenie Elektryków Polskich, Konfederacja Pracodawców Polskich, INFO-TV-FM sp. z o.o., Business Centre Club, Polska Izba Radiodiffuzji Cyfrowej, Telewizja Puls, Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji, Canal + Cyfrowy, Związek Rzemiosła Polskiego, Telekomunikacja Polska S.A., Emitel sp. z o.o., Telewizja Polska S.A., TVN S.A., Polska

Izba Komunikacji Elektronicznej, ITI Neovision sp. z o.o. (Telewizja N), Związek Importerów i Producentów Sprzętu Elektrycznego i Elektronicznego Branży RTV i AGD, Instytut Łączności, Fundacja Audiodeskrypcja.

Ponadto projekt ustawy o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej został przedstawiony do zaopiniowania przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji, stosownie do treści art. 6 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji.

Kwestie sporne, jakie wyłoniły się w związku z przeprowadzonymi uzgodnieniami międzyresortowymi, były przedmiotem dalszej współpracy między Ministerstwem Infrastruktury i Krajową Radą Radiofonii i Telewizji. Wśród powstałych rozbieżności należy w szczególności wskazać na kwestię formy prawnej współpracy Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej w zakresie rezerwacji częstotliwości na cele rozpowszechniania lub rozprowadzania programów telewizyjnych. Zaproponowane w powyższym zakresie regulacje zostały zaakceptowane przez Przewodniczącą Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji pismem z dnia 1 lutego 2011 r., co ostatecznie zakończyło proces uzgadniania projektu ustawy z Krajową Radą Radiofonii i Telewizji.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wejście w życie projektowanych zmian ustawy spowoduje skutki finansowe dla budżetu państwa.

Rozszerzenie katalogu naruszeń skutkujących nałożeniem kar pieniężnych nakładanych przez Prezesa UKE może spowodować dodatkowe wpływy do budżetu państwa.

Zastosowanie technologii cyfrowej spowoduje oszczędniejsze wykorzystanie widma częstotliwości radiowych. Częstotliwości, które będą dostępne dla innych usług telekomunikacyjnych po uwzględnieniu istniejących usług telewizji analogowej w formie cyfrowej, będą stanowić tzw. dywidendę cyfrową postrzeganą jako dobro publiczne o wyjątkowym potencjale społecznym, kulturalnym i gospodarczym.

Jak wskazano w Planie wdrażania naziemnej telewizji cyfrowej w Polsce, rozpatrując dywidendę cyfrową pod kątem ilości częstotliwości dostępnych po konwersji dotychczasowej

programowej oferty analogowej na ofertę cyfrową, można stwierdzić, że dywidenda ta wynosi ok. 392 MHz. Częstotliwości te są dobrem rzadkim, o wysokiej wartości ekonomicznej, a ich zagospodarowanie będzie możliwe po wyłączeniu nadawania analogowego. Wpływy z tytułu zagospodarowania dywidendy cyfrowej zostały oszacowane przez Komisję Europejską, która stwierdziła, iż całkowity potencjalny dochód wygenerowany dzięki dywidendzie cyfrowej w obrębie Unii Europejskiej na przestrzeni 15 lat wyniesie od 150 mld do 700 mld euro.

Dochody z tytułu jednorazowej opłaty za dokonanie rezerwacji częstotliwości (przetarg) stanowią dodatkowy, nieujmowany w planie dochodów UKE, dochód budżetu państwa. Wysokość tych dochodów nie może być precyzyjnie oszacowana, gdyż na etapie przygotowywania projektu ustawy budżetowej nieznana jest wysokość kwot, które przedsiębiorcy zadeklarują w organizowanych przetargach albo konkursach. Niemniej można przyjąć szacunkowo, iż:

- 1) w wyniku przetargu na rezerwację częstotliwości w zakresie 470 – 790 MHz przeznaczonych do świadczenia usług ruchomych o ogólnokrajowym pokryciu – dodatkowe przychody wyniosą min. 500 mln zł (dane obliczeniowe na podstawie przetargu na pasmo 900 MHz na potrzeby telefonii ruchomej). Należy wziąć pod uwagę, że w 2010 r. Niemcy przeprowadzili aukcję na częstotliwości z zakresu 800 MHz, w wyniku której uzyskali wpływ do budżetu państwa w kwocie 4,38 mld euro. Dane te po pierwsze obrazują, jak wartościowa jest dywidenda cyfrowa, a po drugie mogą stanowić punkt odniesienia dla ustalenia wartości, którą będzie można osiągnąć w przetargu w Polsce, co oznacza, że dywidenda cyfrowa może zostać sprzedana nawet za kwotę ok. 4 mld zł,
- 2) w związku z planami wykorzystania częstotliwości w części zakresu 470 – 790 MHz na potrzeby świadczenia usług w ruchomych sieciach komórkowych o ogólnokrajowym pokryciu, do budżetu państwa wpłyną dodatkowe opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością w części zakresu 470 – 790 MHz. Przyjmując, że te częstotliwości zostaną przeznaczone do świadczenia usług ruchomych o ogólnokrajowym pokryciu w standardzie UMTS, to roczne wpływy budżetu państwa przedstawiałyby się następująco dla 6 kanałów FDD. Poniżej zostały wskazane lata pobierania opłat, począwszy od II połowy 2013 r.:
 - I rok dysponowania częstotliwością – 3 600 000 zł,
 - II rok – 4 800 000 zł,
 - III rok – 6 000 000 zł,
 - IV – X rok – 6 900 000 zł.

Zakładając, że wykorzystanie częstotliwości w zakresie 470 – 790 MHz na świadczenie usług ruchomych o ogólnokrajowym pokryciu będzie miało miejsce po wyłączeniu nadawania analogowego telewizji naziemnej, czyli po dniu 31 lipca 2013 r., to łączne wpływy budżetu państwa do 2020 r. mogą wynieść 38 550 000 zł (przez 7,5 roku).

Przejście z nadawania analogowego na cyfrowe wiąże się ze zmniejszeniem wpływów do budżetu państwa z tytułu rocznych opłat za dysponowanie częstotliwościami, jednakże spadek ten może być zrekompensowany wpływami z tytułu udzielenia przez KRRiT 4 koncesji na rozpowszechnianie programów telewizyjnych. Wysokość wpływów z tego tytułu oszacowano na kwotę 100 mln zł.

Dodatkowe obciążenie budżetu państwa będą stanowiły koszty przeprowadzenia informacyjnej kampanii społecznej dotyczącej procesu przechodzenia z nadawania analogowego na cyfrowe w telewizji naziemnej. W trakcie prac nad projektem założeń projektu ustawy o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej zostało uzgodnione, iż zarezerwowanie odpowiednich kwot z budżetu państwa na przeprowadzenie kampanii informacyjnej będzie corocznie ustalane w ramach prac nad kolejnymi ustawami budżetowymi. Kwoty te będą przewidziane we właściwej części budżetu państwa w ramach limitu wydatków określanego co roku w ustawie budżetowej.

Kampania informacyjna o telewizji cyfrowej zostanie przeprowadzona w latach 2011 – 2013. Zakres i formy przeprowadzanej kampanii informacyjnej będą ściśle uzależnione od corocznie przyznawanych na ten cel środków z budżetu państwa, co z kolei jest uzależnione od możliwości finansowych tego budżetu.

Przeprowadzenie ogólnopolskiej kampanii informacyjno-edukacyjnej na temat zmian w sposobie nadawania telewizji naziemnej jest niezbędne przede wszystkim z punktu widzenia społecznego. Duża część społeczeństwa, której w głównej mierze ten proces będzie dotyczył (tzn. osoby starsze, niepełnosprawne, zamieszkujące tereny wiejskie), należy do tej grupy osób, które nie posiadają wystarczającej wiedzy technicznej i bez tego rodzaju pomocy mogą mieć trudności w zrozumieniu procesu cyfryzacji oraz przy zakupie i instalacji nowych urządzeń odbiorczych.

Projektowana ustawa nakłada dodatkowe zadania na organy administracji publicznej, tj. Prezesa UKE i KRRiT. Wskazując szacunkową wysokość kosztów realizacji tych zadań

przez Prezesa UKE oraz ich uzasadnienie, należy stwierdzić, iż obecnie na potrzeby analogowej emisji programów TV oraz eksperymentalnych emisji cyfrowych jest wykorzystywanych 731 stacji nadawczych. Obsługa procesu gospodarowania częstotliwościami wykorzystywanymi przez te stacje w Urzędzie Komunikacji Elektronicznej polega na: wykonywaniu analiz inżynierskich w kwestii zachowania kompatybilności między tymi stacjami oraz innymi sieciami radiokomunikacyjnymi, prowadzeniu uzgodnień międzynarodowych warunków technicznych wykorzystania wspomnianych częstotliwości, przygotowywaniu decyzji administracyjnych o dokonaniu rezerwacji częstotliwości i udzieleniu pozwoleń radiowych. Obsługa procesu gospodarki częstotliwościowej na potrzeby telewizji naziemnej jest realizowana przez zespół 6 osób, które również odpowiadają za sprawy związane z telewizją satelitarną i kablową. W trakcie okresu przejściowego wdrażania naziemnej telewizji cyfrowej w ramach multipleksów: pierwszego, drugiego i trzeciego oraz implementacji telewizji mobilnej liczba stacji wzrośnie o około 250, tj. o około 35 %. Ponadto prowadzenie obliczeń odnośnie do kompatybilności elektromagnetycznej dla stacji cyfrowych jest znacznie bardziej skomplikowane, a zatem bardziej czasochłonne, niż ma to miejsce w przypadku stacji analogowych, ze względu na konieczność uwzględnienia właściwości systemu cyfrowego, w tym właściwości sieci jednoczęstotliwościowych (SFN), np. zakłóceń własnych sieci. Po wyłączeniu telewizji analogowej w dyspozycji operatorów poszczególnych multipleksów będzie łącznie 211 obszarów rezerwacji częstotliwości. Ponieważ zakłada się, że każdy z tych obszarów zostanie pokryty sygnałem radiowym umożliwiającym tzw. odbiór przenośny zewnętrzny i odbiór w ruchu transmitowanych programów, dlatego w każdym z takich obszarów zostanie uruchomionych kilka stacji nadawczych. Na terenach mało zurbanizowanych lub o niewielkim zróżnicowaniu ukształtowania terenu może to być od 3 do 5 stacji (głównych i doświetlających) na obszar wykorzystania częstotliwości, natomiast na terenach wysoko zurbanizowanych lub o znacznym zróżnicowaniu ukształtowania terenu od 5 do 8 stacji na obszar. Oznacza to, iż łączna liczba stacji cyfrowych będzie oscylowała wokół liczby 1.000. W związku z tym wystąpią dodatkowe koszty w 2012 r. związane z zakupem aparatury pomiarowej, które oszacowano na łączną kwotę 3 mln 725 tys. zł.

Koszty aparatury pomiarowej oraz koszty niezbędne do jej prawidłowego działania przedstawiają się następująco:

- a) koszt analizatorów sygnałów DVB-T dla każdej delegatury – ok. 3 mln zł,
- b) koszt szkoleń specjalistycznych dla pracowników Urzędu – ok. 75 tys. zł,

- c) koszt dostosowania oprogramowania pomiarowego (wraz z licencjami) – ok. 650 tys. zł.

Bardzo istotnym rozwiązaniem, które jest komplementarne do regulacji dotyczących kampanii informacyjnej o telewizji cyfrowej, a także zmierza do zapewnienia rzeczywistej realizacji konstytucyjnej zasady zaufania obywateli do organów państwa i stanowiącego przezeń prawa oraz zasady zapewnienia dostępu do dóbr kultury, jest okresowe przeprowadzanie przez ministra właściwego do spraw łączności badania przygotowania gospodarstw domowych do odbioru naziemnej telewizji cyfrowej. Należy wskazać, iż proces cyfryzacji stanowi niezwykle ważne wydarzenie społeczne, które niewątpliwie z racji technicznego charakteru wymusza na obywatelach konieczność dostosowania się do nowego, bardziej zaawansowanego technologicznie odbioru telewizji. Niewątpliwie proces ten będzie się wiązać z początkowymi niedogodnościami dla obywateli: konieczne będzie pozyskanie wiedzy o wymaganiach technicznych i eksploatacyjnych urządzeń końcowych umożliwiających odbiór naziemnej telewizji cyfrowej, a także dokonanie zakupu takiego urządzenia. Stałe monitorowanie sytuacji na rynku pozwoli przede wszystkim na pozyskanie rzetelnych i aktualnych informacji o procesie przejścia z nadawania analogowego na cyfrowe. Dlatego też należy zapewnić ministrowi właściwemu do spraw łączności możliwość pozyskiwania pełnych danych o przebiegu procesu wdrożenia naziemnej telewizji cyfrowej, ponieważ trudno jest na tym etapie przewidzieć i oszacować jego skutki dla społeczeństwa. Koszt przeprowadzenia w latach 2011 – 2013 takich badań wyniesie w zakładanej wysokości ok. 400 tys. zł.

Ponadto, jak już wspomniano w pkt 3 Oceny Skutków Regulacji, przejście z nadawania analogowego na cyfrowe wiąże się ze zmniejszeniem wpływów do budżetu państwa (w wys. 11 mln 600 tys. zł rocznie – dla celów obliczeniowych przyjęto obowiązujące rozporządzenie Rady Ministrów dotyczące rocznych opłat za dysponowanie częstotliwościami). Warto wziąć również pod uwagę fakt, że do końca lipca 2013 r. (wyłączenie naziemnej telewizji analogowej) stacje telewizyjne będą zobowiązane do nadawania równoległej oferty w analogowej telewizji naziemnej i cyfrowej. Średni okres simulcastu wyniesie 24 miesiące, czyli przeciętnie oferta analogowa i cyfrowa będą oferowane równoległe przez 2 lata, co oznacza, że stacje telewizyjne będą musiały przeciętnie przez 2 lata (w zależności od obszaru) płacić za prawo do dysponowania częstotliwościami zarówno dla telewizji analogowej, jak i cyfrowej. Z powyższego wynika, że w ciągu 2 lat do budżetu państwa wpłynie opłata

z tytułu dysponowania częstotliwościami dla telewizji analogowej – 11 mln 600 tys. zł (rocznie) oraz telewizji cyfrowej – do 555 338 zł (rocznie za dwa multipleksy). Z tytułu simulcastu do budżetu państwa może trafić maksymalnie razem w ciągu dwóch lat ok. 1,11 mln zł (dla dwóch multipleksów).

Poniżej w sposób bardziej szczegółowy zostały przedstawione skutki finansowe dla budżetu państwa związane z wdrożeniem naziemnej telewizji cyfrowej.

Skutki finansowe dla budżetu państwa		Dodatkowe wpływy do budżetu państwa	
Wydatki			
koszt aparatury pomiarowej oraz koszty niezbędne do jej prawidłowego działania	3 mln 725 tys. zł	dotatkowe przychody związane z simulcastem emisji analogowej i cyfrowej	1 mln 110 tys. zł (przez 2 lata)
koszt przeprowadzenia badania	ok. 400 tys. zł	wpływy KRRiT stanowiące dochód budżetu państwa z tytułu udzielenia koncesji na rozpowszechnianie programów telewizyjnych	100 mln zł (4 koncesje po 25 mln zł)
kampania w części, za którą jest odpowiedzialny minister właściwy do spraw łączności	4 mln zł		
		opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością dla DVB-T dla 3 multipleksów (dane szacunkowe na podstawie obowiązującego rozporządzenia w sprawie opłat*)	6 mln 664 tys. zł (rocznie 833 tys. zł) w ciągu 8 lat
Razem (w ciągu 10 lat)	8 mln 125 tys. zł		
Utracone wpływy			
zmniejszenie wpływów do budżetu państwa z tytułu wyłączenia naziemnej telewizji analogowej	87 mln zł (7,5 roku po 11 mln 600 tys. zł rocznie)		
Razem (w ciągu 10 lat)	95 mln 125 tys. zł	Razem (w ciągu 10 lat)	107 mln 774 tys. zł

*) Po okresie simulcastu (równoczesnego nadawania w technice cyfrowej i analogowej) nie wyklucza się prac nad nowelizacją rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lutego 2005 r. w sprawie rocznych opłat za prawo do dysponowania częstotliwością (Dz. U. Nr 24, poz. 196, z późn. zm.), w celu podniesienia opłat za wykorzystywanie częstotliwości wykorzystywanych do nadawania cyfrowego.

Zmiany wpływów do budżetu państwa w związku z cyfryzacją:

- Opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością przez analogową telewizję naziemną:
 - obecnie analogowe stacje telewizyjne rocznie uiszczają opłaty w wysokości 11 600 000 zł, ostateczne wyłączenie analogowego nadawania telewizji naziemnej jest planowane na dzień 31 lipca 2013 r., stąd, opierając się na obowiązujących opłatach wskazanych w rozporządzeniu Rady Ministrów, od tego czasu do budżetu państwa może nie wpływać rocznie ok. 11,6 mln zł,

- Opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością przez cyfrową telewizję naziemną:
 - przeciętny okres simulcastu (nadawania równoległego emisji analogowej i cyfrowej) wyniesie 2 lata, co oznacza, że do budżetu państwa dodatkowo rocznie wpłynie 277 669 zł (dla 1 multipleksu) albo 555 338 zł (dla 2 multipleksów), czyli maksymalny dodatkowy dochód państwa może w ciągu dwóch lat wynieść 1 mln 110 tys. zł (za 2 multipleksy).

Dodatkowe wpływy do budżetu państwa:

- Wpływy do budżetu państwa z tytułu udzielenia koncesji
Przejście z nadawania analogowego na cyfrowe wiąże się ze zmniejszeniem wpływów do budżetu państwa z tytułu rocznych opłat za dysponowanie częstotliwościami, jednakże spadek ten może być zrekomensowany wpływami z tytułu udzielenia przez KRRiT 4 koncesji na rozpowszechnianie programów telewizyjnych. Wysokość wpływów z tego tytułu oszacowano na kwotę 100 mln zł.

- Opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością dla DVB-T dla 3 multipleksów
 - 6 mln 664 tys. zł w okresie 8 lat (przyjmując dla celów obliczeniowych obowiązujące rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie opłat).

Poza tym, w związku z przeprowadzeniem procesu cyfryzacji telewizji naziemnej, należy spodziewać się dodatkowych przychodów związanych:

- z przetargiem na rezerwację częstotliwości w paśmie 800 MHz – z tego tytułu można spodziewać się wpływów rzędu kilkuset milionów zł, niemniej wpływy wynikające z dywidendy cyfrowej, tj. w wyniku przeprowadzonego przetargu, mogą być

zrealizowane dopiero po uprzednim wyłączeniu sygnału analogowego oraz uzgodnieniu wykorzystywania tych częstotliwości z państwami ościennymi, w szczególności Federacją Rosyjską i Republiką Białorusi. Niezbędnym warunkiem jest także zwolnienie tych częstotliwości z użytkowania przez wojsko polskie. Szacuje się, iż wpływy z tytułu dywidendy cyfrowej będą mogły być zrealizowane w latach 2014 – 2017,

– ze zwolnieniem pasma 800 MHz⁶⁾ (zakres 791 – 921 MHz i 832 – 862 MHz) – w związku z tym dostępnych będzie 6 kanałów FDD. W przypadku wykorzystania ich przez UMTS na obszarze całego kraju opłata razem za 6 kanałów FDD wynosiłaby:

- I rok rezerwacji częstotliwości – 3 600 000 zł,
- II rok – 4 800 000 zł,
- III rok – 6 000 000 zł,
- IV – X rok – 6 900 000 zł (rocznie).

Po zwolnieniu pasma 800 MHz średnioroczna wysokość wpływów w ciągu 4 lat wyniosłaby 5 mln 325 tys. zł (łącznie przez 4 lata – 21 mln 300 tys. zł). Wysokość opłat przedstawiona jest orientacyjnie, ponieważ brak jest ostatecznej decyzji dotyczącej zwolnienia pasma 800 MHz, poza tym to pasmo częstotliwości będzie przeznaczone dla cyfrowych sieci ruchomych pracujących w standardzie LTE (wymagane będzie dostosowanie rozporządzenia dot. opłat za prawo do dysponowania częstotliwością, które nie obejmuje standardu LTE).

Koszty przeprowadzenia cyfryzacji telewizji naziemnej:

- Koszty UKE związane z cyfryzacją telewizji naziemnej:
 - koszt aparatury pomiarowej oraz koszty niezbędne do jej prawidłowego działania (łącznie 3 mln 725 tys. zł):
 - koszt analizatorów sygnałów DVB-T dla każdej delegatury – ok. 3 mln zł,
 - koszt szkoleń specjalistycznych dla pracowników Urzędu – ok. 75 tys. zł,
 - koszt dostosowania oprogramowania pomiarowego (wraz z licencjami) – ok. 650 tys. zł,

⁶⁾ Zgodnie z harmonogramem zwalniania częstotliwości przez wojsko zawartym w Porozumieniu między Prezesem UKE a Ministrem Obrony Narodowej, zmiana użytkowania kanałów w paśmie 800 MHz jest przewidziana na rok 2017.

- Koszty przeprowadzenia przez ministra właściwego do spraw łączności badań w przedmiocie przygotowania gospodarstw domowych do odbioru naziemnej telewizji cyfrowej – szacunkowy koszt – łącznie ok. 400 tys. zł.
- Koszty przeprowadzenia informacyjnej kampanii społecznej dotyczącej procesu przechodzenia z nadawania analogowego na cyfrowe w telewizji naziemnej:
 - w trakcie prac nad projektem założeń projektu ustawy o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej zostało uzgodnione, iż zarezerwowanie odpowiednich kwot z budżetu państwa na przeprowadzenie kampanii informacyjnej będzie corocznie ustalane w ramach prac nad kolejnymi ustawami budżetowymi,
 - kampania informacyjna o telewizji cyfrowej zostanie przeprowadzona w latach 2011 – 2013. Zakres i formy przeprowadzanej kampanii informacyjnej będą ściśle uzależnione od corocznie przyznawanych na ten cel środków z budżetu państwa, co z kolei jest uzależnione od możliwości finansowych tego budżetu.

Art. 28 projektowanej ustawy określa maksymalny limit wydatków budżetu państwa w związku z procesem cyfryzacji telewizji naziemnej. Przejście z nadawania analogowego na cyfrowe będzie oznaczało ponoszenie przez budżet państwa wydatków w maksymalnej wysokości 8 125 000 zł przez okres dziesięciu lat (2011– 2020). Przedstawiony poniżej limit wydatków został określony na okres 10 lat, co jest zgodne z art. 50 ust. 1b ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw:

- w 2011 r. – 1 100 000 zł (w tym 1 000 000 zł na przeprowadzenie kampanii społecznej oraz 100 000 zł na przeprowadzenie przez ministra właściwego do spraw łączności badania w przedmiocie przygotowania gospodarstw domowych do odbioru naziemnej telewizji),
- w 2012 r. – 5 925 000 zł (w tym 2 000 000 zł na przeprowadzenie kampanii społecznej, 3 725 000 zł to koszt nabycia aparatury pomiarowej i koszty niezbędne do jej prawidłowego działania oraz 200 000 zł na przeprowadzenie przez ministra właściwego do spraw łączności badania w przedmiocie przygotowania gospodarstw domowych do odbioru naziemnej telewizji),
- w 2013 r. – 1 100 000 zł (w tym 1 000 000 zł na przeprowadzenie kampanii społecznej oraz 100 000 zł na przeprowadzenie przez ministra właściwego do

spraw łączności badania w przedmiocie przygotowania gospodarstw domowych do odbioru naziemnej telewizji).

W latach 2014 – 2020 nie przewiduje się wydatków z powyższego tytułu z budżetu państwa.

W przypadku zagrożenia przekroczenia na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków zostanie zastosowany mechanizm korygujący polegający na ograniczeniu form kampanii informacyjnej o telewizji cyfrowej. Z tego względu organem właściwym do monitorowania wykorzystania limitów wydatków oraz wdrożenia powyższego mechanizmu korygującego jest minister właściwy do spraw łączności.

Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na budżety jednostek samorządu terytorialnego.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Przyjęcie projektowanej regulacji będzie oddziaływać korzystnie na rynek pracy. Po wejściu w życie zaprojektowanych zmian będzie możliwe pozyskanie dywidendy cyfrowej, która umożliwi nadawcom znaczący rozwój oferowanych usług i poszerzenie ich oferty, przy jednoczesnym zagwarantowaniu dostępności tych cennych zasobów na potrzeby innych ważnych społecznie i gospodarczo zastosowań. Na fakt ten zwraca uwagę Komisja Europejska w swoim komunikacie „Pełne wykorzystanie potencjału dywidendy cyfrowej w Europie: wspólne podejście do zagospodarowania zakresów częstotliwości zwolnionych w wyniku przejścia na nadawanie cyfrowe”⁷⁾. Zgodnie z tym komunikatem dywidenda cyfrowa stwarza sytuację korzystną dla wszystkich grup interesu. Działania w tym zakresie przyczynią się do realizacji inicjatywy i2010, stanowiącej część odnowionej strategii lizbońskiej, w której podkreśla się znaczenie technologii teleinformatycznych dla wzrostu gospodarczego i tworzenia nowych miejsc pracy, jako podstawowego czynnika innowacji i zwiększania wydajności pracy.

W efekcie cyfryzacja będzie prowadzić do ożywienia rynku, wzmocnienia gałęzi gospodarki opartej na wiedzy, powstania nowych miejsc pracy. Wskutek cyfryzacji będzie także możliwy postęp w budowie społeczeństwa informacyjnego i zapobieganie wykluczeniu cyfrowemu.

⁷⁾ Nr COM/2007/0700, Nr CELEX 52007DC0700, dostępny pod adresem:
<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2007:0700:FIN:PL:PDF>

Komunikat Komisji Europejskiej „Electronic Communications: the Road to the Knowledge Economy”⁸⁾ wymienia komputer, telewizją kablową, telewizję cyfrową, telefonię UMTS oraz sieci R-Lan jako drogi dostępu do tzw. usług społeczeństwa informacyjnego.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Proponowane regulacje będą miały wpływ na konkurencyjność w zakresie rynku telekomunikacyjnego oraz medialnego, a także producentów odbiorników telewizyjnych i urządzeń konsumenckich służących do odbioru naziemnej telewizji cyfrowej. Wprowadzenie rozwiązań technologii cyfrowej będzie ważnym bodźcem ekonomicznym mimo kosztów, jakie muszą zostać poniesione. Zniwelowane zostaną w szczególności różnice zasięgu odbioru programu nadawcy, które wynikają z uwarunkowań technicznych, co powinno mieć pozytywny wpływ na konkurencyjność na rynku usług medialnych. Naziemna telewizja cyfrowa stwarza nadawcom nie tylko możliwość uzyskania ogólnopolskiego zasięgu, ale również rozwoju produkcji programów oraz szanse „wejścia na rynek” nowych podmiotów gospodarczych.

Celem proponowanych regulacji jest zatem zapewnienie i zwiększenie skutecznej konkurencji na rynku, co powinno mieć korzystny wpływ na ceny z tytułu świadczenia usług medialnych.

Wdrożenie naziemnej telewizji cyfrowej będzie skutkowało kosztami dla wszystkich uczestników rynku. Są to koszty związane z:

- 1) cyfryzacją produkcji, przy czym istotne jest, że w większości koszty te już zostały poniesione przez nadawców,
- 2) zakupem linii produkcyjnych na potrzeby telewizji wysokiej rozdzielczości (HDTV),
- 3) modernizacją sieci nadawczych,
- 4) kampanią informacyjną o telewizji cyfrowej,
- 5) zakupem urządzeń końcowych (tzw. set-top-boxów bądź cyfrowych odbiorników telewizyjnych).

Jak już wskazano w Planie wdrażania naziemnej telewizji cyfrowej w Polsce, po stronie nadawczej szacować można, że dodatkowe koszty związane z emisją równoległą jednego

⁸⁾ Nr COM/2003/65, Nr CELEX 52003DC0065, dostępny pod adresem:
http://ec.europa.eu/regional_policy/innovation/pdf/library/electrocom_roadknowledge_en.pdf

programu analogowego obok cyfrowego wyniosą około 15 % emisji programu analogowego. Jednak po zakończeniu okresu emisji równoległej pozostaną tylko koszty emisji cyfrowej, szacowane na poziomie 15 % obecnej emisji analogowej. Oznacza to znaczne oszczędności po stronie emisyjnej.

Przełączenie telewizji naziemnej z techniki analogowej na cyfrową wymaga po stronie nadawczej wymiany lub modernizacji około 100 – 150 stacji nadawczych (a także urządzeń transmisyjnych i w pewnym stopniu studyjnych), a po stronie odbiorczej wymiany około 3 milionów odbiorników odbierających telewizję naziemną lub ich wyposażenia w tzw. set-top-boxy (STB), zwane także potocznie dekodernami, oraz zmodyfikowania części instalacji odbiorczych. Według przybliżonych szacunków całkowity koszt tego przedsięwzięcia może sięgać od jednego do dwóch miliardów złotych.

Realizacja wdrożenia naziemnej telewizji cyfrowej będzie miała również wpływ na producentów sprzętu RTV, z uwagi na to, że będzie się wiązać z koniecznością zakupu przez osoby korzystające z odbiorników telewizyjnych odpowiednich urządzeń konsumenckich służących do odbioru cyfrowych transmisji telewizyjnych. W przypadku braku takiego urządzenia odbiór sygnału telewizyjnego nadawanego w postaci cyfrowej będzie niemożliwy. Konieczność zakupu ww. set-top-boxów będzie dotyczyć większości gospodarstw domowych w Polsce. Koszt takiego urządzenia jest szacowany na kwotę 210 – 300 zł. Przewiduje się jednak, że cena ta będzie stopniowo spadać w związku z uruchomieniem masowej produkcji. Zakładając prognozowany średni koszt takiego urządzenia na poziomie 250 zł, przy liczbie odbiorników wynoszącej 3 mln, koszt całkowity tego przedsięwzięcia wyniesie około 750 mln zł.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Projektowana regulacja może mieć korzystny wpływ na działalność gospodarczą nadawców programów telewizyjnych, przedsiębiorców telekomunikacyjnych, a przez to również na rozwój regionów.

Jak wskazano w Planie wdrażania telewizji cyfrowej w Polsce, telewizję publiczną w Polsce tworzy:

- 1) „Telewizja Polska – Spółka Akcyjna”, nadająca dwa programy ogólnopolskie TVP 1 i TVP 2, oraz
- 2) 16 oddziałów terenowych, tworzących TVP INFO.

Program TVP 1 wykorzystuje 179 kanałów, w tym 40 z mocą promieniowaną równą lub większą od 10 kW. Program TVP 1 obejmuje swoim zasięgiem 99,6 % ludności kraju.

Program TVP 2 wykorzystuje 174 kanały, w tym 45 z mocą równą lub większą od 10 kW. Program obejmuje swoim zasięgiem 99,39 % ludności kraju. W 2008 r. program regionalny TVP wykorzystywał 56 kanałów, w tym 24 kanały z mocą promieniowaną równą lub większą od 10 kW. Program obejmuje swoim zasięgiem 70,81 % ludności kraju.

Jedyną ogólnokrajową koncesjonowaną siecią – obejmującą 85,6 % ludności kraju – jest POLSAT. Ponadregionalne programy uniwersalne TVN, TV 4 i TV PULS – rozpowszechniane drogą naziemną – nie docierają nawet do połowy Polaków. Sieć naziemnych stacji nadawczych TVN pozwala na dotarcie do około 47,1 % mieszkańców kraju, a warunki techniczne określone w koncesji TV 4 umożliwiają odbiór około 26,7 % widzów. Dotychczas sieć Telewizji PULS miała najmniejszy zasięg wśród nadawców tej kategorii. Rozszerzenie koncesji o 4 nowe stacje nadawcze pozwoliło na wzrost zasięgu tej stacji do 25,1 % mieszkańców.

Z powyższego wynika, że wielkość oferty programowej i jej zróżnicowanie nie jest zadowalająca. Tylko 3 programy (w tym 2 nadawcy publicznego) mają zasięg zbliżony do ogólnopolskiego. Pozostałe komercyjne programy naziemne mają zasięg ponadregionalny (3), zaś rynek nadawców lokalnych i regionalnych tworzy 8 programów komercyjnych oraz 16 programów telewizji publicznej. Ograniczenia techniczne związane z dotarciem programów naziemnych do odbiorcy zostaną usunięte w wyniku konwersji cyfrowej.

Rozwój telewizji cyfrowej w Polsce jest bardzo dynamiczny. Szacuje się, że liczba abonentów telewizji cyfrowej wynosi ok. 3,6 mln Polaków. Niemniej w dokumencie „Działalność Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w zakresie wprowadzania naziemnej telewizji cyfrowej w Polsce”⁹⁾ wskazano, iż „dostęp do bogatej oferty programowej ma jedynie ok. 50 % gospodarstw domowych, korzystających z telewizji kablowej lub satelitarnej. W bezpłatnej ofercie, której odbiór jest możliwy poprzez anteny indywidualne bądź zbiorcze, dostępne jest 7 programów naziemnej telewizji analogowej (...). Niepełne pokrycie kraju sygnałem telewizyjnym powoduje, że wszystkie 7 naziemnych programów można odbierać jedynie w kilku miastach i ich okolicy. Wszyscy widzowie mają możliwość odbioru jedynie dwóch programów telewizji publicznej. Cztery programy telewizyjne (TVP1, TVP2, TVP3 i Polsat) dostępne są dla około 75 % ludności. Pozostałe programy dostępne są wokół kilku, kilkunastu aglomeracji miejskich.”

⁹⁾ Dostępny pod adresem: http://www.krrit.gov.pl/bip/Portals/0/publikacje/strategie/naz_tv_cyfrowa_pl.pdf

Naziemna telewizja cyfrowa może także przyczynić się do poprawy bezpieczeństwa państwa, gdyż pozwoli na dotarcie w sytuacjach związanych z różnymi zagrożeniami (przykładowo – klęskami żywiołowymi) do wszystkich jego obywateli.

7. Ocena zgodności regulacji z prawem Unii Europejskiej

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej, w szczególności w zakresie implementacji do polskiego porządku prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów.

Komisja Europejska jest żywo zainteresowana rozwojem telewizji cyfrowej i przyszłością całego sektora nadawania cyfrowego, jednakże decyzję w kwestii ustalenia i realizacji harmonogramu zaprzestania nadawania analogowego pozostawia w gestii państw członkowskich. Całkowite zaprzestanie nadawania analogowego powinno, zdaniem Komisji Europejskiej, nastąpić dopiero po osiągnięciu niemalże pełnej dostępności odbioru sygnału cyfrowego, aby zminimalizować społeczne koszty tego procesu. Komisja Europejska stoi na stanowisku, że nie istnieje obecnie jeden uniwersalny model przechodzenia na nadawanie cyfrowe, lecz każdy rynek, ze względu na swoją specyfikę, przyjmuje inne założenia i rozwiązania.

Komisja Europejska zwraca także uwagę na istotne znaczenie, jakie dla rozwoju rynku będzie miała dywidenda cyfrowa. W swoim komunikacie „Pełne wykorzystanie potencjału dywidendy cyfrowej w Europie: wspólne podejście do zagospodarowania zakresów częstotliwości zwolnionych w wyniku przejścia na nadawanie cyfrowe” Komisja wskazała, że dywidenda cyfrowa uzyskana w wyniku przejścia z nadawania analogowego na cyfrowe stanowi wyjątkową szansę na zdynamizowanie całej branży radiokomunikacyjnej oraz radiodifuzyjnej. Może w znaczący sposób przyczynić się do realizacji celów strategii lizbońskiej w zakresie konkurencyjności i wzrostu gospodarczego oraz do zaspokojenia szeregu potrzeb społecznych, kulturalnych i gospodarczych mieszkańców Europy.

TABELA ZBIEŻNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:		USTAWA O WDROŻENIU NAZIEMNEJ TELEWIZJI CYFROWEJ			
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO/ WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH		Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.Urz. WE L 108 z 24.4.2002, str. 51—77 ; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 13 Tom 29 P. 367 – 39), zmieniona przez Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniającą dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów.			
PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ					
Jedn. Red.	Treść przepisu UE	Konieczność wdrożenia	Jedn. red. (*)	Treść przepisu/ów projektu (*)	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE (**)
		T / N			
Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.Urz. WE L 108 z 24.4.2002, str. 51—77 ; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 13 Tom 29 P. 367 – 39).					
Art. 1 ust. 1	W ramach dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa) niniejsza dyrektywa dotyczy dostarczania sieci i usług łączności elektronicznej dla użytkowników końcowych. Celem jest zapewnienie dostępności w całej Wspólnocie publicznie dostępnych usług dobrej jakości poprzez skuteczną konkurencję i wybór, a także zajęcie się okolicznościami, w jakich rynek nie zaspokaja w sposób zadowalający potrzeb użytkowników końcowych. Dyrektywa zawiera również przepisy dotyczące niektórych aspektów związanych z urządzeniami	T Niniejszy przepis zostanie wdrożony do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne w przygotowywanej nowelizacji ustawy – Prawo	-	-	-

	aspektów związanych z urządzeniami końcowym, w tym przepisy mające na celu ułatwienie dostępu niepełnosprawnym użytkownikom końcowym.	telekomunikacy jne.			
Art. 1 ust. 2	Niniejsza dyrektywa określa prawa użytkowników końcowych i odpowiadające im obowiązki przedsiębiorstw udostępniających publicznie dostępne sieci i usługi łączności elektronicznej. W odniesieniu do zapewnienia świadczenia usługi powszechnej w środowisku otwartych i konkurencyjnych rynków, niniejsza dyrektywa określa minimalny zestaw usług określonej jakości, do których mają dostęp wszyscy użytkownicy końcowi, po cenie przystępnej w świetle konkretnych warunków krajowych, bez naruszania konkurencji. Niniejsza dyrektywa ustanawia również obowiązki dotyczące zapewnienia pewnych usług obowiązkowych.	T Niniejszy przepis zostanie wdrożony do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacy jne w przygotowywan ej nowelizacji ustawy – Prawo telekomunikacy jne.	-	-	-
Art. 1 ust. 3	Niniejsza dyrektywa nie dopuszcza ani nie zakazuje warunków – nakładanych przez dostawców publicznie dostępnych sieci i usług łączności elektronicznej – ograniczających użytkownikom końcowym dostęp do usług i aplikacji lub korzystanie z nich, w przypadku gdy jest to dopuszczalne na mocy prawa krajowego i zgodne z prawem wspólnotowym; ustanawia jednak obowiązek dostarczania informacji dotyczących takich warunków. Krajowe środki dotyczące dostępu użytkowników końcowych do usług i aplikacji lub korzystania z nich za pośrednictwem sieci łączności elektronicznej przyjmuje się z poszanowaniem praw podstawowych i swobód osób fizycznych, w tym w odniesieniu do prawa do prywatności oraz prawa do rzetelnego procesu, zgodnie z art. 6 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.	T Niniejszy przepis zostanie wdrożony do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacy jne w przygotowywan ej nowelizacji ustawy – Prawo telekomunikacy jne.			

Art. 1 ust. 4	Przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące praw użytkowników końcowych stosuje się bez uszczerbku dla wspólnotowych przepisów o ochronie konsumenta, w szczególności dla przepisów dyrektywy 93/13/EWG i dyrektywy 97/7/WE, oraz przepisów krajowych zgodnych z prawem wspólnotowym.	<p style="text-align: center;">T</p> <p>Niniejszy przepis zostanie wdrożony do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne w przygotowywanej nowelizacji ustawy – Prawo telekomunikacyjne.</p>			
Art. 2	<p>Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się definicje określone w art. 2 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej).</p> <p>Stosuje się również następujące definicje:</p> <p>a) "publiczny automat telefoniczny" oznacza aparat telefoniczny dostępny dla ogółu społeczeństwa, za korzystanie z którego można płacić monetami lub kartami kredytowymi/debetowymi lub kartami przedpłaconymi, włączając karty z kodami wybierania numerów;</p> <p>c) "publicznie dostępna usługa telefoniczna" oznacza usługę dostępną publicznie dla inicjowania i odbierania, bezpośrednio lub pośrednio, połączeń krajowych lub krajowych i międzynarodowych za pośrednictwem numeru lub numerów istniejących w krajowym lub międzynarodowym planie numeracji telefonicznej;</p> <p>d) "numer geograficzny" oznacza numer istniejący w krajowym planie numeracji telefonicznej, w którym część jego struktury cyfrowej zawiera informację o znaczeniu geograficznym wykorzystywaną do przekierowywania wywołań tam, gdzie fizycznie mieści się punkt zakończenia</p>	<p style="text-align: center;">T</p> <p>Niniejszy przepis zostanie wdrożony do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne w przygotowywanej nowelizacji ustawy – Prawo telekomunikacyjne.</p>	-	-	-

	sieci (PZS); f) "numer niegeograficzny" to numer istniejący w krajowym planie numeracji telefonicznej niebędący numerem geograficznym; obejmuje między innymi numery komórkowe, bezpłatne oraz o podwyższonej opłacie.";				
Art. 3 ust. 1	Państwa Członkowskie zapewniają, że usługi ustanowione w niniejszym rozdziale będą dostępne w określonej jakości dla wszystkich użytkowników końcowych, niezależnie od geograficznego umiejscowienia oraz z uwzględnieniem konkretnych warunków krajowych, po przystępnej cenie.	N Niniejszy dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 3 ust. 2	Państwa Członkowskie określą najskuteczniejsze i najodpowiedniejsze podejście do zapewnienia wprowadzenia usługi powszechnej, z zachowaniem zasad obiektywności, przejrzystości, niedyskryminacji i proporcjonalności. Podejmą starania w celu minimalizacji naruszeń rynku, w szczególności zapewniania usług po cenach lub na warunkach odbiegających od normalnych warunków handlowych, z zachowaniem poszanowania interesu publicznego.	N Niniejszy dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 4 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby co najmniej jedno przedsiębiorstwo realizowało wszystkie uzasadnione wnioski o stacjonarne przyłączenie do publicznej sieci łączności.	T Niniejszy przepis zostanie wdrożony do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne w przygotowywanej nowelizacji ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-

Art. 4 ust. 2	Tak zapewnione przyłączenie powinno umożliwiać komunikację głosową, faksową i przesyłanie danych z szybkościami pozwalającymi na funkcjonalny dostęp do Internetu, biorąc pod uwagę przeważające technologie wykorzystywane przez większość abonentów oraz technologiczne możliwości zastosowań.	jne. T Niniejszy przepis zostanie wdrożony do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne w przygotowywanej nowelizacji ustawy – Prawo telekomunikacyjne.	-	-	-
Art. 4 ust. 3	Państwa członkowskie zapewniają, aby co najmniej jedno przedsiębiorstwo realizowało wszystkie uzasadnione wnioski o dostarczanie publicznie dostępnej usługi telefonicznej za pośrednictwem przyłączenia do sieci, o którym mowa w ust. 1, pozwalającej inicjować i odbierać połączenia krajowe i międzynarodowe.";	T Niniejszy przepis zostanie wdrożony do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne w przygotowywanej nowelizacji ustawy – Prawo telekomunikacyjne.			
Art. 5 ust. 1	Państwa Członkowskie zapewnią, aby: a) udostępniono użytkownikom końcowym co najmniej jeden pełny spis abonentów telefonicznych w formie zatwierdzonej przez odnośne władze, spis może być w postaci drukowanej lub elektronicznej, lub w obu postaciach, oraz aby aktualizowano go regularnie, co najmniej raz w roku;	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-

	co najmniej raz w roku; b) zapewniono wszystkim użytkownikom końcowym, włączając użytkowników płatnych publicznych automatów telefonicznych, co najmniej jedno pełno zakresowe biuro numerów.				
Art. 5 ust. 2	Spisy abonentów, o których mowa w ust. 1 obejmują, z zastrzeżeniem przepisów art. 12 dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) [], wszystkich abonentów publicznie dostępnych usług telefonicznych.	T Niniejszy przepis zostanie wdrożony do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne w przygotowywanej nowelizacji ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 5 ust. 3	Państwa Członkowskie zapewnią, aby przedsiębiorstwa świadczące usługi określone w ust. 1 stosowały zasadę niedyskryminacji wobec informacji dostarczonej im przez inne przedsiębiorstwa.	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 6 ust. 1	Państwa członkowskie zapewnią krajowym organom regulacyjnym możliwość nakładania obowiązków na przedsiębiorstwa, mających na celu udostępnienie publicznych automatów telefonicznych lub innych publicznych punktów dostępowych telefonii głosowej dla zaspokojenia rozsądnych potrzeb użytkowników końcowych pod względem pokrycia geograficznego, liczby telefonów lub innych punktów dostępowych,	T Niniejszy przepis zostanie wdrożony do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne w	-	-	-

	dostępności dla niepełnosprawnych użytkowników końcowych oraz jakości usług.	przygotowywan ej nowelizacji ustawy – Prawo telekomunikacy jne			
Art. 6 ust. 2	Państwo Członkowskie zapewni, aby jego organ regulacyjny mógł zdecydować o nienakładaniu obowiązków wymienionych w ust. 1 na całym swoim terytorium lub jego części, jeśli przekona się, na podstawie konsultacji zainteresowanych stron określonych w art. 33, że te usługi dodatkowe lub porównywalne usługi są szeroko dostępne.	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacy jne	-	-	-
Art. 6 ust. 3	Państwa Członkowskie zapewnią możliwość dokonywania wywołań alarmowych z publicznych płatnych automatów telefonicznych przy użyciu jednego europejskiego numeru alarmowego "112" oraz innych krajowych numerów alarmowych, w obu przypadkach bezpłatnie i bez konieczności stosowania jakiegokolwiek formy płatności.	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacy jne	-	-	-
Art. 7 ust. 1	O ile w rozdziale IV nie określono wymogów o równorzędnym skutku, państwa członkowskie podejmują szczególne środki, aby niepełnosprawnym użytkownikom końcowym zapewnić ten dostęp – po przystępnej cenie – do usług określonych w art. 4 ust. 3 i art. 5, równoważny poziomowi dostępu, z jakiego korzystają inni użytkownicy końcowi. Państwa członkowskie mogą zobowiązać krajowe organy regulacyjne do oceny ogólnej potrzeby oraz szczególnych wymogów w tym względzie, w tym zakresu i konkretnej formy takich szczególnych środków dla niepełnosprawnych użytkowników końcowych.	T Niniejszy przepis zostanie wdrożony do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacy jne w przygotowywan ej nowelizacji ustawy – Prawo telekomunikacy jne	-	-	-

	końcowych.				
Art. 7 ust. 2	Państwa członkowskie mogą podejmować, z uwzględnieniem warunków krajowych, szczególne środki w celu zapewnienia niepełnosprawnym użytkownikom końcowym możliwości skorzystania z wyboru przedsiębiorstw i dostawców usług dostępnych dla większości użytkowników końcowych.	T Niniejszy przepis zostanie wdrożony do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne w przygotowywanej nowelizacji ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 7 ust. 3	Podejmując środki, o których mowa w ust. 1 i 2, państwa członkowskie zachęcają do przestrzegania odpowiednich norm lub specyfikacji publikowanych zgodnie z art. 17 i 18 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa).	T Niniejszy przepis zostanie wdrożony do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne w przygotowywanej nowelizacji ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 8 ust. 1	Państwa Członkowskie mogą wyznaczyć jedno lub więcej przedsiębiorstw do zagwarantowania świadczenia usługi powszechnej określonej w art. 4-7 oraz, w przypadkach, do których się odnosi, art. 9 ust. 2, tak aby pokryć całość terytorium kraju. Państwa Członkowskie mogą wyznaczać różne przedsiębiorstwa lub zespoły przedsiębiorstw do świadczenia różnych składników usługi	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo	-	-	-

	powszechnej lub pokrycia różnych części terytorium kraju.	telekomunikacyjne			
Art. 8 ust. 2	Wyznaczając przedsiębiorstwa w części lub na całym terytorium kraju do obowiązku świadczenia usługi powszechnej, Państwa Członkowskie czynią to z zastosowaniem sprawnego, obiektywnego, przejrzystego i niedyskryminacyjnego mechanizmu wyznaczania, w którym żadne przedsiębiorstwo nie jest z góry wykluczone z procesu wyznaczania. Takie metody wyznaczania mają zapewniać wydajne świadczenie usługi powszechnej oraz mogą być stosowane jako sposób określania kosztów netto obowiązku świadczenia usługi powszechnej zgodnie z art. 12.	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 8 ust. 3	3. W przypadku gdy przedsiębiorstwo wyznaczone zgodnie z ust. 1 zamierza zbyć znaczną część lub całość swoich lokalnych aktywów służących dostępowi do sieci na rzecz odrębnego podmiotu prawnego należącego do innego właściciela, informuje ono odpowiednio wcześniej krajowy organ regulacyjny, tak aby organ ten mógł ocenić wpływ zamierzonej transakcji na zapewnianie dostępu stacjonarnego i świadczenie usług telefonicznych, o których mowa w art. 4. Krajowy organ regulacyjny może nakładać, zmieniać lub uchylać szczególne obowiązki zgodnie z art. 6 ust. 2 dyrektywy 2002/20/WE (dyrektywy o zezwoleniach).	T Niniejszy przepis zostanie wdrożony do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne w przygotowywanej nowelizacji ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 9 ust. 1	Krajowe organy regulacyjne monitorują rozwój oraz poziom taryf detalicznych dotyczących usług określonych w art. 4–7 jako podlegających obowiązkowi świadczenia usługi powszechnej oraz świadczonych przez wyznaczone przedsiębiorstwa lub – jeżeli nie wyznaczono żadnych przedsiębiorstw do świadczenia tych usług – dostępnych na rynku, w szczególności w odniesieniu do krajowych cen konsumpcyjnych i dochodów konsumentów.	T Niniejszy przepis zostanie wdrożony do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne w przygotowywanej nowelizacji ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-

		ej nowelizacji ustawy – Prawo telekomunikacyjne			
Art. 9 ust. 2	Państwa członkowskie mogą, z uwzględnieniem warunków krajowych, wymagać, aby wyznaczone przedsiębiorstwa zapewniły konsumentom opcje taryfowe lub pakiety różniące się od tych, które zapewniają na normalnych warunkach handlowych, w szczególności w celu zapewnienia, aby osoby o niskich dochodach lub o szczególnych potrzebach socjalnych nie zostały wykluczone z dostępu do sieci, o której mowa w art. 4 ust. 1, lub z korzystania z usług określonych w art. 4 ust. 3 i art. 5, 6 i 7 jako usług objętych obowiązkiem świadczenia usługi powszechnej i świadczonych przez wyznaczone przedsiębiorstwa.	T Niniejszy przepis zostanie wdrożony do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne w przygotowywanej nowelizacji ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 9 ust. 3	Państwa Członkowskie mogą — oprócz jakiegokolwiek postanowienia, że wyznaczone przedsiębiorstwa mają zapewniać specjalne opcje taryfowe czy stosować się do limitów cenowych lub uśredniania geograficznego — zapewnić wsparcie konsumentom zidentyfikowanym jako mający niskie przychody lub szczególne potrzeby społeczne.	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 9 ust. 4	Państwa Członkowskie mogą wymagać od przedsiębiorstw obarczonych obowiązkiem określonym w art. 4-7 stosowania jednolitych taryf, włączając uśrednianie geograficzne, na całym terytorium, z uwzględnieniem warunków krajowych lub dostosowania się do limitów cenowych.	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 9	W przypadku gdy wyznaczone przedsiębiorstwo ma	N	-	-	-

ust. 5	obowiązek zapewnić specjalne opcje taryfowe, włączając uśrednianie geograficzne, lub zastosować się do limitów cenowych, krajowe organy regulacyjne zapewniają, aby warunki były w pełni przejrzyste oraz zostały opublikowane i zastosowane zgodnie z zasadą niedyskryminacji. Krajowe władze regulacyjne mogą zażądać modyfikacji lub wycofania określonych planów.	Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne			
Art. 10 ust. 1	Państwa Członkowskie zapewniają, aby wyznaczone przedsiębiorstwa, dostarczając usług dodatkowych i usług ponad te, o których mowa w art. 4-7 oraz 9 ust. 2, ustanawiały warunki w taki sposób, aby abonent nie był zobligowany do płacenia za usługi dodatkowe lub usługi, które nie są konieczne lub wymagane dla zamówionej usługi.	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 10 ust. 2	Państwa Członkowskie zapewniają, aby wyznaczone przedsiębiorstwa obarczone obowiązkiem na mocy art. 4-7 i 9 ust. 2 świadczyły określone usługi dodatkowe i usługi wymienione w załączniku I część A w celu umożliwienia abonentom monitorowania i kontrolowania wydatków oraz unikania nieuzasadnionego odłączenia od usługi.	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 10 ust. 3	Państwa Członkowskie zapewniają, aby odnośne władze były w stanie odstąpić od wymagań ust. 2 na części lub na całym terytorium kraju, jeśli uznają, że ta usługa dodatkowa jest szeroko dostępna.	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-

Art. 11 ust. 1	Krajowe organy regulacyjne zapewniają, aby wyznaczone przedsiębiorstwa obarczone obowiązkami na mocy art. 4-7 i 9 ust. 2 publikowały zadowalające i aktualne informacje dotyczące ich wywiązywania się ze świadczenia usługi powszechnie dostępnej, na podstawie parametrów jakości obsługi, definicji i metod pomiaru, wymienionych w załączniku III.	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 11 ust. 2	Krajowe organy regulacyjne mogą określać, między innymi, dodatkowe normy jakości usług, w przypadku gdy opracowano odnośne parametry, aby oceniać wywiązywanie się wyznaczonych przedsiębiorstw ze świadczenia usług na rzecz niepełnosprawnych użytkowników końcowych i niepełnosprawnych konsumentów. Krajowe organy regulacyjne zapewniają, aby informacje dotyczące wywiązywania się przedsiębiorstw w stosunku do tych parametrów również były publikowane i udostępniane krajowym organom regulacyjnym.	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 11 ust. 3	Krajowe organy regulacyjne mogą, dodatkowo, określić zawartość, formę i sposób podania informacji, która ma być opublikowana, w celu zapewnienia użytkownikom końcowym i konsumentom dostępu do wyczerpującej, porównywalnej i przyjaznej dla użytkownika informacji.	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 11 ust. 4	Krajowe organy regulacyjne powinny być w stanie wyznaczać cele w odniesieniu do wywiązywania się z obowiązków przedsiębiorstwom obciążonym obowiązkiem świadczenia usługi powszechnej. Czyniąc to, krajowe organy regulacyjne biorą pod uwagę opinie zainteresowanych stron, w szczególności te, o których mowa w art. 33.	T Niniejszy przepis zostanie wdrożony do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-

		jne w przygotowywan ej nowelizacji ustawy – Prawo telekomunikacy jne.			
Art. 11 ust. 5	Państwa Członkowskie zapewniają krajowym organom regulacyjnym możliwość monitorowania, jak wyznaczone przedsiębiorstwa podporządkowują się tym celom.	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacy jne	-	-	-
Art. 11 ust. 6	Uporczywe niewywiązywanie się z obowiązku może skutkować podjęciem szczególnych środków zgodnie z dyrektywą 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach) [13]. Krajowe organy regulacyjne są w stanie zarządzać niezależne audyty lub podobne oceny danych odnoszących się do wywiązywania się z obowiązku, opłacane przez zainteresowane przedsiębiorstwo, w celu zapewnienia dokładności i porównywalności danych udostępnionych przez przedsiębiorstwa obarczone obowiązkiem świadczenia usługi powszechnej	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacy jne	-	-	-
Art. 12 ust. 1	W przypadku gdy krajowe organy regulacyjne uznają, że świadczenie usługi powszechnej określonej w art. 3-10 może stanowić niesprawiedliwe obciążenie przedsiębiorstw wyznaczonych do świadczenia usługi powszechnej, obliczają one koszty netto świadczenia tej usługi. W tym celu krajowe organy regulacyjne: a) obliczają koszt netto obowiązku świadczenia usługi powszechnej, biorąc pod uwagę każdą	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacy	-	-	-

	korzyść rynkową przypadającą na przedsiębiorstwo wyznaczone do świadczenia usługi powszechnej, zgodnie z załącznikiem IV część A; lub b) wykorzystują koszty netto świadczenia usługi powszechnej określone przez mechanizm wyznaczania zgodnie z art. 8 ust.	jne			
Art. 12 ust. 2	Rachunki lub inne informacje służące za podstawę obliczania kosztu netto obowiązku świadczenia usługi powszechnej na mocy ust. 1 lit. a) są przedmiotem audytów lub weryfikacji przeprowadzanych przez krajowy organ regulacyjny lub organ niezależny od zainteresowanych stron i są zatwierdzane przez ten krajowy organ regulacyjny. Wyniki kalkulacji kosztu oraz wnioski z audytu są publicznie dostępne.	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 13 ust. 1	W przypadku gdy, na podstawie kalkulacji kosztu netto określonego w art. 12, krajowe organy regulacyjne stwierdzą, iż na danym przedsiębiorstwie spoczywają niesprawiedliwe obciążenia, Państwa Członkowskie, w odpowiedzi na wniosek wyznaczonego przedsiębiorstwa, decydują: a) wprowadzić mechanizm kompensowania temu przedsiębiorstwu określonego kosztu netto, na przejrzystych warunkach, z funduszy publicznych; lub b) podzielić koszt netto obowiązku świadczenia usługi powszechnej pomiędzy dostawców sieci i usług łączności elektronicznej.	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 13 ust. 2	W przypadku gdy koszt netto jest ponoszony wspólnie na mocy ust. 1 lit. b), Państwa Członkowskie ustanawiają mechanizm dzielenia kosztów, zarządzany przez krajowy organ regulacyjny lub organ niezależny od beneficjentów pod nadzorem krajowego organu regulacyjnego.	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia	-	-	-

	Dopuszcza się finansowanie jedynie kosztu netto, ustalonego zgodnie z art. 12, obowiązku ustanowionego w art. 3-10.	16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne			
Art. 13 ust. 3	Mechanizm dzielenia kosztów respektuje zasady przejrzystości, jak najmniejszego naruszenia rynku, niedyskryminacji i proporcjonalności, zgodnie z zasadami w załączniku IV część B. Państwa Członkowskie mogą zdecydować nie wymagać wkładów od przedsiębiorstw, których krajowy obrót jest niższy od wyznaczonego limitu.	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 13 ust. 4	Żadne opłaty związane z dzieleniem kosztu obowiązku świadczenia usługi powszechnej nie będą łączone i będą określane oddzielnie dla każdego przedsiębiorstwa. Takich opłat nie nakłada się na i nie pobiera się od przedsiębiorstw, które nie świadczą usług na terytorium Państwa Członkowskiego, które ustanowiło mechanizm dzielenia kosztów.	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 14 ust. 1	W przypadku ustanowienia mechanizmu dzielenia kosztu netto obowiązku świadczenia usługi powszechnej określonego w art. 13 krajowe organy regulacyjne zapewniają publiczny dostęp do zasad dzielenia kosztów i szczegółów zastosowanego mechanizmu.	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 14 ust. 2	Zgodnie ze wspólnotowymi i krajowymi zasadami dotyczącymi poufności w interesach, krajowe organy regulacyjne zapewniają publikację rocznego sprawozdania podającego wyliczony koszt obowiązku świadczenia usługi powszechnej,	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do	-	-	-

	określającego wkład wszystkich zaangażowanych przedsiębiorstw oraz określający wszelkie korzyści rynkowe, jakie mogły przypaść przedsiębiorstwu/przedsiębiorstwom wyznaczonym do świadczenia usługi powszechnej, w przypadku istnienia i działania funduszu.	ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne			
Art. 15 ust. 1	Komisja okresowo ocenia zakres usługi powszechnej, w szczególności w celu zaproponowania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie zmian i określenia na nowo tego zakresu. Oceny przeprowadza się za pierwszym razem dwa lata po złożeniu wniosku opisanego w art. 38 ust. 1 akapit drugi, a następnie co trzy lata.	N -	-	-	-
Art. 15 ust. 2	Taką ocenę podejmuje się z uwzględnieniem zmian społecznych, ekonomicznych i technologicznych, biorąc pod uwagę, między innymi, mobilność i szybkości przesyłania danych w świetle przeważających technologii wykorzystywanych przez większość abonentów. Proces oceny podejmuje się zgodnie z Załącznikiem V. Komisja przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie odnośnie do wyników tej oceny.	N -	-	-	-
Art. 17 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby krajowe organy regulacyjne nakładały stosowne obowiązki regulacyjne na przedsiębiorstwa uznane za posiadające znaczącą pozycję rynkową na danym rynku detalicznym, zgodnie z art. 14 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej), w przypadku gdy: a) w wyniku analizy rynkowej przeprowadzonej zgodnie z art. 16 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej) krajowy organ regulacyjny ustali, że dany rynek detaliczny określony zgodnie z art. 15 tej dyrektywy nie jest skutecznie konkurencyjny; oraz b) krajowy organ regulacyjny uzna, że obowiązki	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-

	nałożone na mocy art. 9–13 dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywy o dostępie) nie doprowadziłyby do osiągnięcia celów określonych w art. 8 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej).				
Art. 17 ust. 2	Obowiązki nałożone na mocy ust. 1 opierają się na naturze zidentyfikowanego problemu i są proporcjonalne do i uzasadnione w świetle celów ustanowionych w art. 8 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej). Nałożone obowiązki mogą dotyczyć wymagania, aby określone przedsiębiorstwa nie ustanawiały nadmiernych cen, hamowały wejście na rynek lub ograniczały konkurencję w drodze ustalania drapieżnych cen, nie okazywały niezасłużonych preferencji określonym użytkownikom końcowym czy nierozsądnie łączyły usługi. Wobec takich przedsiębiorstw krajowe organy regulacyjne mogą zastosować odpowiednie środki limitowania cen detalicznych, środki kontroli poszczególnych taryf lub środki zorientowania taryf na koszty lub ceny na porównywalnych rynkach, w celu ochrony interesów użytkownika końcowego przy wspieraniu skutecznej konkurencji.	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 17 ust. 4	Krajowe organy regulacyjne zapewniają, aby w przypadku gdy przedsiębiorstwo podlega regulacjom taryf detalicznych lub innym istotnym ograniczeniom detalicznym, wprowadzono w życie konieczne i właściwe systemy ewidencji kosztów. Krajowe organy regulacyjne mogą określić format i metodologię ewidencjonowania, jakie mają być zastosowane. Zgodność z takim systemem ewidencji kosztów jest weryfikowana przez wykwalifikowany, niezależny organ. Krajowe organy regulacyjne zapewniają coroczną publikację oświadczenia o takiej zgodności.	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 17 ust. 5	Nie naruszając przepisów art. 9 ust. 2 i art. 10, krajowe organy regulacyjne nie stosują mechanizmów kontroli wymienionych w ust. 1 tego	N Niniejsza dyrektywa	-	-	-

	artykułu do rynków geograficznych lub rynków użytkowników, co do których stwierdzają, że istnieje na nich skuteczna konkurencja.	została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne			
Art. 20 ust. 1	<p>Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku wykupienia abonamentu na usługi zapewniające przyłączenie do publicznej sieci łączności lub publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej konsumenci oraz inni użytkownicy końcowi, którzy się o to zwrócą, mieli prawo do zawarcia umowy z przedsiębiorstwem lub przedsiębiorstwami zapewniającymi takie przyłączenie lub świadczącymi takie usługi. Umowa powinna w jasnej, zrozumiałej i łatwo dostępnej formie określać co najmniej:</p> <p>a) nazwę i adres przedsiębiorstwa;</p> <p>b) świadczone usługi, w tym w szczególności:</p> <ul style="list-style-type: none"> - informacje o tym, czy zapewniany jest dostęp do służb ratunkowych i informacje o miejscu przebywania osoby wykonującej połączenie oraz o wszelkich ograniczeniach w dostępie do służb ratunkowych zgodnie z art. 26, - informacje o wszelkich innych warunkach ograniczających dostęp do usług i aplikacji lub korzystania z nich, w przypadku gdy warunki takie dopuszcza prawo krajowe zgodnie z prawem wspólnotowym, - minimalne oferowane poziomy jakości usług, a mianowicie czas wstępnego przyłączenia, a w odpowiednich przypadkach także inne parametry jakości usług określone przez krajowe organy regulacyjne, - informacje dotyczące wszelkich procedur 	<p>T</p> <p>Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne</p> <p>przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne</p>	-	-	-

<p>wprowadzonych przez przedsiębiorstwo w celu pomiaru i organizacji ruchu, tak aby zapobiec osiągnięciu pojemności łącza lub jej przekroczeniu, oraz informacje o tym, jak procedury te mogą wpłynąć na jakość usług,</p> <ul style="list-style-type: none"> - rodzaje oferowanych usług serwisowych oraz usług wsparcia technicznego świadczonych klientom, a także sposoby kontaktowania się z podmiotami, które je świadczą, - wszelkie ograniczenia, które dostawca nałożył w zakresie korzystania z udostępnionych urządzeń końcowych; <p>c) w przypadku obowiązku wynikającego z art. 25 – możliwości, jakie ma abonent w kwestii umieszczania bądź nieumieszczania swoich danych osobowych w spisie abonentów, oraz dane, których to dotyczy;</p> <p>d) szczegółowe informacje o cenach i taryfach, sposoby uzyskiwania aktualnych informacji na temat wszystkich stosowanych taryf i opłat eksploatacyjnych, sposoby płatności oraz różnice w kosztach wynikające z różnych sposobów płatności;</p> <p>e) okres obowiązywania umowy oraz warunki wznowienia i zakończenia świadczenia usług i rozwiązania umowy, w tym:</p> <ul style="list-style-type: none"> - jakiegokolwiek minimalne użytkowanie lub czas trwania, wymagane do skorzystania z warunków promocyjnych, - wszelkie opłaty związane z możliwością przeniesienia numerów i innych danych identyfikacyjnych, - wszelkie opłaty należne w momencie rozwiązania umowy, w tym zwrot kosztów urządzeń końcowych; <p>f) wszelkie klauzule o rekompensacie i zwrocie</p>				
---	--	--	--	--

	<p>kosztów, które stosuje się w przypadku gdy nie został osiągnięty zakontraktowany poziom jakości;</p> <p>g) sposoby inicjowania procedur rozwiązywania sporów zgodnie z art. 34;</p> <p>h) rodzaj działań, które przedsiębiorstwo może podjąć w związku z przypadkami naruszenia bezpieczeństwa lub integralności lub z zagrożeniami i podatnością na takie zagrożenia.</p> <p>Państwa członkowskie mogą także wymagać, aby umowa zawierała wszelkie informacje, które mogą zostać dostarczone w tym celu przez właściwe organy publiczne, o wykorzystywaniu sieci i usług łączności elektronicznej do działań niezgodnych z prawem lub do rozpowszechniania szkodliwych treści oraz o sposobach ochrony bezpieczeństwa, prywatności i danych osobowych, o których mowa w art. 21 ust. 4 i które mają związek ze świadczoną usługą.</p>				
Art. 20 ust. 2	<p>Państwa członkowskie zapewniają, aby abonenci mieli prawo wycofać się bez ponoszenia kar z zawartych umów, w przypadku gdy przedsiębiorstwo świadczące sieci lub usługi łączności elektronicznej powiadomi ich o zamiarze zmiany warunków umowy. O wszelkich takich zmianach powiadamia się abonentów z odpowiednim wyprzedzeniem, nie krótszym niż jeden miesiąc, jednocześnie informując ich o przysługującym im prawie do wycofania się z ich umów bez ponoszenia kar, jeżeli nie akceptują nowych warunków. Państwa członkowskie zapewniają, aby krajowe organy regulacyjne mogły określić formę takich powiadomień.</p>	<p>T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne</p>	-	-	-
Art. 21 ust. 1	<p>Państwa członkowskie zapewniają, aby krajowe organy regulacyjne mogły nałożyć na przedsiębiorstwa udostępniające publiczne sieci</p>	<p>T Niniejszy przepis</p>	-	-	-

	<p>łączości elektronicznej lub publicznie dostępne usługi łączości elektronicznej obowiązek publikowania przejrzystych, porównywalnych, odpowiednich i aktualnych informacji na temat obowiązujących cen i taryf, wszelkich opłat związanych z rozwiązaniem umowy, a także na temat warunków dostępu do usług dostarczanych użytkownikom końcowym i konsumentom oraz standardowych warunków korzystania z tych usług, zgodnie z załącznikiem II. Informacje takie są publikowane w jasny, zrozumiały i łatwo dostępny sposób. Krajowe organy regulacyjne mogą określić dodatkowe wymogi dotyczące formy, w jakiej należy publikować te informacje.</p>	<p>dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne</p>			
Art. 21 ust. 2	<p>Krajowe organy regulacyjne zachęcają do dostarczania porównywalnych informacji, które pozwolą użytkownikom końcowym i konsumentom dokonać niezależnej oceny kosztów związanych z różnymi schematami korzystania z usług, na przykład za pomocą przewodników interaktywnych lub podobnych technik. W przypadku gdy takie udogodnienia nie są dostępne w obrocie nieodpłatnie lub za rozsądną cenę, państwa członkowskie zapewniają, aby krajowe organy regulacyjne mogły udostępniać takie przewodniki lub techniki bezpośrednio lub za pośrednictwem stron trzecich. Osoby trzecie mają prawo do bezpłatnego korzystania z informacji publikowanych przez przedsiębiorstwa udostępniające sieci łączości elektronicznej lub publicznie dostępne usługi łączości elektronicznej do celów sprzedaży lub udostępniania takich interaktywnych przewodników lub podobnych technik.</p>	<p>T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne</p>	-	-	-
Art. 21 ust. 3	<p>Państwa członkowskie zapewniają, aby krajowe organy regulacyjne mogły zobowiązać przedsiębiorstwa udostępniające publiczne sieci łączości elektronicznej lub publicznie dostępne usługi łączości elektronicznej między innymi</p>	<p>T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie</p>	-	-	-

	<p>usługi łączności elektronicznej między innymi do:</p> <p>a) dostarczania abonentom informacji o obowiązujących taryfach w odniesieniu do wszelkich numerów lub usług podlegających szczególnym warunkom cenowym; w odniesieniu do poszczególnych kategorii usług krajowe organy regulacyjne mogą wymagać, aby informacje te były udostępniane bezpośrednio przed wykonaniem połączenia;</p> <p>b) informowania abonentów w ramach usługi, na którą wykupili abonament o wszelkich zmianach dotyczących dostępu do służb ratunkowych lub informacji o miejscu przebywania osoby wykonującej połączenie;</p> <p>c) informowania abonentów o wszelkich zmianach warunków ograniczających dostęp do usług i aplikacji lub korzystania z nich, w przypadku gdy warunki takie dopuszcza prawo krajowe zgodnie z prawem wspólnotowym;</p> <p>d) dostarczania informacji dotyczących wszelkich procedur wprowadzonych przez dostawcę w celu pomiaru i organizowania ruchu, tak aby zapobiec osiągnięciu pojemności łącza lub jej przekroczeniu, a także informacji o tym, jak procedury te mogłyby wpłynąć na jakość usług;</p> <p>e) informowania abonentów o przysługującym im prawie do określenia, czy chcą, aby ich dane osobowe znalazły się w spisie abonentów, oraz o rodzajach danych, których to dotyczy, zgodnie z art. 12 dyrektywy 2002/58/WE (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej); oraz</p> <p>f) regularnego informowania abonentów niepełnosprawnych o szczegółach przeznaczonych dla nich produktów i usług.</p> <p>Krajowe organy regulacyjne mogą, jeżeli uznają</p>	<p>wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne</p>			
--	--	---	--	--	--

	to za stosowne, promować środki samo- i współregulacyjne przed nałożeniem jakiegokolwiek obowiązku.				
Art. 21 ust. 4	<p>Państwa członkowskie mogą wymagać, aby przedsiębiorstwa, o których mowa w ust. 3, w odpowiednich przypadkach nieodpłatnie rozpowszechniały informacje użyteczności publicznej wśród aktualnych i nowych abonentów za pomocą tych samych środków, jakie zwykle wykorzystują one w komunikacji z abonentami. W takim przypadku informacje te są dostarczane w znormalizowanej formie przez właściwe organy publiczne i dotyczą między innymi następujących zagadnień:</p> <p>a) najpowszechniejszych sposobów wykorzystywania usług łączności elektronicznej do działań niezgodnych z prawem lub do rozpowszechniania szkodliwych treści – zwłaszcza w przypadku gdy może to naruszać prawa i wolności innych osób – w tym przypadków naruszania praw autorskich i praw pokrewnych oraz konsekwencji prawnych tych czynów; oraz</p> <p>b) sposobów chronienia bezpieczeństwa osobistego, prywatności i danych osobowych podczas korzystania z usług łączności elektronicznej.</p>	<p>T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne</p>	-	-	-
Art. 22 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby krajowe organy regulacyjne, po uwzględnieniu stanowisk zainteresowanych stron, mogły wymagać od przedsiębiorstw świadczących publicznie dostępne sieci lub usługi łączności elektronicznej publikowania porównywalnych, odpowiednich i aktualnych informacji dla użytkowników końcowych na temat jakości swoich usług oraz na temat środków podjętych w celu zapewnienia równorzędnego dostępu do tych informacji	<p>T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne</p>	-	-	-

	niepełnosprawnym użytkownikom końcowym. Na wniosek, informacje te dostarczane są krajowemu organowi regulacyjnemu przed ich opublikowaniem.	jne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne			
Art.22 ust. 2	Aby zapewnić użytkownikom końcowym, w tym niepełnosprawnym użytkownikom końcowym, dostęp do wyczerpujących, porównywalnych, wiarygodnych i przyjaznych dla użytkownika informacji, krajowe organy regulacyjne mogą określić między innymi wymierne wskaźniki jakości usług oraz treść, formę i sposób podawania informacji przeznaczonych do opublikowania, w tym ewentualne mechanizmy certyfikacji jakości. W stosownych przypadkach można stosować wskaźniki, definicje i metody pomiaru określone w załączniku III.	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 22 ust. 3	Aby zapobiec pogorszeniu się jakości usług oraz utrudnień lub spowolnień ruchu w sieciach, państwa członkowskie zapewniają, aby krajowe organy regulacyjne mogły nałożyć na przedsiębiorstwo lub przedsiębiorstwa udostępniające publiczne sieci łączności minimalne wymogi w zakresie jakości usług. Krajowe organy regulacyjne przekazują Komisji – w odpowiednim czasie przed ustanowieniem takich wymogów – podsumowanie podstawy do działania, przewidywane wymogi i proponowany przebieg działań. Informacje te udostępniane są również Organowi Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (zwanemu dalej "BEREC"). Po zbadaniu takich informacji Komisja może zgłaszać do nich uwagi lub	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-

	wydawać zalecenia, w szczególności w celu zapewnienia, aby przewidywane wymagania nie wpływały niekorzystnie na funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Przy podejmowaniu decyzji dotyczącej wymogów krajowe organy regulacyjne uwzględniają w jak największym stopniu uwagi lub zalecenia Komisji.				
Art. 23	Państwa członkowskie przyjmują wszelkie niezbędne środki, aby zapewnić jak największą dostępność publicznie dostępnych usług telefonicznych dostarczanych za pośrednictwem publicznych sieci łączności w przypadku awarii sieci w wyniku katastrofy lub w przypadku działania siły wyższej. Państwa członkowskie zapewniają, aby przedsiębiorstwa świadczące publicznie dostępne usługi telefoniczne podejmowały wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia nieprzerwanego dostępu do służb ratunkowych.	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 23a ust. 1	Zapewnienie równoważnego dostępu i wyboru niepełnosprawnym użytkownikom końcowym 1. Państwa członkowskie umożliwiają właściwym organom krajowym określenie w stosownych przypadkach warunków, które mają spełniać przedsiębiorstwa świadczące publicznie dostępne usługi łączności elektronicznej, aby zapewnić niepełnosprawnym użytkownikom końcowym: a) dostęp do usług łączności elektronicznej równoważny dostępowi, jaki ma większość użytkowników końcowych; oraz b) korzystanie z wyboru spośród przedsiębiorstw	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo	-	-	-

	i usług dostępnych dla większości użytkowników końcowych.	telekomunikacyjnie			
Art. 23a ust. 2	Aby móc przyjąć i wprowadzić w życie szczególne ustalenia dotyczące użytkowników niepełnosprawnych, państwa członkowskie zachęcają do udostępniania urządzeń końcowych oferujących niezbędne usługi i funkcje.	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 24	Zgodnie z przepisami załącznika VI Państwa Członkowskie zapewniają współdziałanie konsumenckiego sprzętu telewizji cyfrowej określonego tamże.	T	Art. 22 pkt 8 (art. 132 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne)	a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Publiczne sieci telekomunikacyjne używane do cyfrowych transmisji radiofonicznych i telewizyjnych oraz odbiorniki cyfrowe i inne urządzenia używane do odbioru cyfrowych transmisji radiofonicznych i telewizyjnych powinny zapewniać interoperacyjność usług cyfrowych transmisji radiofonicznych i telewizyjnych, w szczególności poprzez stosowanie otwartego interfejsu programu aplikacyjnego.”, b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu: „2a. Odbiorniki cyfrowe i inne urządzenia używane do odbioru cyfrowych transmisji telewizyjnych powinny umożliwiać: 1) odbiór niekodowanych cyfrowych transmisji telewizyjnych; 2) dekodowanie za pomocą jednolitego algorytmu kodowania określonego w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 3,	-

				<p>cyfrowych transmisji telewizyjnych kodowanych.</p> <p>2b. Przepisu ust. 2a pkt 1 nie stosuje się do odbiorników cyfrowych, które są przedmiotem najmu lub użyczenia, chyba że strony umowy postanowią inaczej.”,</p> <p>c) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Minister właściwy do spraw łączności określi, w drodze rozporządzenia, wymagania techniczne i eksploatacyjne dla odbiorników cyfrowych, mając na uwadze zapewnienie ich interoperacyjności oraz ułatwienie dostępu dla osób niepełnosprawnych.”,</p> <p>d) dodaje się ust. 4 w brzmieniu: „4. Minister właściwy do spraw łączności może określić, w drodze rozporządzenia, wymagania techniczne i eksploatacyjne dla urządzeń konsumenckich służących do odbioru cyfrowych transmisji radiofonicznych, mając na uwadze efektywne wykorzystanie częstotliwości oraz zapewnienie warunków dla powszechnego odbioru programów radiofonicznych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;</p>	
Art. 25 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby abonenci publicznie dostępnych usług telefonicznych mieli prawo do figurowania w publicznie dostępnym spisie abonentów, o którym mowa w art. 5 ust. 1 lit. a), oraz aby informacje o nich zostały udostępnione dostawcom usług biura numerów lub spisu abonentów zgodnie z ust. 2.	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 25	Państwa Członkowskie zapewniają, aby wszystkie	N	-	-	-

ust. 2	przedsiębiorstwa, które przypisują numery telefoniczne abonentom, spełniały wszystkie, w granicach rozsądku, wymagania udostępnienia dla celów świadczenia publicznie dostępnych usług biura numerów i spisów abonentów ważnych informacji w uzgodnionym formacie i na uczciwych, obiektywnych, zorientowanych na koszty i niedyskryminacyjnych warunkach.	Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne			
Art. 25 ust. 3	Państwa członkowskie zapewniają wszystkim użytkownikom końcowym publicznie dostępnej usługi telefonicznej możliwość dostępu do usług biura numerów. Krajowe organy regulacyjne mogą nakładać obowiązki i warunki na przedsiębiorstwa kontrolujące dostęp użytkowników końcowych do usług biura numerów, zgodnie z przepisami art. 5 dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywa o dostępie). Takie obowiązki i warunki są obiektywne, sprawiedliwe, niedyskryminacyjne i przejrzyste.	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 25 ust. 4	Państwa członkowskie nie utrzymują żadnych ograniczeń regulacyjnych, które uniemożliwiałyby użytkownikom końcowym w jednym państwie członkowskim bezpośredni dostęp do biura numerów w innym państwie członkowskim w drodze wywołania głosowego lub wiadomości SMS oraz podejmują środki zapewniające taki dostęp zgodnie z art. 28.	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo	-	-	-

		telekomunikacy jnie			
Art. 25 ust. 5	Ust. 1–4 stosuje się z zastrzeżeniem wymogów zawartych w przepisach wspólnotowych dotyczących ochrony danych osobowych i prywatności oraz, w szczególności, art. 12 dyrektywy 2002/58/WE (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej).	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacy jne przygotowywan ą nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacy jnie	-	-	-
Art. 26 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby wszyscy użytkownicy końcowi usług, o których mowa w ust. 2, w tym także użytkownicy publicznych automatów telefonicznych, mogli kontaktować się ze służbami ratunkowymi bezpłatnie i bez konieczności użycia jakiegokolwiek środka płatniczego, za pośrednictwem jednolitego europejskiego numeru alarmowego "112" oraz za pośrednictwem jakiegokolwiek krajowego numeru alarmowego określonego przez państwa członkowskie.	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacy jne przygotowywan ą nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacy jnie	-	-	-
Art. 26 ust. 2	W porozumieniu z krajowymi organami regulacyjnymi, służbami ratunkowymi i dostawcami państwa członkowskie zapewniają, aby przedsiębiorstwa świadczące użytkownikom końcowym usługi łączności elektronicznej	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie	-	-	-

	końcowym usługi łączności elektronicznej polegające na inicjowaniu krajowych wywołań numeru lub numerów istniejących w krajowym planie numeracji telefonicznej zapewniały dostęp do służb ratunkowych.	wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne			
Art. 26 ust. 3	Państwa członkowskie zapewniają właściwe odbieranie i obsługę wywołań jednolitego europejskiego numeru alarmowego "112" w sposób najlepiej odpowiadający krajowej organizacji systemów alarmowych. Takie wywołania należy przyjmować i obsługiwać co najmniej z taką samą sprawnością i skutecznością, jak wywołania krajowych numerów alarmowych, w przypadkach gdy są one w dalszym ciągu wykorzystywane.	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 26 ust. 4	Państwa członkowskie zapewniają, aby dostęp niepełnosprawnych użytkowników końcowych do służb ratunkowych był równoważny dostępowi, który mają inni użytkownicy końcowi. Środki przyjęte w celu zapewnienia, aby niepełnosprawni użytkownicy końcowi mieli możliwość dostępu do służb ratunkowych podczas gdy podróżują do innych państw członkowskich, opierają się w jak największym stopniu na europejskich normach lub specyfikacjach opublikowanych zgodnie z przepisami art. 17 dyrektywy 2002/21/WE	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną	-	-	-

	przepisami art. 17 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa) oraz nie uniemożliwiają państwom członkowskim przyjmowania dodatkowych wymogów zmierzających do realizacji celów określonych w niniejszym artykule.	ą nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne			
Art. 26 ust. 5	Państwa członkowskie zapewniają, aby przedsiębiorstwa, których to dotyczy, bezpłatnie udostępniały informacje o lokalizacji osoby wykonującej połączenie organowi zajmującemu się wywołaniami alarmowymi niezwłocznie po dotarciu wywołania alarmowego do tego organu. Ma to zastosowanie do wszystkich wywołań jednolitego europejskiego numeru alarmowego "112". Państwa członkowskie mogą rozszerzyć ten obowiązek na wywołania krajowych numerów alarmowych. Właściwe organy regulacyjne określają kryteria dokładności i niezawodności podanych informacji o lokalizacji osoby wykonującej połączenie.	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 26 ust. 6	Państwa członkowskie zapewniają, aby obywatele byli odpowiednio informowani o istnieniu jednolitego europejskiego numeru alarmowego "112" oraz o korzystaniu z niego, w szczególności poprzez podejmowanie inicjatyw skierowanych do osób podróżujących między państwami członkowskimi.	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-

Art. 26 ust. 7	<p>W celu zapewnienia skutecznego dostępu do usług w zakresie numeru "112" w państwach członkowskich Komisja, po konsultacji z BEREC, może przyjąć techniczne środki wykonawcze. Te techniczne środki wykonawcze przyjmuje się jednak bez uszczerbku dla organizacji służb ratunkowych i nie wywierają one żadnego wpływu na tę organizację, która pozostaje w wyłącznej kompetencji państw członkowskich.</p> <p>Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 37 ust. 2.</p>	<p>nie T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne</p>	-	-	-
Art. 27 ust. 1	<p>Państwa członkowskie zapewniają, aby kod "00" był standardowym kodem dostępu międzynarodowego. Możliwe jest dokonywanie lub dalsze stosowanie specjalnych ustaleń dotyczących wywołań między miejscowościami sąsiadującymi ze sobą, między którymi przebiega granica państw członkowskich. Użytkownicy końcowi, których to dotyczy, otrzymują pełne informacje o takich ustaleniach.</p>	<p>T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne</p>	-	-	-
Art. 27 ust. 2	<p>Podmiot prawny, posiadający siedzibę we Wspólnocie i wyznaczony przez Komisję, ponosi wyłączną odpowiedzialność za zarządzanie przestrzenią numerową telefonii europejskiej (ETNS) włącznie z przydzielaniem numerów</p>	<p>T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie</p>	-	-	-

	(ETNS), włącznie z przydzielaniem numerów, oraz za promowanie jej. Komisja przyjmuje niezbędne przepisy wykonawcze.	wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne			
Art. 27 ust. 3	Państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie przedsiębiorstwa, które świadczą publicznie dostępne usługi telefoniczne pozwalające na wywołania międzynarodowe, obsługiwały wszystkie wywołania przychodzące do ETNS i wychodzące z tej przestrzeni, według stawek podobnych do stawek stosowanych w przypadku wywołań do innych państw członkowskich i z tych państw.	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 27a ust. 1	Harmonizacja numerów na użytek zharmonizowanych usług o walorze społecznym, w tym numer specjalnej linii w sprawach zaginięć dzieci Państwa członkowskie promują specjalne numery z zakresu numeracyjnego zaczynającego się na "116", określone w decyzji Komisji 2007/116/WE z dnia 15 lutego 2007 r. w sprawie rezerwacji krajowego zakresu numeracyjnego zaczynającego się na "116" na potrzeby zharmonizowanych usług	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-

	o walorze społecznym []. Państwa członkowskie zachęcają do dostarczania na swoim terytorium usług, dla których rezerwowane są te numery.	ą nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne			
Art. 27a ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają, aby niepełnosprawni użytkownicy końcowi w możliwie jak największym stopniu mieli dostęp do usług z zakresu numeracyjnego zaczynającego się na "116". Środki podejmowane w celu ułatwienia dostępu niepełnosprawnych użytkowników końcowych do takich usług podczas podróży w innych państwach członkowskich opierają się na przestrzeganiu odpowiednich norm lub specyfikacji opublikowanych zgodnie z art. 17 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa).	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 27a ust. 3	Państwa członkowskie zapewniają, aby obywatele zostali odpowiednio poinformowani o istnieniu usług z zakresu numeracyjnego zaczynającego się na "116" oraz o sposobach korzystania z tych usług, zwłaszcza poprzez inicjatywy skierowane w szczególności do osób podróżujących między państwami członkowskimi.	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 27a ust. 4	Poza środkami, które mają ogólne zastosowanie do wszystkich numerów z zakresu numeracyjnego zaczynającego się na "116" i które są podejmowane	T Niniejszy przepis	-	-	-

	zgodnie z ust. 1, 2 i 3, państwa członkowskie dokładają wszelkich starań, aby zapewnić obywatelom dostęp do specjalnej usługi telefonicznej umożliwiającej zgłaszanie przypadków zaginięcia dzieci. Linia ta jest udostępniana pod numerem "116000".	dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacy jne przygotowywan ą nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacy jne			
Art. 27a ust. 5	<p>Aby zapewnić skuteczne wdrażanie w państwach członkowskich zakresu numeracyjnego zaczynającego się na "116", a w szczególności udostępnianej pod numerem "116000" specjalnej linii umożliwiającej zgłaszanie przypadków zaginięcia dzieci, w tym dostęp niepełnosprawnych użytkowników końcowych podczas podróży w innych państwach członkowskich, Komisja – po konsultacji z BEREC – może przyjąć techniczne środki wykonawcze. Te techniczne środki wykonawcze przyjmuje się jednak bez uszczerbku dla organizacji tych służb i nie wywierają one żadnego wpływu na tę organizację, która pozostaje w wyłącznej kompetencji państw członkowskich.</p> <p>Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 37 ust. 2.</p>	N	-	-	-
Art. 28 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby – w przypadku gdy jest to technicznie i ekonomicznie wykonalne oraz z wyjątkiem	T Niniejszy przepis	-	-	-

	<p>sytuacji, gdy wywołujący abonent postanowił ze względów handlowych ograniczyć dostęp stron wywołujących z poszczególnych obszarów geograficznych – odpowiednie krajowe organy podejmowały wszelkie niezbędne kroki w celu zapewnienia, aby użytkownicy końcowi mieli możliwość:</p> <p>a) dostępu we Wspólnocie do usług wykorzystujących numery niegeograficzne oraz możliwość korzystania z takich usług; oraz</p> <p>b) dostępu, niezależnie od technologii i urządzeń wykorzystywanych przez operatora, do wszystkich numerów we Wspólnocie, również numerów uwzględnionych w krajowych planach numeracji, numerów należących do ETNS i do powszechnej międzynarodowej sieci bezpłatnych numerów telefonicznych (UIFN).</p>	<p>dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne</p>			
Art. 28 ust. 2	<p>Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy mogły wymagać od przedsiębiorstw zapewniających publiczne sieci łączności lub publicznie dostępne usługi łączności elektronicznej zablokowania w indywidualnych przypadkach dostępu do numerów lub usług, w przypadku gdy jest to uzasadnione ze względu na oszustwo lub nadużycie, oraz wymagać, aby w takich przypadkach dostawcy usług łączności elektronicznej wstrzymali dochody z odpowiednich połączeń wzajemnych lub innych usług.</p>	<p>T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne</p>	-	-	-
Art. 29 ust. 1	<p>Bez uszczerbku dla art. 10 ust. 2, państwa członkowskie zapewniają, aby krajowe organy regulacyjne mogły wymagać od wszystkich przedsiębiorstw, będących dostawcami</p>	<p>T Niniejszy przepis dyrektywy</p>	-	-	-

	publicznie dostępnych usług telefonicznych lub dostępu do publicznych sieci łączności, udostępnienia całości lub części usług dodatkowych wymienionych w części B załącznika I, z zastrzeżeniem technicznej wykonalności i opłacalności ekonomicznej, jak również całości lub części usług dodatkowych wymienionych w części A załącznika I.	zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne			
Art. 29 ust. 2	Państwo Członkowskie może zdecydować o zaniechaniu realizacji ust. 1 na całym lub na części swojego terytorium, jeśli uważa, po wzięciu pod uwagę stanowisk zainteresowanych stron, że istnieje wystarczający dostęp do tych dodatkowych usług.	N -	-	-	-
Art. 30 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby wszyscy abonenci posiadający numery należące do krajowego planu numeracji telefonicznej mogli na swój wniosek zachować dotychczasowy numer lub dotychczasowe numery niezależnie od tego, które przedsiębiorstwo świadczy usługę, zgodnie z przepisami części C załącznika I.	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 30 ust. 2	Krajowe organy regulacyjne zapewniają, aby ceny ustalane przez operatorów lub dostawców usług związane z przenoszeniem numerów były zorientowane na koszty oraz aby bezpośrednie obciążenia abonentów, jeśli takie są, nie	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie	-	-	-

	obciążenia abonentów, jeśli takie są, nie zniechęcały abonentów do zmiany dostawcy usług.	wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne			
Art. 30 ust. 3	Krajowe organy regulacyjne nie narzucają taryf detalicznych za przenoszenie numerów w sposób, który zakłócałby konkurencję, na przykład przez ustanawianie szczególnych lub wspólnych taryf detalicznych.	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 30 ust. 4	Przenoszenie numerów, a następnie ich aktywacja przeprowadzane są w jak najkrótszym czasie. W każdym przypadku abonenci, którzy zawarli umowę w sprawie przeniesienia numeru do nowego przedsiębiorstwa, mają aktywowany numer w ciągu jednego dnia roboczego. Bez uszczerbku dla akapitu pierwszego właściwe organy krajowe mogą ustanowić ogólne zasady procesu przenoszenia numerów, uwzględniając krajowe przepisy o umowach, możliwości techniczne oraz potrzebę zachowania ciągłości	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną	-	-	-

	<p>usług świadczonych abonentowi. W każdym przypadku brak usługi w trakcie procesu przenoszenia nie przekracza jednego dnia roboczego. Właściwe organy krajowe uwzględniają także w razie potrzeby środki zapewniające ochronę abonentów w trakcie przenoszenia numeru oraz zapewniają, aby ich numery nie były przenoszone do innego dostawcy usług wbrew ich woli.</p> <p>Państwa członkowskie zapewniają, aby przewidziane zostało nakładanie na przedsiębiorstwa odpowiednich kar, w tym obowiązek wypłaty abonentom rekompensaty w przypadku opóźnień w przenoszeniu numerów lub nadużyć w tym zakresie, spowodowanych przez te przedsiębiorstwa lub w ich imieniu.</p>	<p>ą nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne</p>			
Art. 30 ust. 5	<p>Państwa członkowskie zapewniają, aby umowy zawierane między konsumentami a przedsiębiorstwami świadczącymi usługi łączności elektronicznej nie wprowadzały początkowego okresu zobowiązania przekraczającego 24 miesiące. Państwa członkowskie zapewniają również, aby przedsiębiorstwa oferowały użytkownikom możliwość podpisania umowy na okres nieprzekraczający 12 miesięcy.</p>	<p>T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne</p>	-	-	-
Art. 30 ust. 6	<p>Bez uszczerbku dla jakiegokolwiek minimalnego okresu obowiązywania umowy państwa członkowskie zapewniają, aby warunki i procedury rozwiązania umowy nie zniechęcały do zmiany dostawców usług</p>	<p>T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie</p>	-	-	-

	do zmiany dostawców usług.	wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne			
Art. 31 ust. 1	<p>Państwa członkowskie mogą nakładać uzasadnione obowiązki transmisji obowiązkowej związane z nadawaniem określonych kanałów radiowych i telewizyjnych oraz usług uzupełniających, zwłaszcza usług ułatwiających odpowiedni dostęp niepełnosprawnym użytkownikom końcowym, na przedsiębiorstwa, które podlegają ich jurysdykcji i zapewniają sieci łączności elektronicznej wykorzystywane do rozpowszechniania wśród ogółu obywateli kanałów radiowych lub telewizyjnych, w przypadku gdy dla znacznej liczby użytkowników końcowych takie sieci są głównym sposobem odbierania kanałów radiowych i telewizyjnych. Takie obowiązki nakłada się jedynie wtedy, gdy są one niezbędne do realizacji celów leżących w interesie ogólnym, wyraźnie określonych przez każde państwo członkowskie; obowiązki te są proporcjonalne i przejrzyste.</p> <p>Obowiązki, o których mowa w pierwszym akapicie, podlegają przeglądowi przeprowadzanemu przez państwa członkowskie najpóźniej w ciągu roku od dnia 25 maja 2011 r., z wyjątkiem przypadków, w których państwa członkowskie przeprowadziły taki przegląd w ciągu dwóch poprzednich lat.</p>	T	Art. 20 pkt 3 i 4 (art. 43 i 43a ustawy z 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji) oraz art. 28	3) art. 43 otrzymuje brzmienie: „Art. 43. 1. Podmiot rozprowadzający program w sieci telekomunikacyjnej, z wyłączeniem podmiotu rozprowadzającego program w sposób cyfrowy drogą rozświeczną naziemną w multipleksie, jest obowiązany do rozprowadzania programów „Telewizja Polska I”, „Telewizja Polska II” i jednego programu regionalnego rozpowszechnianego przez Telewizję Polską S.A. oraz programów rozpowszechnianych w dniu wejścia w życie ustawy z dnia ... o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej (Dz. U. Nr ..., poz. ...) na podstawie koncesji na rozpowszechnianie tych programów w sposób analogowy drogą rozświeczną naziemną przez Telewizję Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizję Puls Sp. z o.o. W przypadku podmiotu rozprowadzającego programy w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozświecznego naziemnego lub rozświecznego satelitarnego obowiązek rozprowadzania programu regionalnego dotyczy programu regionalnego właściwego dla danego obszaru. 2. Nadawca, który rozpowszechnia program, wymieniony w ust. 1, nie może odmówić podmiotowi rozprowadzającemu program w sieci telekomunikacyjnej, o której mowa w ust. 1, zgody na rozprowadzanie tego programu, ani też nie może	-

	<p>Państwa członkowskie regularnie dokonują przeglądu obowiązków transmisyjnej obowiązkowej.</p>			<p>uzależnić udzielenia takiej zgody od uiszczenia jakiegokolwiek wynagrodzenia, w tym w szczególności z tytułu udzielenia licencji za korzystanie z nadania.</p> <p>3. Przewodniczący Krajowej Rady przeprowadza ocenę realizacji obowiązku, o którym mowa w ust. 1, nie rzadziej niż raz na dwa lata, kierując się interesem społecznym w zakresie dostarczania informacji, udostępniania dóbr kultury i sztuki, ułatwiania korzystania z oświaty, sportu i dorobku nauki i upowszechniania edukacji obywatelskiej.</p> <p>4. Wyniki oceny Przewodniczący Krajowej Rady przedstawia ministrowi właściwemu do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, który podejmuje działania konieczne dla zapewnienia by obowiązki, o których mowa w ust. 1, były proporcjonalne i przejrzyste oraz nakładane jedynie wtedy, gdy jest to niezbędne do realizacji celów określonych w ust. 3.”;</p> <p>4) po art. 43 dodaje się art. 43a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 43a. 1. Nadawca, który rozpowszechnia program, wymieniony w art. 43 ust. 1, jest obowiązany do nieodpłatnego udostępniania tego programu na wniosek podmiotu, o którym mowa w art. 43 ust. 1, rozprawdzającego program, w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku.</p> <p>2. Jeżeli nadawca nie wykonał obowiązku polegającego na nieodpłatnym udostępnieniu programu, Przewodniczący Krajowej Rady, na wniosek podmiotu, o którym mowa w art. 43 ust. 1, rozprawdzającego program, wzywa nadawcę do udostępnienia tego programu temu podmiotowi, w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania.</p> <p>3. Podmiot, o którym mowa w art. 43 ust. 1, rozprawdzający program, obowiązany jest:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) rozprawdzać i oferować program, który został mu 	
--	--	--	--	---	--

				<p>nieodpłatnie udostępniony;</p> <p>2) umieszczać w swojej ofercie informację, że program ten jest przeznaczony do powszechnego i nieodpłatnego odbioru również w sposób cyfrowy drogą rozświeczką naziemną.”;</p> <p>Art. 28. Pierwszą ocenę realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 43 ust. 4 ustawy, o której mowa w art. 21, Przewodniczący Krajowej Rady przeprowadza najpóźniej do dnia 31 grudnia 2011 r.</p>	
Art. 31 ust. 2	Ani ust. 1 niniejszego artykułu, ani art. 3 ust. 2 dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywa o dostępie) nie naruszają zdolności Państw Członkowskich do ustalania właściwego wynagrodzenia, jeśli takie się określa, odnośnie do środków podejmowanych, zgodnie z niniejszym artykułem, jednocześnie zapewniając, że w podobnych okolicznościach przedsiębiorstwa zapewniające sieci łączności elektronicznej są traktowane niedyskryminacyjnie.	T	Art. 20 pkt 4 i 5 (art. 43 i 43a ustawy z 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji) i art. 26	<p>4) art. 43 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 43. Operator sieci kablowej oraz podmiot rozprowadzający program drogą rozświeczką satelitarną obowiązani są do rozprowadzania programów, o których mowa w art. 5 ustawy z dnia ... o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej (Dz. U. z ...).</p> <p>2. Nadawca programu, o którym mowa w ust. 1 nie może odmówić operatorowi sieci kablowej oraz podmiotowi rozprowadzającemu program drogą rozświeczką satelitarną zgody na rozprowadzanie tego programu, ani też nie może uzależnić udzielenia takiej zgody od uiszczenia jakiegokolwiek wynagrodzenia, w tym w szczególności z tytułu udzielenia licencji za korzystanie z nadania.</p> <p>3. Przewodniczący Krajowej Rady przeprowadza ocenę realizacji obowiązku, o którym mowa w ust. 1, nie rzadziej niż raz na dwa lata, kierując się interesem społecznym, w zakresie dostarczania informacji, udostępniania dóbr kultury i sztuki, ułatwiania korzystania z oświaty, sportu i dorobku nauki i upowszechniania edukacji obywatelskiej.</p> <p>4. Wyniki oceny, o której mowa w ust. 4,</p>	-

			<p>Przewodniczący Krajowej Rady przedstawia ministrowi właściwemu do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, który na ich podstawie opracowuje propozycje działań legislacyjnych.”</p> <p>5) po art. 43 dodaje się art. 43a w brzmieniu: „Art. 43a. 1. Nadawca, który rozpowszechnia program o którym mowa w art. 4 ustawy z dnia ... o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej (Dz. U. z ...) jest obowiązany do nieodpłatnego udostępniania tego programu na wniosek operatora sieci kablowej lub podmiotu rozprowadzającego program drogą rozsiewczą satelitarną z wykorzystaniem systemów dostępu warunkowego albo w sposób cyfrowy rozsiewczy naziemny w multipleksie w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku. 2. Jeżeli nadawca nie wykonał obowiązku, o którym mowa w ust. 1, Przewodniczący Krajowej Rady wzywa go do udostępnienia operatorowi sieci kablowej lub podmiotowi rozprowadzającemu program drogą rozsiewczą satelitarną z wykorzystaniem systemów dostępu warunkowego albo w sposób cyfrowy rozsiewczy naziemny w multipleksie, w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania. 3. Operator oraz podmiot, o którym mowa w ust. 1, obowiązany jest: 1) rozprowadzać program, który został mu udostępniony; 2) oferować program, który został mu nieodpłatnie udostępniony; 3) umieszczać w swojej ofercie informację, że program ten jest przeznaczony do powszechnego i nieodpłatnego odbioru.”;</p> <p>Art. 26. Pierwszą ocenę realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 43 ust. 3 ustawy wymienionej w art. 20 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, Przewodniczący KRRiT przeprowadza najpóźniej</p>	
--	--	--	--	--

				do dnia 31 grudnia 2011 r.	
Art. 32	Państwa Członkowskie mogą zdecydować o publicznym udostępnieniu dodatkowych usług, oprócz usług mieszczących się w zakresie obowiązku świadczenia usługi powszechnej określonych w rozdziale II, na swoim własnym terytorium, ale, w takich okolicznościach, nie wolno nakładać żadnych mechanizmów kompensacyjnych dotyczących konkretnych przedsiębiorstw.	N Niniejsza dyrektywa została wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 33 ust. 1	Państwa członkowskie we właściwym stopniu zapewniają, aby krajowe organy regulacyjne brały pod uwagę stanowiska użytkowników końcowych i konsumentów (w tym, w szczególności, niepełnosprawnych konsumentów), wytwórców oraz przedsiębiorstw, które zapewniają sieci lub usługi łączności elektronicznej, w kwestiach związanych ze wszystkimi prawami użytkowników końcowych i konsumentów, dotyczącymi publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej, w szczególności w przypadkach, gdy mają one znaczący wpływ na rynek. Państwa członkowskie zapewniają w szczególności, aby krajowe organy regulacyjne ustanowiły mechanizm konsultacji zapewniający, aby ich decyzje w kwestiach związanych z prawami użytkowników końcowych i konsumentów, dotyczącymi publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej, należycie uwzględniały interesy konsumentów w dziedzinie łączności elektronicznej.	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożony do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 33 ust. 2	Gdzie stosowne, zainteresowane strony mogą opracować, pod przewodnictwem krajowych organów regulacyjnych, mechanizmy dotyczące	T Niniejszy przepis	-	-	-

	konsumentów, grup użytkowników i usługodawców, mające na celu poprawę ogólnej jakości świadczenia usług w drodze, między innymi, opracowania i monitorowania kodeksów postępowania i norm działania.	dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne			
Art. 33 ust. 3	Bez uszczerbku dla przepisów krajowych zgodnych z prawem Wspólnoty oraz promujących cele związane z polityką kulturalną i medialną, takie jak różnorodność kulturowa i językowa oraz pluralizm mediów, krajowe organy regulacyjne i inne odpowiednie organy mogą promować współpracę między przedsiębiorstwami udostępniającymi sieci lub usługi łączności elektronicznej a sektorami zainteresowanymi promowaniem zgodnych z prawem treści w sieciach i usługach łączności elektronicznej. Taka współpraca może obejmować również koordynowanie informacji użyteczności publicznej, które mają zostać udostępnione zgodnie z art. 21 ust. 4 i art. 20 ust. 1 akapit drugi.	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Art. 34 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby udostępnione zostały przejrzyste, niedyskryminacyjne, proste i niedrogie pozasądowe procedury rozstrzygania nierozwiązanych sporów między konsumentami a przedsiębiorstwami udostępniającymi sieci lub usługi łączności elektronicznej, powstałych w zakresie stosowania	T Niniejszy przepis dyrektywy zostanie wdrożona do ustawy z dnia	-	-	-

	niniejszej dyrektywy i związanych z warunkami lub wykonaniem umów dotyczących udostępniania tych sieci lub usług. Państwa członkowskie przyjmują środki w celu zapewnienia, aby takie procedury umożliwiały sprawiedliwe i szybkie rozstrzygnięcie sporów, oraz mogą, w przypadku gdy istnieją ku temu podstawy, przyjąć system zwrotu kosztów lub system rekompensat. Takie procedury umożliwiają bezstronne rozwiązywanie sporów i nie pozbawiają konsumenta ochrony prawnej zapewnianej przez prawo krajowe. Państwa członkowskie mogą rozszerzyć te obowiązki tak, aby objęły spory dotyczące innych użytkowników końcowych.	16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne			
Art. 34 ust. 2	Państwa Członkowskie zapewniają, aby ich prawodawstwo nie utrudniało powstania biur skarg i zażaleń i zapewnienia usług on-line na odpowiednim poziomie terytorialnym, umożliwiającym konsumentom i użytkownikom końcowym dostęp do rozwiązywania sporów.	N -	-	-	-
Art. 34 ust. 3	W przypadku gdy taki spór dotyczy Stron z innych Państw Członkowskich, Państwa Członkowskie koordynują wysiłki w celu spowodowania rozwiązania sporu.	N -	-	-	-
Art. 34 ust. 4	Niniejszy artykuł nie narusza krajowych procedur sądowych.	N -	-	-	-
Art. 35	Komisja przyjmuje środki mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy oraz niezbędne do dostosowania załączników I, II, III oraz VI do rozwoju techniki lub zmian popytu na rynku, działając zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 37 ust. 2.	N -	-	-	-
Art. 36 ust. 1	Krajowe organy regulacyjne powiadamiają Komisję najpóźniej do dnia wniosku określonego w art. 38 ust. 1 akapit drugi, oraz niezwłocznie w przypadku zmian w okresie późniejszym, o nazwach przedsiębiorstw mających obowiązek świadczenia usług powszechnie dostępnych na mocy art. 8 ust.	N -	-	-	-

	1. Komisja udostępnia tę informację w łatwo przystępnej formie i przesyła ją do Komitetu ds. Łączności określonego w art. 37.				
Art. 36 ust. 2	Krajowe organy regulacyjne powiadamiają Komisję o obowiązku świadczenia usługi powszechnej nałożonym na przedsiębiorstwa wyznaczone jako mające obowiązek świadczenia usługi powszechnej. Komisja jest niezwłocznie powiadamiana o wszelkich zmianach, które mają wpływ na te obowiązki lub na przedsiębiorstwa, których dotyczą przepisy niniejszej dyrektywy.	N -	-	-	-
Art. 36 ust. 3	Komisja dokonuje okresowych ocen funkcjonowania niniejszej dyrektywy oraz składa sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, za pierwszym razem nie później niż trzy lata po dacie wniosku określonego w art. 38 ust. 1 akapit drugi. W tym celu Państwa Członkowskie i krajowe organy regulacyjne dostarczają Komisji koniecznych informacji.	N -	-	-	-
Art. 37 ust. 1	Komisja wspierana jest przez Komitet ds. Łączności ustanowiony na mocy art. 22 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej).	N -	-	-	-
Art. 37 ust. 2	W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.	N -	-	-	-
Art. 38 ust. 1	Państwa Członkowskie przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 24 lipca 2003 r. O przyjętych przepisach Państwa Członkowskie powiadomią Komisję. Państwa Członkowskie stosują powyższe środki, począwszy od dnia 25 lipca 2003 r.	N -	-	-	-
Art. 38	Przyjmując powyższe przepisy, Państwa	N	-	-	-

ust. 2	Członkowskie zapewnią, by zawierały one odniesienie do niniejszej dyrektywy lub by odniesienie to towarzyszyło ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.	-			
Art. 38 ust. 3	Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą oraz wszelkich zmian w tych przepisach.	N -	-	-	-
Art. 39	Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej publikacji w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.	N -	-	-	-
Art. 40	Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.	N -	-	-	-
Załącznik I	OPIS USŁUG DODATKOWYCH I USŁUG, O KTÓRYCH MOWA W ART. 10 (KONTROLA WYDATKÓW), W ART. 29 (USŁUGI DODATKOWE) I W ART. 30 (UŁATWIENIE ZMIANY DOSTAWCY)	T Niniejszy załącznik do dyrektywy zostanie wdrożony do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Załącznik II	INFORMACJA, JAKA MA BYĆ PUBLIKOWANA ZGODNIE Z ART. 21 (PRZEJRZYSTOŚĆ I PUBLIKOWANIE INFORMACJI)	T Niniejszy załącznik do dyrektywy zostanie wdrożony do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r.	-	-	-

		– Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne			
Załącznik III	PARAMETRY JAKOŚCI USŁUGI	T Niniejszy załącznik do dyrektywy zostanie wdrożony do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne przygotowywaną nowelizacją ustawy – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Załącznik IV	OBLICZANIE KOSZTU NETTO OBOWIĄZKU ŚWIADCZENIA USŁUGI POWSZECHNEJ, JEŚLI TAKI KOSZT WYSTĘPUJE, ORAZ USTANAWIANIE WSZELKICH MECHANIZMÓW ODZYSKIWANIA LUB DZIELENIA KOSZTÓW ZGODNIE Z ART. 12-13	N Niniejsza dyrektywa została wdrożony do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne	-	-	-
Załącznik V	PROCES OCENIANIA ZAKRESU USŁUGI POWSZECHNEJ ZGODNIE Z ART. 15	N -	-	-	-
Załącznik VI	ZAŁĄCZNIK VI	T	Art. 21 pkt 8 (art. 132)	a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Publiczne sieci telekomunikacyjne używane do cyfrowych transmisji radiofonicznych i	

	<p>WSPÓLDZIAŁANIE KONSUMENCKIEGO SPRZĘTU CYFROWEGO, O KTÓRYM MOWA W ART. 24</p> <p>1. <i>Ujednolicony algorytm kodowania i odbiór „free-to-air”</i></p> <p>Wszelki sprzęt konsumencki przeznaczony do odbioru tradycyjnego cyfrowego sygnału telewizyjnego (tzn. transmisji naziemnej, kablowej lub satelitarnej przeznaczonej w pierwszej kolejności do odbioru stacjonarnego, takiej jak DVB-T, DVB-C lub DVB-S), przeznaczony na sprzedaż lub do wynajęcia czy w inny sposób udostępniony na obszarze Wspólnoty, zdolny do dekodowania cyfrowych sygnałów telewizyjnych, powinien:</p> <p>— umożliwiać dekodowanie takiego sygnału zgodnie z jednolitym europejskim algorytmem kodowania zalecanym przez uznaną organizację europejską do spraw norm; obecnie jest nią ETSI,</p> <p>— wyświetlać sygnały transmitowane bez kodowania, pod warunkiem że w przypadku gdy taki sprzęt jest wypożyczony, osoba wypożyczająca podporządkowuje się odnośnej umowie o wypożyczeniu.</p> <p>2. <i>Interoperacyjność analogowych i cyfrowych odbiorników telewizyjnych</i></p> <p>Każdy analogowy odbiornik telewizyjny ze zintegrowanym ekranem o przekątnej obrazu większej niż 42 cm wprowadzany na rynek do</p>		<p>(art. 132 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne)</p>	<p>telewizyjnych oraz odbiorniki cyfrowe i inne urządzenia używane do odbioru cyfrowych transmisji radiofonicznych i telewizyjnych powinny zapewniać interoperacyjność usług cyfrowych transmisji radiofonicznych i telewizyjnych, w szczególności poprzez stosowanie otwartego interfejsu programu aplikacyjnego.”,</p> <p>b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:</p> <p>„2a. Odbiorniki cyfrowe i inne urządzenia używane do odbioru cyfrowych transmisji telewizyjnych powinny umożliwiać:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) odbiór niekodowanych cyfrowych transmisji telewizyjnych; 2) dekodowanie za pomocą jednolitego algorytmu kodowania określonego w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 3, cyfrowych transmisji telewizyjnych kodowanych. <p>2b. Przepisu ust. 2a pkt 1 nie stosuje się do odbiorników cyfrowych, które są przedmiotem najmu lub użyczenia, chyba że strony umowy postanowią inaczej.”,</p> <p>c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3. Minister właściwy do spraw łączności określi, w drodze rozporządzenia, wymagania techniczne i eksploatacyjne dla odbiorników cyfrowych, mając na uwadze zapewnienie ich interoperacyjności oraz ułatwienie dostępu dla osób niepełnosprawnych.”,</p> <p>d) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:</p> <p>„4. Minister właściwy do spraw łączności może określić, w drodze rozporządzenia, wymagania techniczne i eksploatacyjne dla urządzeń konsumenckich służących do odbioru cyfrowych transmisji radiofonicznych, mając na uwadze efektywne wykorzystanie częstotliwości oraz zapewnienie warunków dla powszechnego odbioru programów radiofonicznych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;</p>	
--	---	--	--	---	--

	<p>sprzedaży lub na wynajem na obszarze Wspólnoty ma być wyposażony w co najmniej jedno gniazdo interfejsu otwartego, zgodnie z normą określoną przez uznaną europejską organizację normalizacyjną, np. jak podano w normie CENELEC EN 50 049-1:1997, pozwalające na proste przyłączenie urządzeń peryferyjnych, w szczególności dodatkowych dekodów i odbiorników cyfrowych.</p> <p>Każdy cyfrowy odbiornik telewizyjny ze zintegrowanym ekranem o przekątnej obrazu większej niż 30 cm, który wprowadza się na rynek do sprzedaży lub na wynajem na terenie Wspólnoty, ma być wyposażony w co najmniej jedno gniazdo interfejsu otwartego (znormalizowany przez standard lub zgodny ze standardem przyjętym przez uznaną europejską organizację normalizacyjną, lub zgodny ze specyfikacją przemysłową), np. ujednolicone złącze interfejsu DBV, pozwalające na proste przyłączenie urządzeń peryferyjnych i zdolne przesyłać wszystkie składniki cyfrowego sygnału telewizyjnego, łącznie z informacją związaną z usługami interaktywnymi i dostępnymi warunkowo.</p>				
POZOSTAŁE PRZEPISY PROJEKTU					
Jedn. red.	Treść przepisu projektu krajowego	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu			
Art. 1	<p>Art.1. Ustawa określa:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) sposób wdrożenia naziemnej telewizji cyfrowej; 2) zasady wyłonienia operatora multipleksu I i operatora multipleksu II; 3) obowiązki operatora multipleksu I i operatora multipleksu II; 4) obowiązki nadawców: Telewizji Polskiej S.A, Telewizji Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizji Puls Sp. z o.o., 	Określenie zakresu regulacji.			

	rozpowszechniających w dniu wejścia w życie ustawy program telewizyjny w sposób analogowy drogą rozszewczą naziemną, oraz ministra właściwego do spraw łączności, w zakresie kampanii informacyjnej o telewizji cyfrowej.	
Art. 2	<p>Art. 2. Ilekroć w ustawie jest mowa o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) multipleksie – należy przez to rozumieć multipleks w rozumieniu art. 2 pkt 20a ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.¹⁾); 2) nadawcy – należy przez to rozumieć nadawcę w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2531, z późn. zm.²⁾); 3) odbiorniku cyfrowym – należy przez to rozumieć odbiornik cyfrowy w rozumieniu art. 2 pkt 23a ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne; 4) okresie przejściowym – należy przez to rozumieć okres wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej w celu równoczesnego rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób analogowy i cyfrowy drogą rozszewczą naziemną; 5) operatorze multipleksu – należy przez to rozumieć operatora multipleksu w rozumieniu art. 2 pkt 23b ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne; 6) operatorze sieci nadawczej – należy przez to rozumieć operatora sieci nadawczej w rozumieniu art. 2 pkt 23c ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne; 7) sygnale multipleksu – należy przez to rozumieć sygnał multipleksu w rozumieniu art. 2 pkt 38a ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne; 8) użytkownikowi – należy przez to rozumieć osobę, która posiada odbiornik cyfrowy w stanie umożliwiającym natychmiastowy odbiór programu telewizyjnego. 	Zdefiniowanie pojęć używanych na gruncie ustawy.

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 163, poz. 1362 i Nr 267, poz. 2258, z 2006 r. Nr 12, poz. 66, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 170, poz. 1217, Nr 220, poz. 1600, Nr 235, poz. 1700 i Nr 249, poz. 1834, z 2007 r. Nr 23, poz. 137, Nr 50, poz. 331 i Nr 82, poz. 556, z 2008 r. Nr 17, poz. 101 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 11, poz. 59, Nr 18, poz. 97 i Nr 85, poz. 716 oraz z 2010 r. Nr 81, poz. 530, Nr 86, poz. 554, Nr 106, poz. 675, Nr 182, poz. 1228, Nr 219, poz. 1443, Nr 229, poz. 1499 i Nr 238, poz. 1578.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 91, poz. 874 i Nr 204, poz. 2092, z 2005 r. Nr 17, poz. 141, Nr 85, poz. 728 i Nr 267, poz. 2258, z 2006 r. Nr 83, poz. 574, Nr 133, poz. 935 i Nr 218, poz. 1592, z 2007 r. Nr 61, poz. 411, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 115, poz. 965 i Nr 201, poz. 1540 oraz z 2010 r. Nr 28, poz. 146, Nr 127, poz. 857, Nr 152, poz. 1023 i Nr 182, poz. 1228.

Art. 3	<p>Art. 3. 1. Wdrożenie naziemnej telewizji cyfrowej polega na:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) równoczesnym rozpowszechnianiu, w okresie przejściowym, programów telewizyjnych w sposób analogowy i cyfrowy drogą rozsywczą naziemną; 2) zakończeniu rozpowszechniania programów telewizyjnych w sposób analogowy drogą rozsywczą naziemną przez nadawców, o których mowa w art. 4 ust. 1. <p>2. Wdrożenia naziemnej telewizji cyfrowej dokonuje się na poszczególnych obszarach terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zwanym dalej „terytorium RP”, zgodnie z terminami określonymi przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwanego dalej „Prezesem UKE”, nie później niż do dnia 31 lipca 2013 r.</p>	Określenie sposobu wdrożenia naziemnej telewizji cyfrowej.
Art. 4	<p>Art. 4. 1. Telewizja Polska S.A. rozpowszechniająca w dniu wejścia w życie ustawy, w sposób analogowy drogą rozsywczą naziemną, programy telewizyjne: „Telewizja Polska I”, „Telewizja Polska II” oraz regionalne programy telewizyjne, a także Telewizja Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizja Puls Sp. z o.o. rozpowszechniające w dniu wejścia w życie ustawy programy telewizyjne na podstawie koncesji na rozpowszechnianie tych programów w sposób analogowy drogą rozsywczą naziemną, są obowiązani zaprzestać wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej do tego wykorzystywanych, do dnia 31 lipca 2013 r., z zastrzeżeniem ust. 2.</p> <p>2. Nadawca rozpowszechniający w dniu wejścia w życie ustawy program, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany zaprzestać wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej do tego wykorzystywanych, na poszczególnych obszarach terytorium RP, przed dniem 31 lipca 2013 r., jeżeli termin taki został określony przez Prezesa UKE.</p> <p>3. Prezes UKE w przypadku zmiany terminu rozpoczęcia i zakończenia okresu przejściowego na poszczególnych obszarach terytorium RP, o którym mowa w art. 3 ust. 2, niezwłocznie informuje o zmianach ministra właściwego do spraw łączności.</p> <p>4. Minister właściwy do spraw łączności oraz Prezes UKE zamieszczają w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej odpowiednio urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw łączności oraz Urzędu Komunikacji Elektronicznej informacje o terminach, o których mowa w art. 3 ust. 2 i 3, oraz obszarach terytorium RP, na których nadawca rozpowszechniający program telewizyjny w sposób analogowy drogą rozsywczą naziemną, ma zaprzestać wykorzystywania częstotliwości w</p>	Określenie terminu zakończenia nadawania analogowego oraz sposobu informowania o tych terminach.

	służbie radiodifuzyjnej do tego wykorzystywanych.	
Art. 5	Art. 5. Nadawanie przez nadawcę programu telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną, który uprzednio był nadawany przez tego nadawcę w sposób analogowy drogą rozsiewczą naziemną, nie stanowi odrębnego pola eksploatacji w rozumieniu art. 50 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631, z późn. zm. ³⁾).	Określenie nowej sytuacji prawnej związanej z konwersją technologii analogowej w cyfrową w zakresie programu telewizyjnego, będącego przedmiotem praw autorskich i pokrewnych.
Art. 6	<p>Art. 6. 1. Przedsiębiorca, którego działalność polega na sprzedaży odbiorników cyfrowych, może dokonać sprzedaży odbiornika cyfrowego niespełniającego wymagań technicznych i eksploatacyjnych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 132 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, jedynie w przypadku poinformowania o tym fakcie nabywcy:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) na piśmie, najpóźniej w chwili zawarcia umowy i uzyskaniu od nabywcy potwierdzenia zapoznania się z tą informacją, z zastrzeżeniem pkt 2; 2) w przypadku umów sprzedaży zawieranych przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość – przy użyciu środka porozumiewania się na odległość, najpóźniej w chwili złożenia nabywcy propozycji zawarcia umowy i uzyskaniu od nabywcy potwierdzenia zapoznania się z tą informacją. <p>2. Przedsiębiorca, którego działalność polega na sprzedaży odbiorników cyfrowych, jest obowiązany umieścić informację w miejscu widocznym i łatwo dostępnym dla potencjalnego nabywcy o treści: „Jedynie odbiorniki cyfrowe zgodne z wymaganiami określonymi w przepisach dotyczących wymagań technicznych i eksploatacyjnych dla urządzeń konsumenckich służących do odbioru cyfrowych naziemnych transmisji telewizyjnych umożliwiają odbiór naziemnej telewizji cyfrowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej”.</p> <p>3. Obowiązki określone w ust. 1 i 2, wygasają z dniem 31 lipca 2014 r.</p> <p>4. Potwierdzenie, o którym mowa w ust. 1, następuje poprzez złożenie przez nabywcę oświadczenia zawierającego jego imię i nazwisko. Oświadczenie jest składane:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 – na piśmie; 2) w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 – przy użyciu 	Określenie zasad sprzedaży odbiorników cyfrowych, które służą do odbioru naziemnej telewizji cyfrowe, tak aby uwzględnić wysoki poziom ochrony praw konsumenta.

³⁾Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 121, poz. 843, z 2007 r. Nr 99, poz. 662 i Nr 181, poz. 1293, z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 oraz z 2010 r. Nr 152, poz. 1016.

	<p>środka porozumiewania się na odległość w sposób zapewniający identyfikację osoby składającej oświadczenie.</p> <p>5. Przedsiębiorca, którego działalność polega na sprzedaży odbiorników cyfrowych, jest obowiązany przechowywać oświadczenie, o którym mowa w ust. 4, przez okres 2 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym zostało złożone.</p>	
Art. 7	<p>Art. 7. 1. Telewizja Polska S.A., na podstawie wydanej przez Prezesa UKE rezerwacji częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej na cele rozpowszechniania lub rozprowadzania programów telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną, ustalonych w planie zagospodarowania częstotliwości dla multipleksu I na podstawie art. 112 ust. 2 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, wraz z nadawcami programów telewizyjnych, którzy uzyskali koncesje na rozpowszechnianie programów w multipleksie I, są operatorem multipleksu I.</p> <p>2. Telewizja Polska S.A. rozpowszechnia w multipleksie I programy telewizyjne „Telewizja Polska I”, „Telewizja Polska II” oraz program regionalny na podstawie rezerwacji częstotliwości, o której mowa w ust. 1, do dnia pokrycia sygnałem tych programów terytorium RP, na którym zamieszkuje co najmniej 95 % ludności przy wykorzystaniu częstotliwości ustalonych w planie zagospodarowania częstotliwości dla multipleksu III na podstawie art. 112 ust. 2 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, jednak nie później niż do dnia 27 kwietnia 2014 r.</p> <p>3. Przewodniczący KRRiT, w terminie do dnia 31 grudnia 2012 r., ogłasza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” informacje o możliwościach uzyskania koncesji na rozpowszechnianie programów telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną z wykorzystaniem częstotliwości ustalonych w planie zagospodarowania częstotliwości dla multipleksu I, które wykorzystywane będą w tym multipleksie po terminie, o którym mowa w ust. 2.</p> <p>4. Ogłaszając informację, o której mowa w ust. 3, Przewodniczący KRRiT bierze pod uwagę w szczególności konieczność zapewnienia różnorodności programowej w ofercie programów telewizyjnych rozpowszechnianych w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną.</p> <p>5. Przepisu art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji nie stosuje się.</p>	Wskazanie sposobu zagospodarowania multipleksu I.
Art. 8	<p>Art. 8. Na podstawie wydanej przez Prezesa UKE rezerwacji częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej na cele rozpowszechniania lub rozprowadzania</p>	Wskazanie operatora multipleksu II.

	<p>programów telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną, ustalonych w planie zagospodarowania częstotliwości dla multipleksu II na podstawie art. 112 ust. 2 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, nadawcy: Telewizja Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A. oraz Telewizja Puls Sp. z o.o., rozpowszechniający w dniu wejścia w życie ustawy programy telewizyjne na podstawie koncesji na rozpowszechnianie tych programów drogą rozszewczą naziemną w sposób analogowy, są operatorem multipleksu II.</p>	
Art. 9	<p>Art. 9. 1. Operator multipleksu I jest obowiązany do zapewniania użytkownikom nieodpłatnego dostępu do programów telewizyjnych:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) na które udzielono nadawcom koncesji na ich rozpowszechnianie w multipleksie I; 2) rozpowszechnianych przez Telewizję Polską S.A.: „Telewizja Polska I”, „Telewizja Polska II” i jednego programu regionalnego, zgodnie z art. 7 ust. 2. <p>2. Operator multipleksu II jest obowiązany do zapewniania użytkownikom nieodpłatnego dostępu do programów telewizyjnych rozpowszechnianych lub rozprowadzanych w tym multipleksie.</p> <p>3. Operator multipleksu I jest obowiązany do zapewnienia najpóźniej do dnia 31 lipca 2013 r. pokrycia sygnałem multipleksu I terytorium RP, na którym zamieszkuje co najmniej 95 % ludności, zgodnie z warunkami określonymi w rezerwacji częstotliwości, o której mowa w art. 7.</p> <p>4. Operator multipleksu II jest obowiązany do zapewnienia najpóźniej do dnia 31 lipca 2013 r. pokrycia sygnałem multipleksu II terytorium RP, na którym zamieszkuje co najmniej 95 % ludności, zgodnie z warunkami określonymi w rezerwacji częstotliwości, o której mowa w art. 8.</p>	Określenie obowiązków operatorów multipleksu.
Art. 10	<p>Art. 10. Umowa o świadczenie usługi transmisji sygnału programów telewizyjnych „Telewizja Polska I”, „Telewizja Polska II” i jednego programu regionalnego, rozpowszechnianego w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną, powinna być zawarta w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie.</p>	Określenie obowiązków Telewizji Polskiej S.A. związanych z rozpowszechnianiem programów telewizyjnych na multipleksie I.
Art. 11	<p>Art. 11. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym rozdziale stosuje się przepisy ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne.</p>	Wprowadzenie ogólnej normy, wskazującej, iż przepisy ustawy – Prawo telekomunikacyjne są stosowane w sprawach nieuregulowanych w rozdziale 2 niniejszej ustawy.
Art. 12	<p>Art. 12. 1. Nadawcy, o których mowa w art. 4 ust. 1, są obowiązani rozpowszechniać na własny koszt w programach telewizyjnych, o których mowa w art. 4 ust. 1, przekazy dotyczące telewizji cyfrowej, zawierające informacje w zakresie:</p>	Określenie obowiązków związanych z kampanią informacyjną na temat cyfrowej telewizji.

	<p>1) terminu zakończenia rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób analogowy drogą rozszewczą naziemną;</p> <p>2) sposobów dostosowania odbiornika telewizyjnego do odbioru programu telewizyjnego w sposób cyfrowy, w szczególności odbioru programu w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną;</p> <p>3) numeru bezpłatnej infolinii i adresu strony internetowej, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 3, pod którymi użytkownik może uzyskać informacje, w szczególności o sposobie dostosowania odbiornika telewizyjnego do odbioru programu telewizyjnego w sposób cyfrowy, w tym odbioru programu telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną.</p> <p>2. Telewizja Polska S.A. jest obowiązana rozpowszechniać na własny koszt w regionalnych programach telewizyjnych przekazy informujące o terminach wdrożenia telewizji cyfrowej, określonych przez Prezesa UKE, zgodnie z art. 3 ust. 2, na obszarach terytorium RP objętych ich zasięgiem.</p> <p>3. Przekazy, o których mowa w ust. 1, są realizowane w formie trzypięciominutowych audycji rozpowszechnianych raz w tygodniu w godzinach 17:00 – 21:00 oraz ogłoszeń i komunikatów rozpowszechnianych dwa razy każdego dnia w tygodniu w wymiarze po 30 sekund w godzinach 6:00 – 23:00, z zastrzeżeniem ust. 6.</p> <p>4. Przekazy, o których mowa w ust. 2, są realizowane w formie komunikatów tekstowych przy wydaniach serwisów informacyjnych.</p> <p>5. Nadawcy, o których mowa w art. 4 ust. 1, są obowiązani rozpocząć rozpowszechnianie przekazów, o których mowa w ust. 1 i 2, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy. Zakończenie rozpowszechniania przekazów następuje nie wcześniej niż z dniem 31 lipca 2013 r.</p> <p>6. Przewodniczący KRRiT może, w drodze rozporządzenia, określić krótszy niż określony w ust. 3 czas trwania emisji audycji, ogłoszeń lub komunikatów lub zmniejszyć częstotliwość tych emisji określoną w ust. 3, biorąc pod uwagę stan wdrożenia naziemnej telewizji cyfrowej na terytorium RP, w szczególności w zakresie terminów, o których mowa w art. 3 ust. 2, a także konieczność zapewnienia skutecznej i efektywnej kampanii informacyjnej.</p>	
Art. 13	<p>Art. 13. 1. Do przekazów, o których mowa w art. 12, nie stosuje się art. 16 i 16a ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji.</p> <p>2. Audycji, o której mowa w art. 12 ust. 3, nie przerywa się w celu nadania reklamy lub telesprzedazy.</p>	Określenie obowiązków związanych z kampanią informacyjną na temat cyfrowej telewizji.
Art. 14	Art. 14. Minister właściwy do spraw łączności w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, po	Delegacja dla ministra właściwego do spraw łączności do wydania rozporządzenia szczegółowo regulującego przekazy propagujące idee naziemnej

	zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania dotyczące treści przekazów, o których mowa w art. 12 ust. 1, mając na względzie konieczność upowszechnienia informacji, wymienionych w tym przepisie, w szczególności wśród osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku albo słuchu, oraz zapewnienie skutecznego wdrożenia telewizji cyfrowej na terytorium RP.	telewizji cyfrowej.
Art. 15	Art. 15.1. Nadawcy, o których mowa w art. 4 ust. 1, są obowiązani do zamieszczenia w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie ustawy, na ich stronach internetowych adresu strony internetowej, o której mowa w art. 16 ust. 1 pkt 3. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, wygasa z dniem 31 lipca 2013 r.	Określenie obowiązków związanych z kampanią informacyjną na temat cyfrowej telewizji w zakresie umieszczania informacji na stronie internetowej.
Art. 16	Art. 16. 1. Minister właściwy do spraw łączności jest obowiązany do przeprowadzenia kampanii informacyjnej o naziemnej telewizji cyfrowej, obejmującej w szczególności: <ol style="list-style-type: none"> 1) popularyzowanie informacji związanych z odbiorem programu telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną, w tym ich publikowanie w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra, 2) opracowywanie i wydawanie publikacji popularyzujących wiedzę o odbiorze programu telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną, w tym wydawanie broszur i ulotek, 3) zapewnienie bezpłatnej infolinii i strony internetowej w celu udzielania informacji, w szczególności o sposobie dostosowania odbiornika telewizyjnego do odbioru programu telewizyjnego w sposób cyfrowy, w szczególności odbioru programu telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną <p>– z uwzględnieniem użytkowników o specjalnych potrzebach, w szczególności osób niepełnosprawnych.</p> <p>2. Kampania informacyjna, o której mowa w ust. 1, rozpoczyna się z dniem wejścia w życie ustawy i jest prowadzona do dnia 31 lipca 2013 r.</p> <p>3. Minister właściwy do spraw łączności z dniem wejścia w życie ustawy ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra numer bezpłatnej infolinii i adres strony internetowej, o której mowa w ust. 1 pkt 3.</p>	Określenie obowiązków ministra właściwego ds. łączności związanych z kampanią informacyjną na temat cyfrowej telewizji.
Art. 17	Art. 17. Podmiot:	Przepisy karne.

	<p>1) o którym mowa w art. 4 ust. 1, który nie zaprzestał wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej w celu rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób analogowy drogą rozsiewczą naziemną w terminie określonym w art. 4 ust. 1 lub 2,</p> <p>2) który nie wykonuje obowiązku określonego w art. 9 lub wykonuje go niezgodnie z tym przepisem,</p> <p>3) który nie wykonuje obowiązków określonych w art. 10, art. 12 lub art. 15, lub wykonuje je niezgodnie z tymi przepisami</p> <p>– podlega karze pieniężnej.</p>	
Art. 18	<p>Art. 18. 1. Karę pieniężną, o której mowa w:</p> <p>1) art. 17 pkt 1 i 2, nakłada w drodze decyzji administracyjnej Prezes UKE;</p> <p>2) art. 17 pkt 3, nakłada w drodze decyzji administracyjnej Przewodniczący KRRiT.</p> <p>2. Wysokość kary pieniężnej wynosi do 3 % przychodu podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym i przy jej nałożeniu organy, o których mowa w ust. 1, uwzględniają zakres i stopień szkodliwości naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe.</p> <p>3. Podmiot obowiązany jest do dostarczenia organowi, o którym mowa w ust. 1, na każde jego żądanie, w terminie 30 dni od dnia otrzymania żądania, danych niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary pieniężnej. W przypadku niedostarczenia danych, lub gdy dostarczone dane uniemożliwiają ustalenie podstawy wymiaru kary, organ, o którym mowa w ust. 1, może ustalić w sposób szacunkowy podstawę jej wymiaru, nie mniejszą jednak niż kwota 500 tysięcy złotych.</p> <p>4. W przypadku, gdy okres działalności podmiotu jest krótszy niż rok kalendarzowy, za podstawę wymiaru kary pieniężnej przyjmuje się kwotę 500 tysięcy złotych.</p> <p>5. Kara pieniężna stanowi dochód budżetu państwa.</p>	Przepisy karne.
Art. 19	<p>Art. 19. 1. Jeżeli przedsiębiorca, którego działalność polega na sprzedaży odbiorników cyfrowych, nie wykonuje obowiązku, o którym mowa w art. 6 ust. 1, 2 lub 5, podlega karze pieniężnej w wysokości od 1 tysiąca złotych do 50 tysięcy złotych.</p> <p>2. Ustalając wysokość kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy.</p> <p>3. Karę nakłada w drodze decyzji administracyjnej wojewódzki inspektor</p>	Przepisy karne.

	Inspekcji Handlowej. 4. Kara pieniężna stanowi dochód budżetu państwa.	
Art. 20 pkt 1	<p>Art. 20. W ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2531, z późn. zm.⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 34:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Przewodniczący Krajowej Rady, po zasięgnięciu opinii Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej w zakresie określonym w ust. 1a pkt 3, ogłasza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” informacje o możliwościach uzyskania koncesji na rozpowszechnianie w sposób rozsiewczy naziemny programu radiowego lub telewizyjnego oraz ustala termin, nie krótszy niż 45 dni od dnia ogłoszenia, do składania wniosków o udzielenie koncesji.”</p> <p>b) w ust. 1a pkt 3 otrzymuje brzmienie: „3) częstotliwości lub kanały oraz maksymalną moc promieniowaną i lokalizację stacji nadawczych przeznaczonych do rozpowszechniania programu lub obszar, na którym mogą być wykorzystywane częstotliwości, chyba że do rozpowszechniania programu nie jest wymagana rezerwacja częstotliwości;”</p>	Doprecyzowanie procedury związanej z przeprowadzaniem konkursu na koncesję na rozpowszechnianie programu radiowego lub telewizyjnego.
Art. 20 pkt 2	<p>2) w art. 37:</p> <p>a) ust.1 otrzymuje brzmienie: „1. Koncesja określa w szczególności:</p> <p>1) nadawcę, jego siedzibę albo miejsce zamieszkania;</p> <p>2) przedmiot działalności objętej koncesją;</p> <p>3) sposób rozpowszechniania programu (analogowy rozsiewczy naziemny, cyfrowy rozsiewczy naziemny w multipleksie, rozsiewczy satelitarny, w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsiewczego naziemnego lub rozsiewczego satelitarnego) oraz:</p> <p>- dla rozpowszechniania analogowego rozsiewczego naziemnego:</p> <p>a) lokalizację stacji,</p> <p>b) wysokość zawieszenia anteny,</p> <p>c) maksymalną moc promieniowaną,</p> <p>d) charakterystykę promieniowania anteny,</p> <p>e) częstotliwość,</p> <p>f) polaryzację,</p> <p>- dla rozpowszechniania cyfrowego rozsiewczego naziemnego w</p>	Doprecyzowanie zakresu decyzji koncesyjnej, w szczególności poprzez wprowadzenie regulacji, obejmującej nowy sposób rozpowszechniania, tj. rozpowszechnianie rozsiewcze naziemne w multipleksie oraz rozpowszechnianie w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsiewczego naziemnego lub rozsiewczego satelitarnego.

	<p>multipleksie: g) określenie multipleksu, h) obszar rozpowszechniania, - dla rozpowszechniania rozsiewczego satelitarnego: i) nazwę wykorzystywanego satelity, j) położenie satelity na orbicie, k) częstotliwość, l) lokalizację stacji dosyłowej, - dla rozpowszechniania w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsiewczego naziemnego lub rozsiewczego satelitarnego: m) lokalizację stacji głównej, n) obszar objęty siecią telekomunikacyjną; 4) rodzaj programu i czas jego rozpowszechniania; 5) datę rozpoczęcia rozpowszechniania programu; 6) termin wygaśnięcia koncesji; 7) udział w programie audycji wytworzonych przez producentów krajowych.” b) ust. 3 i 3a otrzymują brzmienie: „3. Koncesja, w zakresie określonym w ust. 1 pkt 3, jest udzielana w porozumieniu z Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej, który zajmuje stanowisko mając na względzie spełnienie warunków określonych w art. 114 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. — Prawo telekomunikacyjne. 3a. Jeżeli do rozpowszechniania programu radiofonicznego lub telewizyjnego jest wymagana rezerwacja częstotliwości, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej dokonuje jej niezwłocznie na rzecz nadawcy, który uzyskał koncesję, chyba że program ten będzie rozpowszechniany przez operatora multipleksu w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną. Do dokonywania, wprowadzania zmian lub cofania rezerwacji częstotliwości stosuje się przepisy art. 114 i 115 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. — Prawo telekomunikacyjne oraz nie stosuje się przepisów art. 116 tej ustawy.”</p>	
Art. 20 pkt 5	<p>5) w art. 53 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Jeżeli nadawca narusza obowiązek wynikający z przepisów art. 15 ust. 1-3, art. 15a ust. 1, art. 16 ust. 1-3, art. 16a ust. 1-6, art. 16b, art. 16c, art. 17 ust. 1-7, art. 18 ust. 1-5b, art. 20 ust. 1, art. 20b ust. 1 i 6, art. 43 ust. 2, art. 43a ust. 1 z przepisów wydanych na podstawie art. 15 ust. 4, art. 15a ust. 2, art. 16 ust. 4, art. 17 ust. 8 i art. 18 ust. 6 lub nie zastosował się do wezwania, o którym mowa w art. 43a ust. 2 Przewodniczący Krajowej Rady</p>	Przepisy karne.

	wydaje decyzję nakładającą na nadawcę karę pieniężną w wysokości do 50 % rocznej opłaty za używanie częstotliwości przeznaczonej do nadawania programu, a w przypadku gdy nadawca nie uiszcza opłaty za częstotliwość, karę pieniężną w wysokości do 10 % przychodu nadawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym uwzględniając zakres i stopień szkodliwości naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe.”	
Art. 20 pkt 6	6) po art. 53 dodaje się art. 53a w brzmieniu: „Art. 53a. 1. Jeżeli podmiot, o którym mowa w: 1) art. 43 ust. 1, rozprowadzający program, narusza obowiązek, o którym mowa w tym przepisie, 2) art. 43 ust. 1, rozprowadzający program, narusza obowiązek, o którym mowa w art. 43a ust. 3 — Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą karę pieniężną w wysokości do 10 % przychodu podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym uwzględniając zakres i stopień szkodliwości naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe. 2. W przypadku gdy okres działania podmiotu jest krótszy niż rok kalendarzowy, za podstawę wymiaru kary przyjmuje się kwotę 500 tysięcy złotych. 3. Przewodniczący Krajowej Rady może żądać od podmiotu udzielenia wyjaśnień, przedstawienia dokumentów, w szczególności rocznego sprawozdania finansowego za poprzedni rok podatkowy, w zakresie wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 43 ust. 1 lub art. 43a ust. 3.”	Przepisy karne.
Art. 21	Art. 21. W ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219 oraz z 2010 r. Nr 182, poz. 1228) w art. 3 po pkt 2b dodaje się pkt 2c w brzmieniu: „2c) kontrola przestrzegania przez przedsiębiorców których działalność polega na sprzedaży odbiorników cyfrowych, przepisów art. 6 ust. 1, 2 i 5 ustawy z dnia ... o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej (Dz. U. Nr ..., poz. ...);”	Przepisy związane z przyznaniem kompetencji dla Inspekcji Handlowej związanej z kontrolą sprzedaży odbiorników cyfrowych służących do odbioru naziemnej telewizji cyfrowej.
Art. 22 pkt 1	Art. 22. W ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. — Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm. ³⁾) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 2: a) po pkt 20 dodaje się pkt 20a w brzmieniu: „20a) multipleks — zespolony strumień danych cyfrowych, składający się z dwóch lub więcej strumieni utworzonych z danych wchodzących w skład treści programów radiofonicznych lub telewizyjnych, oraz danych	Konieczność wprowadzenia nowych pojęć, związanych z wdrożeniem naziemnej telewizji cyfrowej.

	<p>dotatkowych, obejmujących w szczególności dane związane z systemem dostępu warunkowego lub usługami dodatkowymi;” b) po pkt 23 dodaje się pkt 23a - 23c w brzmieniu: „23a) odbiornik cyfrowy – urządzenie konsumenckie służące do odbioru cyfrowych transmisji telewizyjnych zawierające co najmniej tuner (obejmujący głowicę wysokiej częstotliwości i demodulator), demultiplekser i dekodery odbieranych usług oraz wyświetlacz obrazu (iDTV) albo niezawierające takiego wyświetlacza obrazu; 23b) operator multipleksu – podmiot, który: uzyskał rezerwację częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej na rozpowszechnianie lub rozprowadzanie programów telewizyjnych lub radiofonicznych w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną w multipleksie, oraz prowadzi działalność telekomunikacyjną i posiada własną infrastrukturę telekomunikacyjną lub zawarł umowę o świadczenie usługi transmisji sygnału multipleksu z operatorem sieci nadawczej; 23c) operator sieci nadawczej – przedsiębiorca telekomunikacyjny świadczący usługi transmisji sygnałów radiodifuzyjnych drogą rozsiewczą naziemną;” c) po pkt 38 dodaje się pkt 38a w brzmieniu: „38a) sygnał multipleksu – sygnał radiowy transmitowany z użyciem kanału lub bloku częstotliwościowego w służbie radiodifuzyjnej przenoszący treści zawarte w multipleksie;”</p>	
Art. 22 pkt 2	<p>2) w art. 114: a) w ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Rezerwacji częstotliwości dokonuje, zmienia lub cofa Prezes UKE. Rezerwacji częstotliwości na cele rozprowadzania lub rozpowszechniania programów radiofonicznych lub telewizyjnych, Prezes UKE dokonuje, zmienia lub cofa w porozumieniu z Przewodniczącym KRRiT. Niezajęcie stanowiska przez Przewodniczącego KRRiT w terminie 30 dni od dnia otrzymania projektu decyzji w sprawie rezerwacji częstotliwości, jest równoznaczne z uzgodnieniem projektu.” b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu: „2a. Porozumienie, o którym mowa w ust. 2, nie jest wymagane w przypadku dokonania, zmiany lub cofnięcia rezerwacji częstotliwości na cele rozpowszechniania programów radiofonicznych lub telewizyjnych w sposób analogowy, na które Przewodniczący KRRiT odpowiednio: udzielił, zmienił lub cofnął koncesję.”</p>	Doprecyzowanie przepisów związanych z uzyskiwaniem decyzji w sprawie rezerwacji częstotliwości.
Art. 22 pkt 3	3) w art. 115:	Doprecyzowanie zakresu przedmiotowego decyzji w sprawie rezerwacji

	<p>a) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. W rezerwacji częstotliwości przeznaczonych do rozpowszechniania lub rozprowadzania programów w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną lub rozszewczą satelitarną dokonuje się ponadto:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) określenia programów telewizyjnych lub radiofonicznych umieszczonych w multipleksie; 2) uporządkowania w multipleksie programów, o których mowa w pkt 1, zwanych dalej „audiowizualnymi składnikami multipleksu”; 3) określenia proporcji udziału w multipleksie jego audiowizualnych składników; 4) określenia obszaru, na którym mogą być rozpowszechniane lub rozprowadzane audiowizualne składniki multipleksu; 5) określenia wykorzystania pojemności systemów transmisyjnych.” <p>b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:</p> <p>„4. W rezerwacji częstotliwości przeznaczonych do rozpowszechniania lub rozprowadzania programów w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną dokonuje się ponadto określenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) parametrów i standardów technicznych cyfrowej transmisji telewizyjnej w celu zapewnienia pojemności sygnału multipleksu; 2) warunków zarządzania przepływnością dla aktualizacji oprogramowania systemowego odbiorników cyfrowych służących do odbioru cyfrowych transmisji naziemnych; 3) wykorzystania pojemności sygnału multipleksu.” 	<p>częstotliwości przeznaczonych do rozpowszechniania lub rozprowadzania programów w sposób cyfrowy.</p>
<p>Art. 22 pkt 4</p>	<p>4) po art. 115 dodaje się art. 115a i 115b w brzmieniu: „Art. 115a. 1. W przypadku zwolnienia części pojemności sygnału multipleksu z powodu rezygnacji użytkownika tego sygnału, pozostali użytkownicy tego sygnału, w terminie 30 dni od dnia tej rezygnacji mogą przedłożyć Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji i Prezesowi UKE, uzgodniony sposób wykorzystania zwolnionej części pojemności sygnału multipleksu, w szczególności umieszczenia w multipleksie nowego programu, pod warunkiem, że program ten uzyskał koncesję, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji. 2. W przypadku nieprzedstawienia w terminie, o którym mowa w ust. 1, sposobu wykorzystania zwolnionej części pojemności sygnału multipleksu stosuje się odpowiednio przepisy ustawy w zakresie przeprowadzania konkursu na rezerwację częstotliwości na cele rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych. 3. Jeżeli Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji i Prezes UKE nie wyrażą</p>	<p>Uregulowanie sytuacji, w której część pojemności sygnału multipleksu zostaje zwolniona a ponadto uregulowanie specyficznej sytuacji związanej z wydawaniem rezerwacji częstotliwości w okresie przejściowych.</p>

	<p>sprzeciwu do sposobu wykorzystania zwolnionej części pojemności sygnału multipleksu, o którym mowa w ust. 1, w terminie 14 dni od dnia jego otrzymania, uważa się go za uzgodniony.</p> <p>Art. 115b. W okresie przejściowym, w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia... o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej (Dz. U. Nr ..., poz. ...), Prezes UKE wskazuje w rezerwacji częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej na cele rozpowszechniania lub rozprowadzania programów telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną w multipleksie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) warunki zarządzania przepływnością w multipleksie; 2) warunki wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej w okresie przejściowym; 3) terminy zakończenia wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej do rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób analogowy drogą rozszewczą naziemną na obszarze wykorzystania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej; 4) terminy rozpoczęcia wykorzystywania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej do rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną na obszarze wykorzystania częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej.” 	
Art. 22 pkt 5	<p>5) w art. 118 ust. 5 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„5. Warunki uczestnictwa w konkursie w zakresie dodatkowych obowiązków i zadań przedsiębiorcy dotyczących zawartości programowej, w tym warunków dotyczących transmisji obowiązkowej, określa Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji na wniosek Prezesa UKE, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku, uwzględniając pozaekonomiczne interesy narodowe dotyczące kultury, języka i pluralizmu mediów.”</p>	Doprecyzowanie przepisów związanych z procedurą przeprowadzania konkursu na rezerwację częstotliwości przeznaczonych do rozprowadzania programów w sposób cyfrowy.
Art. 22 pkt 6	<p>6) w art. 123:</p> <p>a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:</p> <p>„2a. Niezależnie od przesłanek, o których mowa w ust. 1 lub 2, Prezes UKE może zmienić rezerwację częstotliwości w zakresie, o którym mowa w art. 115b, jeżeli z przyczyn technicznych nie jest możliwe dotrzymanie terminów, o których mowa w tym przepisie.”,</p> <p>b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3. Zmiany warunków wykorzystania lub cofnięcia rezerwacji częstotliwości przeznaczonych do rozpowszechniania lub rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych Prezes UKE dokonuje w porozumieniu z Przewodniczącym KRRiT.”</p>	Doprecyzowanie przepisów związanych ze zmianami decyzji w sprawie rezerwacji częstotliwości.
Art. 22 pkt 7	<p>7) po dziale IV dodaje się dział IVa w brzmieniu:</p> <p>„Dział IVa</p>	Nowe uregulowanie określające obowiązki operatora multipleksu, w szczególności polegające na zapewnieniu dostępu do multipleksu nadawcy na

	<p style="text-align: center;">Operator multipleksu i dostęp do multipleksu</p> <p>Art. 131a.1. Operator multipleksu jest obowiązany do:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) umieszczania w multipleksie oraz rozpowszechniania programów radiofonicznych i telewizyjnych wskazanych w koncesji, jako przeznaczonych do rozpowszechniania lub rozprowadzania w tym multipleksie; 2) zapewnienia dostępu do multipleksu nadawcy, który uzyskał koncesję na rozpowszechnianie programu radiofonicznego lub telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną w tym multipleksie na warunkach równych i niedyskryminujących; 3) zapewnienia nieprzerwanej cyfrowej transmisji sygnału multipleksu, o której mowa w art. 115, chyba że przerwa nastąpiła z przyczyn technicznych lub nadawca zaprzestał udostępniania programu. <p>2. Warunki uznane zostają za dyskryminujące, jeżeli operator multipleksu oferuje nadawcy tę samą usługę dostępu na innych warunkach, niż uprzednio oferował ją innemu nadawcy, oraz gdy po stronie operatora multipleksu nie zachodzą żadne uzasadnione powody dla zmiany oferty.</p> <p>Art. 131b.1. Operator multipleksu jest obowiązany prowadzić negocjacje o zawarciu umowy o dostępie do multipleksu, na wniosek nadawcy, w celu zapewnienia nadawcy dostępu do multipleksu.</p> <p>2. Informacje uzyskane w związku z negocjacjami mogą być wykorzystane wyłącznie zgodnie z ich przeznaczeniem i podlegają obowiązkowi zachowania poufności.</p> <p>Art. 131c.1. Operator multipleksu i nadawca ustalają warunki dostępu do multipleksu i związanej z tym współpracy w umowie o dostępie do multipleksu, zawartej na piśmie.</p> <p>2. W umowie o dostępie do multipleksu, operator multipleksu zobowiązuje się do zapewnienia nadawcy dostępu do multipleksu za wynagrodzeniem oraz poniesienia wydatków z tytułu świadczenia usługi transmisji sygnału multipleksu, a nadawca zobowiązuje się do współdziałania z operatorem multipleksu, w szczególności poprzez udostępnienie swojego programu telewizyjnego.</p> <p>3. Umowa o dostępie do multipleksu, powinna zawierać postanowienia dotyczące co najmniej:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) warunków technicznych dostępu do multipleksu; 2) rozliczeń z tytułu zapewnienia dostępu do multipleksu; 	<p>warunkach równych i niedyskryminujących.</p>
--	--	---

	<ol style="list-style-type: none"> 3) postępowania w przypadku zmiany treści umowy; 4) warunków rozwiązania umowy; 5) okresu obowiązywania umowy; 6) sposobu i wysokości wynagrodzenia operatora multipleksu; 7) wykazu dokumentów, jakie strony umowy obowiązane są uzyskać lub dostarczyć w celu realizacji umowy wraz z podaniem terminów, w jakich powinno to nastąpić. <p>Art. 131d. 1. Prezes UKE może na pisemny wniosek każdej ze stron negocjacji o zawarcie umowy o dostępie do multipleksu, w drodze postanowienia, określić termin zakończenia negocjacji o zawarcie tej umowy, nie dłuższy niż 90 dni, licząc od dnia wystąpienia z wnioskiem o zawarcie umowy o dostępie do multipleksu.</p> <p>2. W przypadku niepodjęcia negocjacji o zawarcie umowy o dostępie do multipleksu, odmowy udzielenia dostępu do multipleksu lub niezawarcia umowy o dostępie do multipleksu w terminie, o którym mowa w ust. 1, lub niezawarcia umowy w terminie 90 dni licząc od dnia wystąpienia z wnioskiem o zawarcie umowy o dostępie do multipleksu, każda ze stron może zwrócić się do Prezesa UKE z wnioskiem o wydanie decyzji w sprawie rozstrzygnięcia kwestii spornych lub określenia warunków współpracy.</p> <p>3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, powinien zawierać projekt umowy o dostępie do multipleksu, zawierający stanowiska stron w zakresie określonym w niniejszym dziale, z zaznaczeniem tych części umowy, co do których strony nie doszły do porozumienia.</p> <p>4. Strony są obowiązane do przedłożenia Prezesowi UKE, na jego żądanie, w terminie 14 dni od dnia otrzymania żądania, swoich stanowisk wobec rozbieżności.</p> <p>Art. 131e. 1. Prezes UKE podejmuje decyzję w sprawie rozstrzygnięcia kwestii spornych lub określenia warunków współpracy w terminie 90 dni od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w art. 131d ust. 2, biorąc pod uwagę następujące kryteria:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) charakter zaistniałych kwestii spornych oraz praktyczną możliwość wdrożenia rozwiązań dotyczących technicznych i ekonomicznych warunków dostępu do multipleksu; 2) obowiązki operatora multipleksu; 3) konieczność zapewnienia: <ol style="list-style-type: none"> a) niedyskryminujących i równych warunków dostępu do 	
--	---	--

	<p>multipleksu, b) rozwoju konkurencyjnego rynku usług medialnych.</p> <p>2. Decyzja, o której mowa w ust. 1, w zakresie obowiązków i zadań dotyczących zawartości programowej, w tym transmisji obowiązkowej, wydawana jest w porozumieniu z Krajową Radą Radiofonii i Telewizji, przy uwzględnieniu pozaekonomicznych interesów narodowych dotyczących kultury, języka i pluralizmu mediów.</p> <p>3. Decyzja, o której mowa w ust. 1, zastępuje umowę o dostępie do multipleksu w zakresie objętym tą decyzją.</p> <p>4. W przypadku zawarcia przez zainteresowane strony umowy o dostępie do multipleksu, decyzja, o której mowa w ust. 1, wygasa z mocy prawa w części objętej umową.</p> <p>Art. 131f. 1. Prezes UKE, na wniosek strony, może w drodze decyzji zmienić treść umowy o dostępie do multipleksu lub zobowiązać strony umowy do jej zmiany, w przypadkach uzasadnionych potrzebą zapewnienia dostępu do multipleksu na warunkach równych i niedyskryminujących.</p> <p>2. Decyzja, o której mowa w ust. 1, w zakresie obowiązków i zadań dotyczących zawartości programowej, w tym transmisji obowiązkowej, wydawana jest w porozumieniu z Krajową Radą Radiofonii i Telewizji, przy uwzględnieniu pozaekonomicznych interesów narodowych dotyczących kultury, języka i pluralizmu mediów.”</p>	
Art. 22 pkt 9	<p>9) po art. 136 dodaje się art. 136a w brzmieniu: „Art.136a.1. W sprawach spornych dotyczących transmisji sygnału multipleksu rozstrzyga Prezes UKE, w drodze decyzji, na wniosek operatora multipleksu lub operatora sieci nadawczej. 2. Prezes UKE może wydać na wniosek jednej ze stron decyzję, w której określa warunki współpracy do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia sporu.”</p>	Mechanizm umożliwiający rozstrzyganie sporów pomiędzy operatorem multipleksu a operatorem sieci nadawczej.
Art. 22 pkt 10	<p>10) w art. 143 ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Podmiot posiadający rezerwację częstotliwości lub podmiot przez niego upoważniony mogą żądać wydania pozwolenia radiowego dotyczącego wykorzystania zasobu częstotliwości objętego rezerwacją częstotliwości w okresie jej obowiązywania.”</p>	Uregulowanie konieczne, ze względu na możliwość zawarcia umowy o świadczenie usługi transmisji sygnału multipleksu pomiędzy operatorem multipleksu a operatorem sieci nadawczej.
Art. 22 pkt 11	<p>11) w art. 192 w ust.1 po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu: „6a) rozstrzyganie sporów między operatorem multipleksu a nadawcą, o których mowa w art. 131a - 131f, oraz sporów, o których mowa w art. 136a;”</p>	Przepisy przyznające kompetencję Prezesowi UKE do rozstrzygania sporów pomiędzy operatorem multipleksu, nadawcą i operatorem sieci nadawczej.
Art. 22 pkt 12	<p>12) w art. 209 w ust. 1 po pkt 19 dodaje się pkt 19a w brzmieniu:</p>	Przepis karny.

	„19a) nie wypełnia nałożonych na niego obowiązków operatora multipleksu, o których mowa w art. 131a;”	
Art. 23	Art. 23. Postępowania w sprawie rezerwacji częstotliwości na cele rozpowszechniania programów telewizyjnych w sposób analogowy drogą rozsywczą naziemną albo jej zmiany, wszczęte i niezakończone w dniu wejścia w życie ustawy decyzją ostateczną, umarza się.	Przepis dostosowujący.
Art. 24	Art. 24. Podmiot rozprowadzający, w dniu wejścia w życie ustawy, program telewizyjny w sieci telekomunikacyjnej może wystąpić z wnioskiem o nieodpłatne udostępnienie przez Telewizję Polską S.A., programów telewizyjnych „Telewizja Polska I”, „Telewizja Polska II”, regionalnego programu telewizyjnego, oraz przez nadawców Telewizja Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizja Puls Sp. z o.o. programów telewizyjnych rozpowszechnianych w dniu wejścia w życie ustawy na podstawie koncesji na rozpowszechnianie tych programów drogą rozsywczą naziemną w sposób analogowy, nie wcześniej niż po upływie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy.	Przepis dostosowujący.
Art. 25	Art. 25. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 132 ust. 3 ustawy, wymienionej w art. 22 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 132 ust. 3 tej ustawy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 36 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, i mogą być zmieniane na podstawie art. 132 ust. 3 i 4 ustawy wymienionej w art. 22 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.	Przepis dostosowujący.
Art. 26	Art. 26. Nie stwierdza się nieważności, udzielonej na rzecz Telewizji Polsat S.A., TVN S.A., Polskich Mediów S.A. oraz Telewizji Puls sp. z o.o., koncesji na rozpowszechnianie programów Polsat, TVN, TV4, TV Puls w multipleksie II, jeżeli przed dniem wejścia w życie ustawy rozpoczęto wykorzystywanie częstotliwości w celu rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób cyfrowy drogą rozsywczą naziemną. Art. 158 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm. ⁶⁾) stosuje	Przepis dostosowujący.

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 49, poz. 509, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 169, poz. 1387, z 2003 r. Nr 130, poz. 1188 i Nr 170, poz. 1660, z 2004 r. Nr 162, poz. 1692, z 2005 r. Nr 64, poz. 565, Nr 78, poz. 682 i Nr 181, poz. 1524, z 2008 r. Nr 229, poz. 1539, z 2009 r. Nr 195, poz. 1501 i Nr 216, poz. 1676 oraz z 2010 r. Nr 40, poz. 230, Nr 182, poz. 1228 i Nr 254, poz. 1700.

	się odpowiednio.	
Art. 27	Art. 27. Pierwszą ocenę realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 43 ust. 3 ustawy wymienionej w art. 20 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, Przewodniczący KRRiT przeprowadza najpóźniej do dnia 31 grudnia 2011 r.	Przepis dostosowujący.
Art. 28	Art. 28. 1. W latach 2011-2020 maksymalny limit wydatków budżetu państwa będący skutkiem finansowym ustawy wynosi 8.125 tys. zł, z tym że w : 1) 2011 r. – 1.100 tys. zł; 2) 2012 r. – 5.925 tys. zł; 3) 2013 r. – 1.100 tys. zł; 4) latach 2014 – 2020 – 0 zł. 2. W przypadku zagrożenia przekroczenia na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, zastosowany zostanie mechanizm korygujący polegający na ograniczeniu form kampanii informacyjnej o telewizji cyfrowej. 3. Organem właściwym do monitorowania wykorzystania limitów wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz wdrożenia mechanizmu korygującego, o których mowa w ust. 2, jest minister właściwy do spraw łączności.	Określenie maksymalnego limitu wydatków budżetu państwa w związku z procesem cyfryzacji telewizji naziemnej, zgodnie z ustawą o finansach publicznych.
Art. 29	Art. 29. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem art. 6, który wchodzi w życie po upływie 30 dni od ogłoszenia.	Przepis końcowy mający na celu określenie terminu wejścia w życie ustawy.

Minister Spraw Zagranicznych

Warszawa, 28 lutego 2011 r.

DPUE - 920 - 181 - 11/kz/eg/12/10

SM-401

dot.: RM - 10 - 36 - 10 z 24.02.2011 r.

**Pan
Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów**

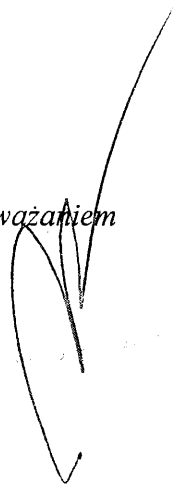
opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej wyrażona na podstawie art. 13 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 z późn. zm.) przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

W odniesieniu do przekazanego projektu *ustawy o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej* pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Do wiadomości:
Pan Cezary Grabarczyk
Minister Infrastruktury

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA INFRASTRUKTURY ¹⁾

z dnia

**w sprawie wymagań technicznych i eksploatacyjnych
dla odbiorników cyfrowych** ²⁾

Na podstawie art. 132 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.³⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie określa wymagania techniczne i eksploatacyjne dla odbiorników cyfrowych.

2. Wymagania, o których mowa w ust. 1, określa załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Minister Infrastruktury kieruje działem administracji rządowej – łączność, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury (Dz. U. Nr 216, poz. 1594).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie zostało notyfikowane Komisji Europejskiej w dniu ..., pod numerem ..., zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597), które wdraża dyrektywę 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998 str. 57, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 20, str. 337).

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 163, poz. 1362 i Nr 267, poz. 2258, z 2006 r. Nr 12, poz. 66, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 170, poz. 1217, Nr 220, poz. 1600, Nr 235, poz. 1700 i Nr 249, poz. 1834, z 2007 r. Nr 23, poz. 137, Nr 50, poz. 331 i Nr 82, poz. 556, z 2008 r. Nr 17, poz. 101 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 11, poz. 59, Nr 18, poz. 97 i Nr 85, poz. 716 oraz z 2010 r. Nr 81, poz. 530, Nr 86, poz. 554, Nr 106, poz. 675, Nr 182, poz. 1228, Nr 219, poz. 1443, Nr 229, poz. 1499 i Nr 238, poz. 1578 oraz

WYMAGANIA TECHNICZNE I EKSPLOATACYJNE DLA ODBIORNIKÓW CYFROWYCH

1. Postanowienia ogólne

Załącznik określa wymagania techniczne i eksploatacyjne, których spełnienie jest niezbędne do poprawnego odbioru przez odbiorniki cyfrowe sygnałów dostarczanych drogą rozszewczą naziemną w oparciu o system DVB-T, wykorzystujący strumień transportowy MPEG-2 do dostarczania treści audiowizualnych oraz innych danych i usług dodatkowych. Jako podstawowe przyjęto parametry odbiornika telewizji cyfrowej zdefiniowanego w ETSI TS 101 154 [8] jako „*25 Hz H.264/AVC HDTV video, MPEG-2 Layer 2 and E-AC-3 audio, for a Baseline IRD able to decode up to 1920 x 1080 interlaced 25 Hz video pictures or 1280 x 720 progressive 50 Hz video pictures*”.

Spełnienie wymagań określonych w niniejszym załączniku nie wyklucza rozbudowy odbiornika cyfrowego o inne funkcje podnoszące jego walory funkcjonalne lub użytkowe.

Parametry techniczne oznaczone zwrotem „o ile występuje” nie są obowiązkowe do stosowania, ale jeżeli występują, to powinny spełniać podane wymagania.

2. Polskie Normy i dokumenty powołane:

2.1. Wykaz Polskich Norm i dokumentów powoływanych w niniejszym załączniku:

- [1] ETSI EN 300 468 V1.11.1 Digital Video Broadcasting (DVB); Specification for Service Information (SI) in DVB systems (Telewizja cyfrowa (DVB) – Wymagania techniczne dotyczące i informacji o usługach (SI) w systemach DVB)
- [2] PN-EN 300 472 V1.3.1 Telewizja cyfrowa (DVB) – Wymagania techniczne dotyczące przenoszenia teletekstu systemu B ITU-R w strumieniach bitowych DVB
- [3] ETSI EN 300 706 V.1.2.1 Enhanced Teletext specification (Wymagania na wzbogacony teletekst)
- [4] ETSI EN 300 743 V1.3.1 Digital Video Broadcasting (DVB); Subtitling systems (Systemy podpisów DVB)
- [5] ETSI EN 300 744 V1.6.1 Digital Video Broadcasting (DVB); Framing structure, channel coding and modulation for digital terrestrial television (Telewizja cyfrowa (DVB) – Struktura ramkowania, kodowanie kanałowe i modulacja dla naziemnej telewizji cyfrowej)
- [6] ETSI TS 102 727 V1.1.1 Digital Video Broadcasting (DVB); Multimedia Home Platform (MHP) Specification 1.2.2
- [7] ETSI ETR 289 ed.1 Support for use of scrambling and Conditional Access within digital broadcasting systems
- [8] ETSI TS 101 154 V.1.9.1 Digital Video Broadcasting (DVB); Specification for the use of Video and Audio Coding in Broadcasting Applications based on the MPEG-2 Transport Stream (Wskazówki implementacyjne dotyczące kodowania wizji i fonii stosowanych w radiodiffuzji opartych na strumieniu transportowym MPEG-2)

- [9] ETSI TS 102 006 V1.3.2 Digital Video Broadcasting (DVB); Specification for system software update in the DVB systems (Specyfikacja systemu aktualizacji oprogramowania w systemach DVB)
- [10] ETSI TS 102 366 V1.2.1 Digital Audio Compression (AC-3, Enhanced AC-3) Standard (Standard cyfrowej kompresji fonii (AC-3, Enhanced AC-3))
- [11] PN-ISO/IEC 8859-2 Technika informatyczna – Zestawy znaków graficznych w jednobajtowym kodzie 8-bitowym – Alfabet łaciński nr 2
- [12] ISO/IEC 13818-3:1998 Information technology – Generic coding of moving picture and associated audio information; Part 3: Audio (Technika informatyczna – Ogólne zasady kodowania obrazów ruchomych i towarzyszącej im informacji dźwiękowej; Część 3: Dźwięk)
- [13] PN-EN 50049-1 Wymagania dotyczące połączeń wzajemnych elektronicznego sprzętu powszechnego użytku: Złącze peritelevision
- [14] PN-EN 50157-2-1 Wymagania dotyczące połączeń elektronicznych urządzeń powszechnego użytku: łącze AV.link – Część 2-1: Uzgadnianie jakości sygnału i automatyczny wybór urządzeń źródłowych
- [15] PN-EN 50160 Parametry napięcia w sieciach rozdzielczych
- [16] PN-EN 55013 Kompatybilność elektromagnetyczna (EMC) – Odbiorniki radiofoniczne i telewizyjne i ich urządzenia dodatkowe – Charakterystyki zaburzeń radioelektrycznych – Dopuszczalne poziomy i metody pomiarów (*oryg.*)
- [17] PN-EN 55020 Kompatybilność elektromagnetyczna (EMC) – Odbiorniki radiofoniczne i telewizyjne oraz urządzenia towarzyszące – Charakterystyki odporności – Poziomy dopuszczalne i metody pomiaru (*oryg.*)
- [18] PN-EN 55022 Kompatybilność elektromagnetyczna (EMC) – Urządzenia informatyczne – Charakterystyki zaburzeń radioelektrycznych – Poziomy dopuszczalne i metody pomiaru (*oryg.*)
- [19] PN-EN 55024 Kompatybilność elektromagnetyczna (EMC) – Urządzenia informatyczne – Charakterystyki odporności – Metody pomiaru i dopuszczalne poziomy
- [20] PN-IEC 60038 Napięcia znormalizowane IEC
- [21] PN-EN 60065 Elektroniczne urządzenia foniczne, wizyjne i podobne – Wymagania bezpieczeństwa
- [22] PN-EN 60950-1 Urządzenia techniki informatycznej – Bezpieczeństwo – Część 1: Wymagania podstawowe
- [23] PN-EN 60958-1 Cyfrowy interfejs foniczny – Część 1: Postanowienia ogólne
- [24] PN-EN 61000-6-1 Kompatybilność elektromagnetyczna (EMC) – Część 6-1: Normy ogólne – Odporność w środowiskach mieszkalnych, handlowych i lekko uprzemysłowionych (*oryg.*)
- [25] PN-EN 61000-6-3 Kompatybilność Elektromagnetyczna (EMC) – Część 6-3: Normy ogólne – Norma emisji w środowiskach mieszkalnych, handlowych i lekko uprzemysłowionych (*oryg.*)
- [26] IEC 60169-2:1965 + A1:1982 Radio-frequency connectors Part 2 Coaxial unmatched connector (Złącza w.cz. Część 2: Złącze współosiowe niedopasowane)
- [27] IEC 61937-3:2007 Digital Audio – Interface for non-linear PCM encoded audio bitstreams applying IEC 60958 Part 3. Nonlinear PCM bitstreams according to AC-3 and enhanced AC-3 formats
- [28] PN-EN 62216-1 Odbiorniki naziemnej telewizji cyfrowej w systemie DVB-T – Część 1: Specyfikacja odbiornika podstawowego

- [29] ITU-T Recommendation H.264 (03/2010) Advanced video coding for generic audiovisual services (Zalecenie ITU-T H.264 Zaawansowane kodowanie wizji dla źródłowych usług audiowizualnych)
- [30] “High-Definition Multimedia Interface”, Ver. 1.3a, November 10, 2006. HDMI Licensing, LLC
- [31] “High-Bandwidth Digital Content Protection System”, rev. 1.3, December 21, 2006. Digital Content Protection LLC

2.2. W przypadku, gdy wykaz, o którym mowa w pkt 2.1, zawiera odesłanie do konkretnej wersji dokumentu (identyfikowanej przez datę publikacji, numer edycji, numer wersji itd.) nie stosuje się kolejnych wersji tego dokumentu.

2.3. W przypadku, gdy wykaz, o którym mowa w pkt 2.1, nie zawiera odesłania do konkretnej wersji dokumentu, stosuje się najnowszą wersję tego dokumentu.

2.4. Dokumenty, o których mowa w jednostkach redakcyjnych [1]-[10], są dostępne na stronach Europejskiego Instytutu Norm Telekomunikacyjnych ETSI (www.etsi.org).

2.5. Dokumenty, o których mowa w jednostkach redakcyjnych [26] i [27], są dostępne na stronach Międzynarodowej Komisji Elektrotechnicznej IEC (www.iec.ch).

2.6. Dokument, o którym mowa w jednostce redakcyjnej [29], jest dostępny na stronach Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego (www.itu.int).

2.7. Dokument, o którym mowa w jednostce redakcyjnej [30], jest dostępny na stronie www.hdmi.org.

2.8. Dokument, o którym mowa w jednostce redakcyjnej [31], jest dostępny na stronie www.digital-cp.com.

2.9. Dokumenty wymienione w jednostkach redakcyjnych [1]-[31] są nieodpłatnie udostępniane w siedzibie urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw łączności.

3. Definicje

Określenia użyte w załączniku oznaczają:

3.1. Odbiornik cyfrowy – urządzenie konsumenckie służące do odbioru cyfrowych naziemnych transmisji telewizyjnych zawierające co najmniej tuner (obejmujący głowicę w.cz. i demodulator), demultiplekser i dekodery odbieranych usług oraz wyświetlacz obrazu (iDTV) albo nie zawierające wyświetlacza obrazu (STB).

3.2. Odbiornik interaktywny – odbiornik cyfrowy pozwalający na korzystanie z usług telewizji interaktywnej (iTV) lokalnie lub przez kanał zwrotny.

3.3. Telewizja interaktywna (iTV) – aplikacje dające użytkownikowi dostęp do dodatkowych treści i usług, związanych lub niezwiązanych z nadawanym programem, za pomocą interakcji prowadzonej przez interfejs użytkownika z odbiornikiem lub za pomocą dowolnie zrealizowanego kanału zwrotnego.

3.4. SCART (Peritelevision) – interfejs zgodny z normą PN-EN 50049-1:2003 [13].

4. Skróty i akronimy

Użyte w załączniku skróty i akronimy oznaczają:

AC-3 System kodowania dźwięku wielokanałowego opracowany w Laboratoriach Dolby (Dolby Audio Coding 3)

API Interfejs programowania aplikacji (Application Programming Interface)

AVC	Zaawansowane kodowanie wizji (Advanced Video Coding)
DVB	Telewizja cyfrowa nadawana zgodnie ze schematem kodowania i modulacji DVB (Digital Video Broadcasting)
DVB-T	Naziemna telewizja cyfrowa (odmiana systemu telewizji cyfrowej DVB przeznaczona do transmisji naziemnych) (Digital Video Broadcasting – Terrestrial)
E-AC-3	System kodowania dźwięku wielokanałowego opracowany w Laboratoriach Dolby będący rozwinięciem AC-3 (Enhanced Audio Coding 3)
EIT	Tablica opisu zdarzeń (Event Information Table)
FTA	Programy niekodowane dostępne dla każdego (Free-to-Air)
HDCP	Szerokopasmowy system ochrony cyfrowych treści (High-Bandwidth Digital Content Protection System)
HDMI	Interfejs multimedialny HD (High-Definition Multimedia Interface)
HDTV	Telewizja o wysokiej rozdzielczości (High Definition TV)
iDTV	Odbiornik cyfrowy zawierający wyświetlacz obrazu (integrated Digital TV)
MPEG	Grupa Ekspertów do Spraw Obrazów Ruchomych (Moving Picture Experts Group)
NIT	Tablica informacji sieciowej (Network Information Table)
OSD	Grafika ekranowa (On Screen Display)
PAL	System kolorowej TV analogowej (Phase Alternating Line)
S/PDIF	Cyfrowy interfejs opracowany przez firmy SONY i Philips (Sony/Philips Digital Interconnect Format)
SI	Informacja o usługach (Service Information)
SDT	Tablica opisu usługi (Service Description Table)
SDTV	Telewizja o standardowej rozdzielczości (Standard Definition TV)
SSU	Aktualizacja oprogramowania systemowego (System Software Update)
STB	Odbiornik cyfrowy nie zawierający wyświetlacza obrazu (Set-Top Box)
TV	Telewizja (TeleVision)
UHF	Ultra wielka częstotliwość 300-3000 MHz (Ultra-High Frequency)
VBI	Przedział wygaszania pionowego (Video Blanking Interval)
VHF	Bardzo wielka częstotliwość 30-300 MHz (Very-High Frequency)
w.cz.	wielka częstotliwość (ang. Radio Frequency – RF)

5. Możliwości odbiorcze

Odbiornik cyfrowy powinien zapewniać odbiór sygnałów cyfrowych DVB-T o parametrach zgodnych z EN 300 744 [5] nadawanych w zakresach: VHF (174-230 MHz) w kanałach o szerokości 7 MHz i UHF (470-862 MHz) w kanałach o szerokości 8 MHz. Tuner odbiornika cyfrowego powinien spełniać wymagania podane w podrozdziale 12.7 normy PN-EN 62216-1 [28].

6. Procedura przeszukiwania pasma

Odbiornik cyfrowy powinien być zdolny do automatycznego przeszukiwania całego zakresu częstotliwości dostępnego dla głowicy w.cz. oraz dostrojenia do prawidłowej struktury ramki DVB-T, kodowania kanałowego i modulacji w celu dostarczenia wejściowego strumienia transportowego do następnych modułów. Dane o dostrojeniu powinny być przechowywane na liście usług, aby umożliwić szybkie wybranieżądanego strumienia transportowego.

7. Dostęp do usług

Odbiornik cyfrowy powinien co najmniej zapewniać dostęp do następujących usług:

- a) odbiór programów telewizyjnych niekodowanych (FTA);
- b) odbiór programów radiofonicznych niekodowanych (FTA);
- c) wybór składowej fonii usługi w przypadku transmisji wielu składowych fonii w ramach jednej usługi;
- d) wybór napisów (teletekstowe lub DVB);
- e) teletekst;
- f) formatowanie obrazu dla stosunku boków 4:3 i 16:9;
- g) rodzicielska kontrola dostępu do wybranych programów lub audycji.

8. Nawigator informacji o usługach

Odbiornik cyfrowy powinien być wyposażony w nawigator informacji o usługach, który zapewnia użytkownikowi dostęp do podstawowych informacji o usługach i zdarzeniach transmitowanych w tablicach SI opisanych w EN 300 468 [1] oraz pozwala użytkownikowi sterować odbiornikiem. Nawigator informacji o usługach powinien poprawnie wyświetlać znaki alfabetu polskiego zakodowane zgodnie z PN-ISO/IEC 8859-2 [11].

9. Instalacja automatyczna

Odbiornik cyfrowy powinien korzystać z obowiązkowych informacji tablicy informacji sieciowej NIT lub tablicy opisu usługi SDT opisanych w EN 300 468 [1] w celu automatycznego utworzenia listy usług i późniejszej jej aktualizacji.

10. Dostęp warunkowy (o ile występuje)

Odbiornik cyfrowy powinien odbierać programy niekodowane i zapewniać dostęp do programów szyfrowanych zgodnie ze wspólnym algorytmem skramblowania DVB według ETSI ETR 289 [7]. Odbiornik cyfrowy powinien odznaczać się niezbędną elastycznością pozwalającą na wprowadzenie wybranych rozwiązań technicznych (system dostępu warunkowego określi jego operator).

11. Rodzicielska kontrola dostępu

Odbiornik cyfrowy powinien umożliwiać blokowanie dostępu do całych programów lub do wybranych kategorii audycji, jeżeli w strumieniu występuje „parental_rating_descriptor” opisany w EN 300 468 [1].

12. Dekoder sygnału wizji H.264/AVC

Dekoder sygnału wizji powinien dekodować strumień cyfrowy wizji zgodne z Zaleceniem ITU-T H.264 [29] z ograniczeniami określonymi w ETSI TS 101 154 [8] część 5.7 dla odbiornika 25 Hz H.264/AVC zdolnego do dekodowania strumieni HP@L4 telewizji o wysokiej rozdzielczości (HDTV) oraz zdolnego do dekodowania strumieni MP@L3 telewizji o standardowej rozdzielczości (SDTV).

Niezależnie od rozdzielczości strumienia wejściowego, dekoder powinien dostarczać sygnał o standardowej rozdzielczości PAL do wyjścia analogowego wizji STB.

13. Dekoder sygnału fonii

Dekoder sygnału fonii powinien dekodować strumienie cyfrowe fonii zakodowane zgodnie z MPEG-2 Warstwa II zgodnie z ISO/IEC 13818-3 [12] i ograniczeniami zawartymi w ETSI TS 101 154 [8] część 6.1 oraz E-AC-3 zgodnie z ETSI TS 102 366 [10] i ograniczeniami zawartymi w części 6.2 ETSI TS 101 154 [8].

Dekoder sygnału fonii powinien wykorzystywać metadane przesyłane w strumieniu E-AC-3 do normalizacji siły głosu, konwersji dźwięku przestrzennego do stereofonicznego lub mieszania głównej składowej fonii z dodatkowymi.

Niezależnie od systemu kodowania i liczby transmitowanych kanałów fonicznych, dekoder sygnału fonii powinien dostarczać sygnał stereofoniczny do wyjścia analogowego fonii odbiornika cyfrowego, chyba, że nadawany jest sygnał monofoniczny lub dwa dźwięki. Wówczas dekoder powinien dostarczać na obu kanałach sygnał monofoniczny wybrany przez użytkownika.

14. Teletekst i napisy DVB

14.1 Teletekst

Podczas dekodowania strumieni: dźwięku, obrazu i danych, odbiornik cyfrowy powinien jednocześnie wydzielać dane teletekstu spełniające wymagania normy ETSI EN 300 706 [3] dla poziomu 1.5 i transmitowane w postaci pakietów zgodnie z normą PN-EN 300 472 [2]. Teletekst przesyłany w strumieniach cyfrowych powinien być dekodowany w odbiorniku następująco:

- a) przez dekoder wewnętrzny i wyświetlany w trybie wyświetlania znaków i grafiki na ekranie (OSD) lub
- b) w przypadku STB – przez wstawienie danych na wybranych liniach w czasie trwania okresu wygaszania pionowego (VBI) zgodnie z wymaganiami normy ETSI EN 300 706 [3] dla poziomu 1.5.

14.2 Napisy DVB

Odbiornik cyfrowy powinien dekodować i wyświetlać napisy transmitowane zgodnie z normą ETSI EN 300 743 [4].

Dekodowanie teletekstu i napisów DVB, które są odbierane jednocześnie powinno być kontrolowane przez użytkownika.

15. Interfejs programu aplikacyjnego API (o ile występuje)

Odbiornik interaktywny powinien poprawnie odbierać i wykonywać aplikacje programowe zgodne z MHP 1.2.2 według ETSI TS 102 727 [6].

16. Kanał zwrotny (o ile występuje)

Odbiornik interaktywny powinien zapewniać dostęp do kanału zwrotnego przez publiczną sieć telefoniczną (PSTN), sieć Ethernet lub inny – przewodowy lub radiowy – kanał transmisyjny wykorzystujący wbudowany moduł lub urządzenie zewnętrzne podłączone do odbiornika przez cyfrowy interfejs transmisji danych.

17. Zdalna aktualizacja oprogramowania

Odbiornik cyfrowy powinien obsługiwać usługę aktualizacji oprogramowania systemowego (DVB-SSU) zgodnie z ETSI TS 102 006 [9] służącą konserwacji lub podwyższaniu funkcjonalności oprogramowania odbiornika po jego sprzedaży.

18. Interfejsy odbiornika cyfrowego

18.1 Interfejsy sygnału w.cz.

Odbiornik cyfrowy powinien być wyposażony w jedno gniazdo wejściowe IEC zgodnie z IEC 60169-2 [26]. Impedancja wejściowa powinna wynosić 75 Ω .

18.2 Interfejsy cyfrowe

Odbiornik cyfrowy powinien być wyposażony:

- a) w przypadku STB – w wyjście HDMI typu A zgodnie z “High-Definition Multimedia Interface”[30] zabezpieczone systemem HDCP zgodnie z “High-Bandwidth Digital Content Protection System” [31],
- b) w wyjście S/PDIF elektryczne lub optyczne zgodne z PN-EN 60958-1 [23] oraz z IEC 61937-3 [27] (nie dotyczy odbiornika z co najmniej 5 wyjściami analogowymi dla dźwięku dookólnego).

18.3 Interfejsy analogowe

Odbiornik cyfrowy powinien być wyposażony w:

- a) gniazdo SCART zgodnie z PN-EN 50049-1 [13] i PN-EN 50157-2-1 [14];
- b) wyjście stereofoniczne.

19. Zasilanie odbiornika cyfrowego

- a) Napięcie: 230 V \pm 10% według PN-IEC 60038 [20],
- b) Częstotliwość: 47-53 Hz według PN-EN 50160 [15].

20. Bezpieczeństwo użytkowania odbiornika cyfrowego

W zakresie bezpieczeństwa użytkowania odbiornik powinien spełniać wymagania norm PN-EN 60065 [21] i PN-EN 60950-1 [22] dotyczące urządzeń klasy II.

21. Kompatybilność elektromagnetyczna odbiornika cyfrowego

Kompatybilność elektromagnetyczną określają normy PN-EN 55013 [16], PN-EN 55020 [17], PN-EN 55022 [18], PN-EN 55024 [19], PN-EN 61000-6-1 [24] i PN-EN 61000-6-3 [25].

UZASADNIENIE

Zgodnie z zakresem delegacji art. 132 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 z późn. zm.), minister właściwy do spraw łączności zobowiązany jest określić wymagania techniczne i eksploatacyjne dla odbiorników cyfrowych, mając na uwadze zapewnienie ich interoperacyjności oraz ułatwienie dostępu dla osób niepełnosprawnych.

W projekcie tego rozporządzenia regulowane są tylko wymagania dla urządzeń służące do odbioru cyfrowych transmisji telewizyjnych. Nie ma bowiem w chwili obecnej rzeczywistej potrzeby ani możliwości (brak przyjętego standardu radiofonicznych emisji cyfrowych) regulowania wymagań dla cyfrowych urządzeń radiofonicznych. Z drugiej strony ze względu na rozpoczęty proces przejścia z nadawania analogowego na cyfrowe w telewizji naziemnej niezbędne i pilne dla branży produkującej telewizyjne odbiorniki cyfrowe jest określenie takich wymagań. Dostrzegając niedogodność połączenia w jednym upoważnieniu ustawowym regulacji wymagań dla cyfrowych odbiorników radiofonicznych i cyfrowych odbiorników telewizyjnych, zdecydowano się na rozdzielenie tej delegacji – jedną dotyczącą tylko odbiorników telewizyjnych i drugą dotyczącą tylko odbiorników radiofonicznych.

Mając na uwadze zapisy art. 2 pkt 13 Prawa telekomunikacyjnego, definiującego interoperacyjność usług jako „*zdolność sieci telekomunikacyjnych do efektywnej współpracy w celu zapewnienia wzajemnego dostępu użytkowników do usług świadczonych w tych sieciach*” oraz zapisy art. 132 ust. 1 i 2 uzgodniono zakres wymagań gwarantujących spełnienie wymagań ustawowych w tym zakresie, przy czym zastrzega się, że konieczność ich spełnienia nie wyklucza możliwości rozbudowy odbiornika o inne funkcje podnoszące jego walory funkcjonalne lub użytkowe.

Odstąpiono od określania wymagana techniczno-eksploatacyjnych dla innych platform nadawczych: satelitarnej oraz kablowej. Telewizyjna cyfrowa platforma kablowa nie tworzy jednolitej i spójnej sieci na obszarze całego kraju. Dlatego nie jest zasadne określanie ujednoczonych wymagań techniczno-eksploatacyjnych dla urządzeń odbiorczych podłączonych do tego rodzaju sieci. Z kolei telewizyjne cyfrowe platformy satelitarne ze względu na swój rozsiewczy charakter nie są regulowane w warstwie technicznej przez prawodawstwo krajowe. Określanie wymagań techniczno-eksploatacyjnych dla urządzeń odbiorczych pracujących w tych sieciach pozostaje w związku z tym bezprzedmiotowe.

Z powodu ograniczonej dostępności widma dla naziemnej telewizji cyfrowej w okresie niezbędnego współistnienia emisji analogowych i cyfrowych przyjęto, że już od momentu startu cyfrowych naziemnych emisji TV będzie się stosować najbardziej efektywne dostępne techniki kompresji sygnału wizyjnego i fonicznego. Natomiast ze względu na coraz większe rozpowszechnienie odbiorników TV zdolnych do wyświetlania obrazów o wysokiej rozdzielczości („HD Ready”) odbiorniki cyfrowe powinny być zdolne do odbioru i dekodowania naziemnych emisji HDTV, aby umożliwić przejście do naziemnej telewizji cyfrowej o wysokiej rozdzielczości tak szybko jak to będzie możliwe bez konieczności utrzymywania równoległego nadawania tych samych programów o rozdzielczości standardowej.

Szacuje się, że ewentualne ograniczenie funkcjonalności odbiornika cyfrowego tylko do dekodowania sygnałów o standardowej rozdzielczości (SDTV) może przynieść oszczędności kosztów wyprodukowania pojedynczego odbiornika o około 10 USD⁴⁾. Dlatego jako podstawowy dla Polski przyjęto odbiornik naziemnej telewizji cyfrowej zdolny do odebrania danych cyfrowych zgodnie z ETSI TS 101 154 [6] jako „*25 Hz H.264/AVC HDTV video, MPEG-2 Layer 2 and E-AC-3 audio, for a Baseline IRD able to decode up to 1920 x 1080 interlaced 25 Hz video pictures or 1280 x 720 progressive 50 Hz video pictures*”. To wymaganie pozwoli utrzymać konkurencyjność naziemnej telewizji cyfrowej wobec innych platform cyfrowych, które nie są w takim stopniu ograniczone dostępem do widma fal radiowych.

⁴⁾ Szacunki dotyczą układów scalonych VLSI dekodowników H.264/AVC HD i SD dostarczanych przez największych producentów w II kw. 2008 r.

Ze względu na fakt, że powołane normy i standardy mają charakter zharmonizowany na obszarze UE, przyjęcie powyższych założeń nie stanowi pogwałcenia zasad neutralności technicznej oraz zapewnienia równego dostępu do rynku. Dodatkowe obostrzenia związane z koniecznością zapewnienia poprawnego wyświetlania polskich czcionek wynikają z ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. z 2011 r. Nr 43, poz. 224). Jako podstawowy cel regulacji przyjęto zapewnienie użytkownikom dostępu do podstawowych elementów przekazu naziemnej telewizji cyfrowej co najmniej do roku 2015.

Regulacje, mimo że w sposób bezpośredni nie dotyczą nadawców i operatorów multipleksu, mają charakter porządkujący rynek cyfrowych naziemnych transmisji telewizyjnych, gdyż pośrednio wymuszają na wymienionych podmiotach stosowanie się do przedstawionych wymagań w zakresie sposobu formowania i nadawania sygnałów multipleksu, aby możliwy był ich poprawny odbiór za pomocą urządzeń określonych w rozporządzeniu. Ustalenie wspólnych wymagań o spójnym charakterze zapewni, że odbiorniki zachowają swą funkcjonalność w długim okresie czasu od dnia zakupu.

Uregulowaniami mają być objęte wszystkie urządzenia służące do odbioru cyfrowej telewizji naziemnej zasilane z sieci energetycznej, wprowadzane do obrotu handlowego po dniu wejścia w życie rozporządzenia. Regulacje nie obejmują urządzeń, które już zostały wprowadzone na rynek.

Parametry techniczne oznaczone zwrotem „o ile występuje” nie są obowiązkowe do stosowania, ale jeżeli występują, to powinny spełniać podane wymagania.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Ponieważ projekt rozporządzenia zawiera przepisy techniczne w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych, więc podlega obowiązkowi notyfikacji w trybie określonym we wzmiankowanym rozporządzeniu.

Ocena skutków regulacji

1. Podmioty, na które oddziałuje rozporządzenie

Rozporządzenie skierowane jest bezpośrednio do podmiotów wprowadzających odbiorniki cyfrowe do obrotu handlowego na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

W sposób pośredni dotyczy ono konsumentów (odbiorców cyfrowego sygnału telewizyjnego nadawanego naziemnie), nadawców i operatorów multipleksów oraz producentów urządzeń odbiorczych i nadawczych.

Ustalenie wymagań w zakresie parametrów technicznych i eksploatacyjnych urządzeń konsumenckich służących do odbioru cyfrowych naziemnych transmisji telewizyjnych może wpłynąć na rynek pracy w związku z faktem, iż na terenie Polski wytwarza się zarówno zintegrowane odbiorniki telewizyjne z ekranem LCD jak i przystawki odbiorcze tzw. set-top-boksy (STB). Natomiast możliwość oferowania usług interaktywnych dostępnych w ramach naziemnej telewizji cyfrowej może szczególnie korzystnie oddziaływać na MŚP sektora ICT pod warunkiem, że wymóg zgodności API z ustalonym jednym standardem będzie dotyczył każdego odbiornika wprowadzanego na rynek.

Jednocześnie z uwagi na wyraźne zaznaczenie w rozporządzeniu, że konieczność spełnienia przedstawionych wymagań nie wyklucza możliwości rozbudowy odbiornika o inne funkcje podnoszące jego walory funkcjonalne lub użytkowe, nie będą występowały ograniczenia w zakresie przedmiotowych ofert rynkowych, które w szerokim zakresie będą mogły być wzbogacane o dodatkowe funkcje.

W sposób pośredni rozporządzenie będzie wpływało na inwestycje dokonywane przez nadawców telewizyjnych i przyszłych operatorów multipleksów, gdyż określenie wymagań na sprzęt służący do odbioru wymusza za pośrednictwem rynku przyjęcie pewnych określonych rozwiązań technicznych urządzeń i sieci nadawczych, ale ze względu na przyjętą formułę rozporządzenia wpływ ten pozostaje niewielki i ogranicza się w zasadzie do podstawowych wymagań wynikających z norm krajowych i standardów organizacji międzynarodowych.

2. Konsultacje społeczne

Projekt rozporządzenia zostanie uzgodniony z następującymi podmiotami:

- Krajową Izbą Gospodarczą Elektroniki i Telekomunikacji,
- Polską Izbą Informatyki i Telekomunikacji,
- Polską Izbą Komunikacji Elektronicznej,
- Polską Izbą Radiodifuzji Cyfrowej,
- Polskim Forum DVB,
- Centrum Zaawansowanych Technologii TIFORA,
- Związkiem Pracodawców Mediów Publicznych,
- Związkiem Importerów i Producentów Sprzętu Elektrycznego i Elektronicznego Branży RTV i IT,
- Stowarzyszeniem Inżynierów Telekomunikacji,
- Stowarzyszeniem Elektryków Polskich,
- Telewizją Polską S.A.,
- TVN S.A.,
- Telewizją Puls,
- TP EmiTel Sp. z o.o.,
- Polskimi Sieciami Nadawczymi Sp. z o.o.,

3. Wpływ regulacji na:

a) sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na wydatki budżetu państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego.

b) rynek pracy

Rozporządzenie w sposób bezpośredni nie wpływa na rynek pracy. Jednak w związku z przewidywanym (zob. pkt 1) wzrostem inwestycji w sektorze ICT można oczekiwać zwiększenia zatrudnienia w tym sektorze.

c) konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wymagania techniczne i eksploatacyjne, zawarte w rozporządzeniu, nie odbiegają w zasadniczym stopniu od warunków, jakie powinny spełniać odbiorniki cyfrowe oferowane na rynkach innych krajów np. Francji. W związku z tym przedsiębiorcy nie będą zmuszeni do wprowadzania istotnych z technologicznego punktu widzenia zmian projektowych. Tym samym nie istnieje niebezpieczeństwo stworzenia nierównych lub dyskryminujących warunków konkurencyjnych dla przedsiębiorców działających na przedmiotowym rynku. W związku z powyższym rozporządzenie nie będzie miało wpływu na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

W związku z faktem, iż na terenie Polski wytwarza się zarówno zintegrowane odbiorniki telewizyjne z ekranem LCD jak i przystawki odbiorcze tzw. set-top boksy (STB), rozporządzenie powinno wpłynąć pozytywnie na rozwój tego sektora gospodarki. Jednocześnie możliwość oferowania usług interaktywnych dostępnych w ramach naziemnej telewizji cyfrowej może szczególnie korzystnie oddziaływać na MŚP sektora ICT.

d) sytuację i rozwój regionalny

Nie przewiduje się wpływu projektowanego rozporządzenia na rozwój regionalny.